KRISTINE OBSONNE

O amnezie periculoasă

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de CORNEL ROMOSAN

Prolog

Se întorcea acasă. Această scorpie reuşise până la urmă să-i îmbrobodească. Scăpase de răni, pe urmă ieşise din comă. Până acum, nu ciripise, dar nu trebuia să-şi facă iluzii, pentru că nu avea să dureze.

Trebuia deci să moară, înainte de a putea să spună totul, înainte de a se hotărî să se retragă din joc şi să-şi ceară partea. Nu era altă soluţie, trebuia să moară…

Dar rămânea de văzut cum. Trebuia să facă să pară un accident nefericit? Sau să dea vina pe altcineva?

Da, da! Aşa ar fi fost cel mai bine. Ar fi împuşcat doi iepuri dintr-un foc! Ea murea, şi prostul de bărbată-su' era acuzat de crimă!

Ce perspectivă îmbucurătoare!

Furios, gândindu-se că soţia avea să revină la domiciliul conjugal, Patrick Winters trânti violent uşa de la bucătărie în urma lui.

Ea suferise o gravă comoţie cerebrală şi avea să treacă destul timp până să-şi revină, spuseseră medicii de la spital. Era suspectată de crimă şi, pentru moment, nu încercase să se dezvinovăţească. Poliţia hotărâse deci s-o ţină sub supraveghere, şi el era singurul care putea să-i ofere un adăpost.

Se rezemă de tocul ferestrei. Abia se lumina şi, dacă era cât de cât generos şi mărinimos, va pleca chiar acum la spital s-o aducă la Winters Edge.

Locuise acolo aproape şapte ani, şi nu mai avea unde să se ducă în altă parte.

Păcat, îşi spuse Patrick, care s-ar fi lipsit bucuros de ea! Dacă era ceva ce nu voia, era s-o revadă. Îi făcuse prea mult rău, alterase relaţia dintre ei prin nenumărate accese de furie şi reacţii complet puerile.

Din păcate, nu i se cerea părerea.

Totul ar fi fost mult mai simplu dacă ieşea definitiv din viaţa lui. Astfel, nu riscau să mai facă aceleaşi greşeli, să creadă că mai poate exista o speranţă între ei.

Altă dată fusese atât de prost, dar astăzi nu voia să mai repete acelaşi lucru. Avea să se întoarcă, să mimeze că se simte persecutată. se obişnuise cu asta. Numai că, de data asta, nu se va mai lăsa păcălit şi o va revedea după ce va fi interogată de poliţie.

În definitiv, nu era vinovat pentru ce făcuse nevastă-sa! De altfel, n-o lăsa fără niciun ban. Avea la dispoziţie bani mai mult decât îi trebuia, şi era destul de şireată ca să se descurce în viaţă. Putea să plece; nu i-ar fi părut rău deloc.

Mai trebuia să semneze actele de divorţ…

În orice caz, n-avea să mai piardă timpul cu ea ca s-o aducă de la spital. Putea să se întoarcă acasă cu un taxi!

De altfel, îşi spuse deodată, dacă nu era obligat să facă pe şoferul, nimic altceva nu-l obliga s-o primească. Ba da! O va lua din loc. Aşa, când va veni, va găsi casa goală.

Şi el nu se va întoarce decât atunci când va fi sigur că poate înfrunta chipul ei nevinovat, ochii mari, verzi, şi zâmbetul seducător, când ar putea s-o privească fără să se mai gândească la trecut.

…Şi la dorinţa pe care i-o stârnise altă dată. cu mult timp înainte.

Aşadar, trebuia să plece de la spital. După cinci săptămâni petrecute între aceşti pereţi albi, era trimisă acasă, însă această perspectivă n-o liniştea deloc. Ba dimpotrivă. Pentru că nu ştia nimic despre locul unde se ducea, despre ce o putea aştepta.

Nu ştia ce avea să găsească acolo.

I se spusese doar că se întorcea de unde plecase.

Capitolul 1

În cameră era linişte. Asta ar fi trebuit s-o calmeze, dar era tocmai invers. Cuprinsă de o panică de neînţeles, se smulse din starea de somnolenţă, căutând să scape de sumbrul presentiment care o copleşea. Deschise ochii şi

descoperi pereţii desperant de albi ai camerei de spital. Nu-şi mai amintea nimic. Dacă n-ar fi fost acel ceva de care se temea.

Îşi plimbă privirea nesigură de jur-împrejur. Îşi puse o mână pe cap, şi degetele simţiră un păr des, apoi îşi privi mâna, o mână bronzată, cu degete lungi, fără verighetă. Panica îi spori.

— Te-ai trezit, în sfârşit.

Un glas plăcut de femeie o smulse din şirul gândurilor, şi, întorcând capul, întâlni privirea amabilă a unei infirmiere.

— Îmi pare foarte bine, continuă aceasta apropiindu-se de pat, chiar începusem să-mi fac griji. Ai avut un somn atât de agitat! Cum te simţi astăzi?

— Unde sunt?

Încă nu îndrăzni să pună întrebarea care-i stătea pe limbă: „Cine sunt?”

— Eşti la Riverview Medical Center. E ceva în neregulă?

— De când sunt aici?

— De cinci săptămâni. Nu-ţi aduci aminte?

Cea întrebată scutură din cap.

— Nu, nu-mi amintesc absolut nimic.

Infirmiera o bătu uşor pe braţ.

— Încearcă să te linişteşti. Ai avut deja câteva pierderi de memorie în zilele care au trecut. Dar nu-ţi face griji, pentru că n-au durat prea mult. E normal după un asemenea şoc ca cel pe care l-ai avut. Chiar nu-ţi aminteşti nimic?

— Nu. Cât timp au durat precedentele pierderi de memorie?

Infirmiera ridică din umeri.

— Greu de spus. Câteva ore, mai mult sau mai puţin. Odihneşte-te, mă duc să-l caut pe doctor. El poate o să ştie să-ţi răspundă mai bine la întrebări. Dar dacă vrei să ştii părerea mea, e ruşinos să fii externată astăzi. Încă nu ţi-ai revenit deplin.

Femeia se îndreptă spre uşă.

— Apropo, locotenentul Ryker trebuie să vină să te vadă cât de curând.

— Locotenentul Ryker? Un poliţist? De ce-ar trece pe la mine un poliţist?

Era o întrebare prostească, şi o ştia foarte bine. Poate nu mai avea memorie, dar o încerca presimţirea că o aşteptau necazuri mari.

Necazuri foarte mari.

— Deci, ai uitat cum ai ajuns aici?

Femeia în alb aruncă o privire îngrijorată spre uşă, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzită.

— Ai avut un accident grav de maşină, doamnă Winters.

Doamna Winters? Numele ăsta nu-i spunea nimic. Aruncă o privire spre mâini; nu avea verighetă. Şi nicio urmă care să-i arate că ar fi purtat cândva.

— Grav, cum asta?

Încă o dată, infirmiera mai avu o ezitare.

— Pasagerul de pe locul din dreapta a murit. Cât despre dumneata, ai avut o mulţime de contuzii. Ai fost în comă timp de mai multe zile. Se poate spune că ai avut noroc să nu te duci şi dumneata. Dacă nu mai sunt decât pierderile de memorie, înseamnă că eşti pe cale de vindecare.

— Şi ce vrea să facă locotenentul Ryker în toată povestea asta? Am comis o crimă?

Infirmiea reveni lângă ea.

— De la bun început, ai refuzat să spui numele bărbatului care era cu dumneata. Dacă la asta se adaugă cele trei sute cincizeci de mii de dolari bani gheaţă care au fost găsiţi în portbagajul maşinii, îţi dai seama că poliţiştii şi-au pus o sumedenie de întrebări. Întrebări la care n-ai răspuns.

Femeia o prinse de încheietura mâinii şi o privi în ochi.

— Ar fi de-ajuns să te arăţi mai dornică să colaborezi cu poliţia, şi sunt sigură că te vor lăsa în pace. Te vei întoarce liniştită acasă.

— Acasă? Nici măcar nu ştiu unde locuiesc.

Infirmiera o bătu uşor cu palma pe mână, cu un gest care se voia liniştitor.

— Încearcă să nu-ţi faci sânge rău. Mă duc să-l caut pe doctorul Hobson. Până vine, linişteşte-te şi încearcă să te gândeşti la altceva. La soţul dumitale, de exemplu.

— Soţul meu?

Femeia în alb făcu ochii mari.

— Vrei să spui că nu-ţi aminteşti nici de el? Credeam că un bărbat ca el nu se poate uita.

— E. drăguţ?

— Drăguţ?! Nu ăsta-i cuvântul cel mai potrivit.

Aş spune mai degrabă că este impresionant! Şi seducător, în plus! Genul de bărbat pe care este imposibil să-l uiţi. Scuză-mă, e un fel de a spune, bineînţeles.

Făcu o pauză şi, încurcată, adăugă:

— Mă duc să-l caut pe doctor.

O dată rămasă singură, bolnava îşi vârî nasul în pernă, refuzând să cedeze panicii care o cuprindea din nou. Nu ştia nimic, absolut nimic despre ea însăşi, despre ceea ce făcuse. Şi cele câteva cuvinte ale infirmierei nu făcuseră altceva decât s-o zăpăcească şi mai mult. Un mort pe locul pasagerului, în maşina ei? Un mort despre care nu se ştia cine este? O grămadă de bani într-o valiză? Un soţ seducător?

A

Toate aste păreau un coşmar. Într-o clipă, se va trezi în patul ei, acasă, la.

Golul din mintea ei i se păru atunci mult mai înfricoşător decât descrierea accidentului pe care îl avusese. Simţi deodată lacrimi apărându-i în ochi.

Încercă să se ridice, dar fu surprinsă să se simtă atât de slăbită, abia putând să se ţină pe picioare. Cu o sumedenie de precauţii, plecă totuşi din pat şi se duse la oglinda de deasupra chiuvetei, în care nu se recunoscu. Impresia era tulburătoare. Parcă se uita la o străină!

Era blondă, avea părul lung, ochii verzi, migdalaţi, nas mic şi gura prea mare.

Pomeţii obrajilor, înalţi, şi o bărbie voluntară, completau portretul. Un portret caredegeaba se privea ateninu-i spunea nimic. Trebuia să aibă vreo douăzeci şi ceva de ani. Totuşi, curios lucru, se simţea mai bătrână.

Cu multă încetineală, se întoarse până la pat.

— Ia te uită ce bine arăţi! Nu mai speram să te văd în picioare! exclamă un bărbat cu zâmbet prietenos, din pragul uşii.

După bluza albă pe care o purta, înţelese că era vorba despre doctorul Hobson.

— Nu ştiu dacă este prudent să te ridici singură, adăugă el, văzând-o că tace.

Ea se aşează pe marginea patului, apoi îl privi pe nouvenit cu neîncredere.

— În condiţiile în care astăzi plec de la spital, trebuie să învăţ să mă descurc singură, nu?

El ridică o sprânceană, întrebător.

— Infirmiera mi-a spus că iarăşi ţi-ai pierdut memoria. Înseamnă că ai uitat că sunt medicul pe care îl preferi.

Femeia continua să-l privească fix. Părea mai degrabă a fi un Michael Douglas mai îmbătrânit, decât un doctor, se trezi gândindu-se. Dar imediat, remarca o înmărmuri. Cum putea să ştie că semăna cu Michael Douglas, când ea nu-şi amintea propriul chip?

— Ce se-ntâmplă de data asta, doamnă Winters? întrebă doctorul, redevenind serios. Ce-ai uitat?

— Totul, răspunse ea cu glas obosit. Nu ştiu nici măcar cine sunt.

El se încruntă.

— Mă uimeşti. În general, în cazuri ca ale dumitale, pacientul păstrează câteva amintiri, chiar dacă vagi. Este cu atât mai surprinzător cu cât n-am constatat niciun traumatism. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să refacem tomografia, ca să fim siguri că totul este în regulă.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva, protestă vehement pacienta. Nu vreau să fiu pe post de cobai. Vreau doar să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

— Nu vrei să te întorci acasă, lângă soţul dumitale? întrebă doctorul, devenit brusc suspicios.

— Cine, în locul meu, ar vrea asta? Nici nu ştiam că am un soţ. Dacă tot am ajuns aici, de ce nu mă acuzaţi că mimez amnezia, ca să nu trebuiască să-l identific pe bărbatul care era în maşină în momentul accidentului?

— Văd că, cel puţin, îţi aduci aminte de acest amănunt.

— N-aţi nimerit-o. Adineauri, infirmiera mi-a vorbit despre asta. Vă spun şi vă repet: nu-mi amintesc absolut nimic.

Doctorul o privea cu o expresie amuzată cum îşi ieşea din fire.

— Îmi pare bine să redescopăr, în sfârşit, adorabila femeie bătăioasă care eşti. Ştii că ieri, pur şi simplu ai terorizat două infirmiere?

— Mi-e frică, doctore.

— E de înţeles. Dar vei vedea.

Apropiindu-se, îi zâmbi încrezător.

— În câteva ore, te vei lumina la minte, şi-ţi va reveni memoria.

El aruncă o privire pe fereastră.

— E o vreme să nu scoţi nasul afară, comentă el, făcând o strâmbătură. Nu vrei să-ţi amâni plecarea cu o zi? N-ar fi nicio problemă.

Ea scutură din cap.

— Nu. Dacă-mi întârzii plecarea, în curând n-o să mai am curajul să mă întorc acasă. Cu cât voi înfrunta mai repede realitatea, cu atât va fi mai bine. Infirmiera mi-a spus că amnezia o să dispară cât de curând. O să-mi revină memoria, ajungând acasă. Cel puţin, aşa sper, completă ea cu un zâmbet forţat.

— Nu te mai frământa, doamnă Winters. Spune-ţi mai bine că ai norocul să locuieşti într-o minunată casă în mijlocul câmpului. Mai bine zis, o fermă unde sunt o sumedenie de cai. Dacă-mi aduc bine aminte, este situată pe malul celălalt al râului, în New Jersey, la mai puţin de o oră de mers cu maşina.

Făcu un pas înapoi şi-şi studie pacienta din cap până-n picioare.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, este o hotărâre înţeleaptă să te întorci acasă. Dacă n-ar fi problema amneziei acesteia care se va retrage treptat, arăţi foarte bine. Pe de altă parte, compania de asigurări a început să ne plătească facturile.

Vru să zâmbească, pentru a nu-şi ofensa interlocutorul, dar nu reuşi.

— O hotărâre înţeleaptă, dacă spuneţi dumneavoastră.

Medicul porni către uşă.

— De fapt. L-am sunat azi-dimineaţă pe soţul dumitale, ca să-i dau nişte instrucţiuni în ceea ce te priveşte, spuse el aruncând o privire peste umăr. Fără alcool, fără medicamente, şi mai ales, repaus. Mult repaus. Dacă poţi, nu te apuca din nou de fumat. E mai bine pentru sănătatea dumitale.

— Eu. fumez?

— Nu-ţi aduci aminte? De bună seamă, o să ajung să cred că este o amnezie adevărată. Nu, glumesc. Încă un lucru, doamnă Winters: dacă, într-o săptămână, nu ţi-a revenit memoria sau dacă mai eşti ameţită, nu şovăi să vii la mine. De acord?

— Bineînţeles, răspunse ea, ştiind deja că n-avea să facă nimic.

Când să iasă, doctorul şovăi.

— Am să trimit pe cineva care să te ajute să te îmbraci. Soţul ţi-a adus haine. Le găseşti în dulap. Pe curând.

După ce uşa se închise în urma doctorului, tânăra femeie se dezbrăcă şi se duse să-şi ia hainele. Haine care o lăsară perplexă. Rochia de mătase de culoare roşu-sângeriu era de prost gust. Cât despre pantofii cu tocuri înalte, se întrebă cum avea să meargă cu ei. Totuşi, toate astea îi aparţineau. Erau ale femeii pe care o descoperise mai devreme în oglindă.

Fără să mai stea pe gânduri, se îmbrăcă. Tocmai

termina de înfăşurat fularul de mătase în jurul gâtului, când se întoarse infirmiera.

— E frig afară? întrebă pacienta, privindu-se în oglindă.

— Din păcate, este abia luna martie. Trebuie să mai avem puţină răbdare până să vină zilele frumoase.

Tânăra femeie ascultase răspunsul fără să-şi poată dezlipi ochii de pe imaginea din oglindă, derutată de această doamnă Winters, elegantă şi rafinată, această doamnă Winters suspectată de nu ştiu ce crimă, care se pregătea să-şi întâlnească soţul seducător. Peste câteva minute, avea să lase în urma ei singurii oameni pe care-i cunoscuse.

— Ştii, ar fi putut să fie şi mai rău, spuse infirmiera în spatele ei.

— Poftim? spuse ea răsucindu-se pe călcâie.

— Da, spuneam că lucrurile ar fi putut fi mai rele pentru dumneata, doamnă Winters. Eşti bogată, şi n-ai pierdut nimic, chiar dacă, pentru moment, memoria se arată capricioasă. Chiar dacă soţul e mai bătrân decât dumneata, rămâne totuşi bărbatul cel mai atrăgător pe care l-am văzut vreodată. Câteva nopţi petrecute în braţele lui ar trebui să-ţi readucă zâmbetul pe faţă.

— Parcă înţelesesem că ne duşmăneam.

— Ştii, uneori este greu de făcut deosebirea dintre ură şi dragoste. Mai gândeşte-te.

— Ştiu şi eu.

Din păcate, nu era prea optimistă.

— Şi dacă, din întâmplare, nu-l mai vrei, nu şovăi şi trimite-l la mine.

Infirmiera încheie gluma cu un râs cu care avu satisfacţia să-şi vadă pacienta destinzându-se în sfârşit.

— Ah, era să uit, doamnă Winters! Locotenentul Ryker vrea să te vadă. Să nu-ţi fie frică de el. Latră, dar nu muşcă.

După aceea, zâmbindu-i larg, adăugă:

— Succes, doamnă.

Din nou, tânăra femeie se trezi singură, neavând

altceva de făcut decât să se uite pe pereţii albi, gândindu-se la ce avea atât de important poliţistul să-i spună.

O acuza de crimă?

Nu, nu se putea aşa ceva! Ştia că nu era în stare să facă nici cel mai mic rău cuiva. Din păcate, nemaiavând memorie, nu avea cum să se apere.

Ofiţerului de poliţie, aparent îi făcu plăcere să-i spună în ce mare încurcătură se afla. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu un fizic de june-prim, care nu umbla cu ocolişuri la vorbă. Cu siguranţă, nu era căpcăunul pe care i-l anunţase infirmiera, dar nu se arătă nici prea înţelegător.

— Doamnă Winters, astăzi o să treci sub controlul soţului, şi asta, împotriva dorinţei mele, ca să fiu sincer. Sper în primul rând să nu uiţi că nu trebuie să părăseşti jurisdicţia până ce afacerea nu se va limpezi.

Tonul lui era dispreţuitor.

— Ce afacere?

— E drept, se spune că ţi-ai pierdut memoria, continuă el pe un ton suspicios. Ce uşor este!

Poliţistul mormăi, neîncrezător:

— Ei bine, ca să fac un rezumat, doamnă Winters, ai fost găsită într-o maşină care a suferit un accident aproape de coastă. Lângă dumneata era un pasager. Dar era mort! în cele din urmă am reuşit să-l identificăm, şi n-a fost deloc uşor. E vorba despre un anumit George Andrews. La început am crezut că a murit în accident, însă după autopsia făcută de medicul legist, s-a descoperit că a fost strangulat. Se pare că nu dumneata ai fost autoarea, însă trebuie să ştii ceva despre identitatea asasinului.

— De ce spuneţi asta? Puteam foarte bine să fiu inconştientă când s-a întâmplat.

— Nu, doamnă Winters, n-o să-mi spui că nu l-ai văzut pe criminal. În maşină sunt urme de încăierare, hainele dumitale au fost sfâşiate şi aveai unghiile roase ca şi cum ţi-ar fi fost teamă că vei muri, ca şi cum ai fi încercat să te aperi. Şi pe urmă, s-a găsit sânge pe corpul lui Andrews.

— Sânge? Al criminalului, presupun?

Cum îi venise ideea asta în minte? Nu avu timp să mai întrebe ceva, pentru că interlocutorul continuă:

— Este vorba despre sângele dumitale, doamnă Winters. Se mai pune întrebarea despre cele trei sute cincizeci de mii de dolari ascunşi în portbagajul maşinii.

S-au găsit amprentele dumitale pe bancnote. Ale dumitale şi ale lui Andrews!

Acum, părea furios, ca şi cum ar fi crezut că-l ducea cu preşul.

— Ai refuzat să colaborezi cu oamenii noştri, reluă el dojenitor. Şi astăzi, te încăpăţânezi să rămâi mută. Cunoaştem numele pasagerului, dar asta e singura noastră pistă, pentru moment. Trebuie să specific că e vorba despre un criminal, doamnă Winters? Un escroc de cea mai joasă speţă, un şantajist.

O împunse cu o privire răutăcioasă.

— Să sperăm că soţul dumitale va şti să te convingă să pui cărţile pe masă.

„Eu sper un singur lucru, îşi spuse femeia, fără să-şi piardă expresia nepăsătoare. Dumneata o să ai parte de chinurile infernului!”

— Apropo de soţul meu, unde se afla în momentul crimei?

— Dumneata ai fi mai în măsură s-o spui, nu crezi? Tot ce ştim, este că ai plecat cu numitul George Andrews, şi că pentru un motiv pe care nu-l ştiu încă, s-a încercat să fiţi omorâţi amândoi. Deci, tot nu te-ai hotărât să faci lumină în povestea asta?

Ea îşi stăpâni o mişcare agasată. Cum putea să-i spună? Nu-şi amintea absolut nimic, şi cu asta basta. Păstrându-şi calmul în continuare, femeia clătină din cap.

A

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut. Nu-mi amintesc nimic, pentru moment. Dar fiţi liniştit, doctorul spune că amnezia va fi trecătoare.

Ofiţerul o privi răutăcios. Era clar că o considera o femeie neserioasă. Şi totuşi, ea se simţea ca o sfântă, chiar

în rochia asta mulată, de mătase roşie. Soţul ei seducător fusese cel care i-o oferise? Sau amantul?

— Soţul meu a venit? întrebă, temându-se de clipa în care va da ochii cu străinul care avea să-i controleze de acum înainte viaţa.

— N-o să vină. I-a cerut unui prieten să vină să te ia. Îmi închipui că nu este nerăbdător să te vadă.

— Aşa cred şi eu, spuse femeia, ofensată.

Nu era numai tulburată, ci şi neliniştită. Ce o aştepta în ranchul de care habar n-avea? De ce fugise de acolo cu câteva săptămâni în urmă? Cine era soţul care părea să n-o aibă la inimă? El era ucigaşul?

Atâtea întrebări care rămâneau fără răspuns şi care o ameţeau.

Capitolul 2

La sfârşitul după-amiezii, maşina mergea cu toată viteza pe drumul învăluit în ceaţă, care nu se mai termina, trecând printr-un decor deşertic, înfrigurat.

„Câtă tristeţe!” se gândea pasagera cu sobrietate. Iarna e stăpână pe întreaga natură, şi primăvara nu şi-a scos încă nasul la lumină! Măcar dacă şi-ar fi amintit de locul unde se ducea. „Winters Edge”, i se spusese. Numele acesta nu inspira nimic primitor.

— Scuză-mă, sergent Stroup! făcu ea aplecându-se spre şoferul dup-amieziiui. Unde mergem?

Poliţistul îi aruncă o privire neîncrezătoare, înainte de a se uita din nou la drum.

— Haide, doamnă Winters. Cu mine nu vă merge! Ştiţi la fel de bine ca mine unde mergem. La Winters Edge, la ferma soţului, în comitatul Bucks. Acolo unde locuiţi de aproape şapte ani.

Oftând, ea se lipi de spătarul banchetei. Ei bine, nu făcuse niciun pas înainte! Numele astea nu-i aduceau aminte de nimic, absolut nimic.

— Pe dumneata te cunosc? întrebă ea pe neaşteptate.

Ajungând la spital, bărbatul acesta se prezentase drept un prieten al soţului ei.

— Soţul dumneavoastră şi cu mine suntem prieteni

de multă vreme. De altfel, am fi putut deveni şi noi doi, dacă n-aţi fi fost atât de mândră.

Avea o privire neruşinată. Femeia se înfioră, dezgustată.

— De ce n-a venit chiar soţul meu să mă ia? se grăbi să schimbe subiectul.

Întrebarea asta o chinuia.

Şi totuşi, ce importanţă avea dacă venise sau nu? Nici măcar nu şi-l amintea!

— Nu părea nerăbdător să vă ia în cârcă, răspunse Stroup oftând agasat. Îi eram dator cu un serviciu, şi atunci. am propus să vin eu să vă iau. Speram că abstinenţa din ultimele săptămâni v-a făcut mai înţelegătoare.

Ea îi întâlni privirea mucalită în oglinda retrovizoare, şi se înfioră descoperind o licărire senzuală.

— Sunt mai glacială ca oricând! replică pe un ton sec, îndepărtându-se cât mai mult de şofer.

Migrena îi bătea din nou ca un ciocan în tâmple, şi nu visa altceva decât să se încuie, singură, într-o cameră întunecată.

Ceea ce se putea întâmpla foarte uşor dacă era trimisă să zacă în închisoare pentru moartea misteriosului George Andrews.

— Dă-mi voie să spun că nu te-ai purta aşa dacă ai fi prieten cu soţul meu!

În loc de răspuns, el râse din toată inima.

— O să-ţi dai repede seama, stimată doamnă, că soţului nu-i mai pasă de dumneata. Şi asta, de o bună perioadă de timp.

Ea îşi astupă urechile, refuzând să asculte vorbele nepoliticoase ale poliţistului. De fapt, ar fi fost în stare să facă orice ca să scape de durerea de cap. Se părea că Stroup ăsta o credea în stare de adulter, ca şi de crimă, de altfel. Ce putea face să înlăture această idee falsă? Şi mai ales, ce credea soţul ei despre asta?

Ca să-i treacă timpul, încercă să şi-l închipuie pe acesta. Era mai bătrân decât ea, îi spusese infirmiera. Şi

extrem de seducător. O clipă, parcă văzu un bărbat cu o expresie curtenitoare, cu ochii de un cenuşiu blând şi purtare părintească. Dar imediat, imaginea dispăru, lăsând locul, în mintea ei, unui bărbat voinic, cu părul negru ca pana corbului, ochii de un albastru glacial şi un zâmbet sardonic întipărit pe buze.

Brusc, îşi simţi mâinile îngheţate şi inima începu să-i bată cu putere în piept. Deschise ochii şi-şi plimbă privirile peste peisajul acesta dezolant. În mintea ei, defilau siluete ameninţătoare. Se gândi imediat că nu va lăsa pe nimeni s-o distrugă. Ştiuse totdeauna să reziste vitregiilor, şi aşa avea să fie şi de data asta.

Amintirea oamenilor care-i voiau răul continua să-i plutească în mintea tulbure, fără să le poată distinge chipurile sau să le recunoască glasurile. Cine încercase oare să-i facă rău? Şi de ce? Degeaba se gândea, trecutul refuza să cedeze, lăsând-o pradă chinurilor ei.

Se înserа când intrară într-un orăşel oarecare, la marginea Pennsylvaniei. Ziua fusese atât de închisă, încât peisajul era acoperit acum de o burniţă neîndurătoare.

Tânăra femeie oftă, cu moralul la pământ. Doar Cel de sus ştia pe cine va întâlni cât de curând la ranch. Bărbatul era soţul ei, i se spusese, dar trebuia să-i creadă? Şi dacă era vorba despre un complot, dacă se încerca doar s-o facă să-şi iasă din minţi de frică.

Dar la ce bun să-şi mai bată capul? Se simţea măcinată, istovită, şi nu voia decât un singur lucru: să intre în nişte cearşafuri curate şi să doarmă până ce coşmarul avea să se termine. Dar va dormi singură? Sau lângă soţul ei, acest necunoscut duşmănos, care nici măcar nu se deranjase să vină s-o ia de la spital?

I se umeziră ochii, şi deschise poşeta să caute o batistă. Îi ajunse la nas un miros puternic de ţigări. Medicul n-o minţise. Fuma. Curios lucru, mirosul o indispuse, şi-şi simţi inima strângându-se.

Răscolind prin poşetă, găsi o batistă, pe care erau brodate iniţialele P.W. Era prea mare ca să fie a ei. Pătratul de bumbac trebuia mai degrabă să fie al unui bărbat. Pe

batista albă erau nişte urme portocalii, prea stinse ca să fie vorba de sânge, cum crezu la început.

O cuprinse panica, şi se grăbi să vâre repede batista în poşeta pe care o închise. Pe pielea acesteia, erau imprimate iniţialele M.W. Dacă Winters era numele ei de familie, trebuia deci s-o cheme Maria Magdalena sau cam aşa ceva.

De ce trebuia să se gândească la Maria Magdalena, celebra femeie nedemnă, când îşi căuta propria identitate? Preferă să nu se mai gândească la asta şi se uită pe geam.

Afară, vremea nu părea să se liniştească; maşina mergea acum cu toată viteza pe drumul care era acoperit de apă. Femeia întoarse capul. Nu voia să vadă unde o ducea ofiţerul de poliţie. Voia doar să ajungă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Cu ochii închişi, se lăsă cuprinsă de o toropeală datorată probabil calmantelor cu care fusese tratată, dacă nu era vorba doar despre oboseală. Dar foarte repede, în faţa ochilor îi apăru imaginea necunoscutului cu părul negru. Ochii lui, reci ca gheaţa, o priveau fix, cu un dispreţ făţiş. Gura lui, mare şi senzuală, era strânsă ca şi cum ar fi fost furios că o vedea.

Cum parcă era aievea în faţa ei, întinse mâna şi încercă să-l atingă. Să-i ridice şuviţa care-i căzuse pe frunte, să-i şteargă încreţiturile de furie de pe faţă. Dacă ar fi lăsat-o măcar să se explice…

Dar era prea târziu pentru asta, era sigură. N-o va crede niciodată, repeta o voce în mintea ei.

Un zvâcnet brusc al maşinii o făcu să revină la realitate, şi se trezi în momentul în care treceau peste un pod de lemn. Aruncă o privire pe geam şi văzu câteva clădiri, nu departe.

În faţa acestui ranch sinistru, frica puse din nou stăpânire pe ea. Dacă ar fi fost singură, ar fi făcut imediat cale-ntoarsă peste câmp.

Însă jeepul pusese deja frână şi se oprea în faţa clădirii principale.

Din cauza şocului, pasagera se trezi proiectată pe

spătarul scaunului din faţă.

— Ar fi trebuit să-ţi prinzi centura, doamnă Winters, spuse poliţistul pe un ton batjocoritor. Doar n-ai uitat că purtarea ei e obligatorie?

Femeia simţi sărindu-i muştarul.

— Dacă-ţi face plăcere, dă-mi o amendă pentru nerespectarea codului rutier!

— Altă dată, poate. Deocamdată, aveţi altceva de făcut. Bine aţi venit acasă, doamnă Winters.

Şoferul întoarse capul spre casă.

— S-ar zice că nu e nimeni. Vrei să te conduc înăuntru?

— Mulţumesc, nu e nevoie. Am bagaje?

— De ce mă întrebi? Ştii la fel de bine ca mine, spuse el aruncându-i o privire aprinsă.

Pasagera îşi stăpâni o strâmbătură de dezgust, privindu-l ca şi cum ar fi fost ciumat.

— N-ai decât ce-ai pe dumneata, dragă doamnă Winters. Hainele pe care le-ai avut în ziua accidentului sunt reţinute ca dovezi pentru cercetarea care are loc. Dar sunt sigur că o să găseşti ceva de îmbrăcat în dulap.

Dacă, nu-i aşa, soţului tău i-ar face plăcere să-ţi cumpere o nouă garderobă. Aveţi cu ce.

O clipă, îl privi pe bărbatul roşu la faţă, căutând o replică să-l rănească. Dar nu-i venea nimic în minte. Era prea obosită ca să protesteze.

— Mulţumesc, murmură ea printre dinţi, deschizând portiera să iasă în ploaie.

— Pe curând, făcu sergentul înainte de a demara în trombă, împroşcând-o cu noroi.

Femeia primi aceste ultime cuvinte ca pe o ameninţare, simţindu-se tentată să-şi ia picioarele la spinare.

Dar unde să meargă? Nu era nicio altă casă, cât vedeai cu ochii. Stătea în ploaie şi picăturile de apă o udau până la piele.

I se spusese că fugea deja în momentul întâmplării accidentului. Atunci, poate era timpul să se oprească, să

renunţe să-şi ia lumea-n cap, să privească adevărul în faţă, chiar dacă acesta nu-i spunea nimic bun.

Fără să mai stea pe gânduri, porni spre uşa de la intrare, ca să scape de ploaie. Pe urmă, adăpostindu-se sub pridvorul de lemn, bătu în uşă. Niciun răspuns.

Bătu încă o dată, de data asta mai tare. Tot fără răspuns. O cuprinse exasperarea. Stresul zilei, hainele ude şi migrena care o chinuia de câteva ore o făceau şi mai furioasă pe soţul care o lăsase baltă ca pe un ciorap rupt.

Întorcându-se, măsură cu privirea câmpul care o înconjura, tentată pentru o clipă să înfrunte stihiile naturii, şi să nu mai dea niciodată un semn de viaţă. Dar starea de epuizare în care se afla o împiedică să facă măcar un singur pas.

Sleită de puteri, începu să bată în uşă, disperată.

— Pe toţi dracii! mârâi, înainte de a împinge uşa, în disperare de cauză.

Aceasta cedă, spre marea ei surprindere, şi intră, cu o strângere de inimă. Îi trebuiră câteva minute până să-şi recapete sângele-rece şi să cerceteze încăperea cu o privire curioasă.

Bucătăria asta, cufundată în penumbră, era surprinzător de primitoare, şi se simţea un miros plăcut de lămâie lăsată la uscat. Liniştea domnea pe acolo, în afară de tic-tacul unui ceas vechi, aflat undeva, mai departe.

Temându-se să nu murdărească totul, nou-venita îşi scoase pantofii murdari de noroi, înainte de a traversa vestibulul în vârful picioarelor. Degeaba încerca să-şi aducă aminte ceva, pentru că nimic din ce vedea nu i se părea familiar. Şi totuşi, presupunea că aici locuise înainte de accident. În fine, pentru moment, cel mai important lucru era să se aşeze şi să se încălzească puţin.

Spre marea ei bucurie, găsi locul pe care-l visa la capătul culoarului, într-un salon confortabil şi primitor, dotat cu un şemineu în care ardea focul. Nu era nimeni în cameră şi, pentru prima dată, se gândi să-şi facă anunţată venirea.

— Bună ziua! se trezi ţipând. E cineva pe aici?

Tot niciun răspuns, doar trosnetul lemnelor în vatră. Oftând resemnată, se lăsă să cadă într-un fotoliu aflat în faţa şemineului şi privi în jurul ei.

Cum ar fi putut să uite o încăpere atât de magnifică? Mai curând era de crezut că nu ajunsese niciodată pe acolo, se gândi, tulburată.

Pereţii, cu lambriuri de stejar, dădeau ambianţei o notă de căldură, la fel ca rafturile care ajungeau până la tavan şi care erau pline cu cărţi legate în piele. Mobilierul era vechi, şi exista o combinaţie fericită între lemnul vechi şi tapiţeria romantică. În partea dreaptă, pe o măsuţă elegantă, văzu o vază de porţelan chinezesc în care să se aflau nişte trandafiri proaspăt tăiaţi.

Superbi! Parcă simţi un pic de invidie, inutilă bineînţeles, din moment ce presupunea că totul era al ei. Era la ea acasă.

Tot gândindu-se la asta, pierdu noţiunea timpului, cu privirea pierdută în contemnplarea focului. Trecuseră cinci minute, sau poate o oră? Şi deodată, îşi dădu seama că era udă până la piele, şi, cu toată căldura focului, se simţea înfrigurată. Nu putea să mai aştepte mult timp întoarcerea fantomei soţului, trebuia să se schimbe, dacă nu voia să se îmbolnăvească.

Întorcându-se în vestibul, apăsă pe butonul întrerupătorului, împrăştiind umbrele acestui sfârşit de după-amiază. Trăia o impresie stranie plimbându-se prin casa asta, fără să poată recunoaşte nimic. N-ar fi mirat-o să apară un necunoscut care s-o dea pe uşă afară.

A A

Însă nu apăru nimeni. Începu să urce scara interioară cu treptele cu grijă ceruite, şi se opri când ajunse la etaj. În faţa ei se desfăşura un culoar interminabil, jalonat pe o parte şi alta cu uşi închise, în timp ce, într-o parte, o altă scară urca la celălalt etaj.

Unde putea fi camera ei? se întrebă, perplexă.

Atunci, încet, începu să exploreze întreg etajul, bătând la fiecare uşă, înainte s-o deschidă. Toate camerele erau pustii, şi nu recunoştea niciuna dintre ele!

Cum s-o regăsească pe-a ei? în prima, erau haine care semănau foarte bine cu cele pe care le purta; elegante, de firmă, sofisticate, după gustul ei, prea scorţoase.

Cu siguranţă, nu era genul de haine pe care o femeie de vârsta ei putea să le placă.

În camera următoare, dădu peste haine de femeie, dar. de măsura şaizeci!

După ce termină de făcut inspecţia, trebui să tragă concluzia că a ei era prima pe care o văzuse. În timp ce în celelalte camere, mobila veche rămăsese neschimbată, în a ei, toată era ultramodernă, şi decorată în culori vii şi incomode, la fel ca şi conţinutul garderobei, cu un amestec de inox şi sticlă. Patul era acoperit cu o cuvertură de mătase, semn de opulenţă fără gust.

Dezorientată de ceea ce găsea, se duse să se aşeze în faţa oglinzii de toaletă unde erau aliniate produsele de cosmetică. Creme, parfumuri în sticluţe de lux.

Cum să creadă că astea erau ale tinerei femei bronzate cu nasul plin de pete roşii pe care o vedea în oglindă?

Se ridică brusc. Avea tot timpul să lămurească încurcătura asta. Deocamdată, trebuia să se schimbe. Căută prin sertarele comodei şi găsi până la urmă nişte pantaloni vechi şi un pulover pe gât.

Fără să se mai lase distrasă de decor, se duse în baia de alături şi scăpă uşurată de rochia prea mulată. Îşi luă angajamentul să nu mai îmbrace aşa ceva. Şi dacă în trecut, îi plăcuseră hainele provocatoare, nu voia să-şi mai aducă aminte de ele.

În momentul în care îşi usca părul, o idee i se trezi în minte. Se dusese direct în baie, fără nicio ezitare. Ştia deci unde se afla.

Tremurând uşor, îşi peria părul. De acum, nu putea să spună că nu mai pusese niciodată piciorul acolo. Nu putea deci să se agaţe de speranţa că era manipulată, că o făcuseră să creadă că locuia aici înainte de accident. Chiar locuise aici!

Fără să mai aştepte, se îmbrăcă şi-şi puse nişte şosete subţiri înainte de a se întoarce în salonul unde ardea focul în şemineu, singura încăpere caldă şi primitoare din clădirea asta mare.

Fără îndoială, pereţii înalţi de piatră făceau casa să fie friguroasă, îşi spuse cutremurându-se. Soţul ei numai să nu fie un zgârcit care să refuze să încălzească

A

toată casa. În orice caz, temperatura nu era mai mare de zece grade, în afară de salon.

Practic, avea părul uscat când auzi uşa de la intrare trântindu-se. Trebui să se stăpânească să nu sară de pe locul ei şi să se ducă să se ascundă. De ce să se ascundă? Bătrânul ei soţ nu-şi dăduse osteneala să vino s-o ia de la spital, dar probabil, nu era chiar un monstru. De ce-i era frică? Doar n-avea s-o mănânce.

Trăgând adânc aer în piept ca să se liniştească, se înfundă în fotoliu şi-şi încrucişă picioarele cu o nonşalanţă ostentativă. Viaţa ei era pe punctul de a se schimba, poate chiar de a se da peste cap, avea o presimţire. Totuşi, era convinsă că trebuia neapărat să rămână nepăsătoare.

Capitolul 3

Nu se aştepta deloc la aşa ceva! Din pragul salonului, un imens câine ciobănesc negru o privea cu ochi mari şi sumbri, dând din coadă. Dacă ea nu-l recunoştea, el, cel puţinspre şansa ei părea s-o considere o cunoştinţă.

— Salut, frumosule, murmură nou-venita întinzând o mână spre el, ca să-l invite să se apropie.

O clipă, şovăi, pe urmă făcu câţiva paşi spre animal.

— Aşadar, te-ai întors! se auzi un glas sarcastic în spatele câinelui.

Femeia ridică privirea. Un bărbat, cu chipul pe jumătate ascuns în umbră, stătea în pragul uşii. Degeaba căută în memorie, necunoscutul nu-i aducea aminte de nimic.

Cu toate eforturile, nu găsi niciun răspuns. Omul intră în salon, cu o expresie vizibil nemulţumită. Avea vreo şaizeci de ani, şi un păr roşu ca morcovul, înconjurându-i

chipul rotofei. Ochii mici de şoarece o priveau necruţător.

— Te-ai deghizat? o întrebă, aşezându-se în faţa ei. Acum faci pe tânăra provincială? Dacă asta-i tot ce-ai găsit ca să-l îmbunezi pe Patrick, rişti să fii dezamăgită. N-o să meargă. Îţi cunosc soţul.

Tânăra femeie îşi stăpâni un oftat de uşurare. Deci, nu era soţul ei! Cu atât mai bine! Dar atunci, cine era? O rudă, un vecin? Un lucru era sigur, nu era prieten cu ea. Avea o răutate în cuvintele mieroase, şi glasul acesta parcă era al unui om beat.

Ea se aplecă spre foc.

— Patrick? întrebă, nevinovată.

— Haide, nu începe aşa cu mine, Molly.

N-are rost să te porţi aşa cu un prieten vechi ca Willy. N-am fost eu totdeauna de partea ta?

Aşadar, o chema Molly. Nu suna rău deloc. În orice caz, era mai bine decât Maria Magdalena. Întorcându-se, întrebă:

— Cine e Patrick?

Bărbatul făcu o strâmbătură.

— De ce nu te duci în bucătărie să-i pui lui întrebarea? propuse interlocutorul. Sunt sigur că soţul tău abia aşteaptă să te vadă, după atâta timp.

— De ce nu?

Spunând aceste cuvinte, se ridică şi ieşi din cameră, uşurată să poată scăpa de acest aşa-zis prieten, Willy. Parcă era întruchiparea alcoolicului, genul de personaj pe care nu-l putea suferi. Câinele veni după ea, aparent preferând compania ei, decât pe a lui Willy.

După ce intră prima dată în birou, din greşeală, găsi curând drumul spre bucătărie. Acolo era întuneric, şi apăsă automat pe întrerupătorul din spatele ei. Automat? Ştia deci de unde să aprindă lumina!

Nu avu timp să insiste asupra acestui amănunt, pentru că în prag apăru un bărbat. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni decoloraţi şi o cămaşă groasă, care cunoscuse şi zile mai bune. Încrucişându-şi braţele, o privi cu insistenţă. Câinele mârâi, şi se apropie de Molly parcă s-o apere. Ea îl

privi pe necunoscut, şi avu imediat senzaţia unui déjà vu. O cuprinse un val de emoţii contradictorii. Frică, dar în acelaşi timp o dorinţă neaşteptată.

Era bărbatul pe care-l întrezărise în visurile ei de la spital.

Desigur, era seducător, în ciuda expresiei neprietenoase, dar ceva din el o speria. Ochii lui albaştri nu ascundeau dispreţul pe care i-l inspira, şi gura i se strângea într-o strâmbătură răutăcioasă. Avea părul lung şi negru în care-i sclipeau picături de ploaie.

Trebuia să aibă vreo treizeci de ani, şi nu era de neluat în seamă. Cum să-şi explice atunci că, în ciuda ostilităţii pe care i-o arăta, se simţea deodată atât de tulburată?

— Aşadar, te-ai întors, spuse el repetând cuvintele lui Willy. Chiar nu credeam că draga mea soţie îmi va face onoarea să se întoarcă în – cum i-ai spus? – în bojdeuca asta mizerabilă.

— Soţia ta? repetă încet Molly, dându-şi seama că nu mai putea să respingă mult timp realitatea.

— Da, soţia mea legitimă.

Îşi stăpâni un fior. Glasul interlocutorului era glacial şi ferm. Se apropie de ea cu un mers de felină, aproape ameninţător.

— Eu, care credeam că o să eviţi reîntâlnirea, cerând divorţul cât timp ai lipsit.

Acum, era lângă ea, şi era cu un cap mai înalt. Începu să tremure. Se temea de bărbatul ăsta. dar de ce s-ar fi temut de soţul ei?

— Nu. n-am putut să mă ocup de asta, bombăni ea.

— Bineînţeles că nu! Altfel, mi-ai fi trimis hârtiile, nu-i aşa? Ei bine, îmi pare rău, Molly, dar trebuie să mai ai răbdare până ce avocaţii au să pună capăt acestei mascarade.

O privi din cap până-n picioare, neascunzându-şi dispreţul.

— Ce-i cu ţinuta asta?

— Mi-era. mi-a fost frig.

Încercă să-şi stăpânească tremurul mâinilor. Bărbatul din faţa ei, soţul drag şi tandru, literalmente o înfricoşa. Şi asta o înfuria.

— Întotdeauna ţi-a fost frig, declară el cu glas batjocoritor. De ce n-ai dat drumul la încălzire?

— N-am ştiut de unde.

— Stai în casa asta de şapte ani, dragă Molly, replică el făcându-i cu ochiul. Ar trebui totuşi să ştii unde e termostatul.

— Şapte ani? Suntem căsătoriţi de atâta timp?

Îşi muşcă buzele, cuvintele îi scăpaseră fără să vrea.

A

Îşi strânse pumnii, furioasă.

— Ai dreptate! Am uitat că faci pe amnezica. Te lămuresc imediat! Nu suntem căsătoriţi de şapte ani. Altfel ţi-aş fi scos deja măruntaiele. Am ajuns în faţa ofiţerului stării civile acum zece luni.

— Atunci, am trăit împreună fără să fim căsătoriţi?

— O ştii la fel de bine ca mine, replică el îndepărtându-se, ca şi cum nu i-ar mai fi suportat prezenţa. Tata te-a adoptat când aveai şaisprezece ani. Era meteahna lui: să adune toţi câinii vagabonzi! Un fel de bun samaritean. Numai cu băiatul lui nu s-a arătat niciodată generos. Cum n-am făcut ce voia el, a hotărât să aşeze familia aici. O familie pe care putea s-o controleze după cum voia el.

— Suntem rude?

Ea nu mai înţelegea nimic.

— Suntem un fel de veri de a şaptea spiţă, sau cam aşa ceva.

El oftă ostentativ.

— Ascultă, Molly, astă-seară nu vreau să dezlegăm ghicitori. E ziua liberă a doamnei Morse şi trebuie să pregătesc cina. De ce nu te întorci în salon să mă aştepţi până termin? O să fii cu Willy, şi asta o să-ţi facă plăcere, sunt sigur.

Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Trase adânc aer în piept, căutând cuvintele care ar fi putut să spargă

gheaţa dintre ei.

— Şi dacă te-aş ajuta să pregăteşti masa?

El făcu ochii mari.

— Tu? Dar nu-ţi place să găteşti. Gata, ajunge! Ieşi afară, şi lasă-mă în pace.

Ce putea să mai răspundă? Poate era într-adevăr o bucătăreasă jalnică.

Perplexă şi vinovată, ieşi din cameră, cu câinele pe urmele ei. Ostilitatea pe care i-o arăta bărbatul ăsta trebuia să fie justificată, cum trebuia să existe un motiv ca să se teamă atât de el.

Spre marea ei uşurare, descoperi salonul gol. Willy plecase. Se aşeză în faţa focului, cu câinele la picioare, şi-şi lăsă gândurile să rătăcească. Aici, nicăieri nu se simţea ca acasă, nimic nu i se părea familiar, nici pereţii, nici cei care locuiau acolo. Dacă ar fi fost primită cu căldură. Dar nu fusese cazul.

Se sprijini pe spătarul scaunului şi oftă. Aşadar, o chema Molly Winters şi avea vreo douăzeci de ani. Nu erau prea multe informaţii!

Cum câinele îşi apleca afectuos capul spre ea, îl

A A A 1.

mângâie gânditoare.

Dacă ar fi putut măcar să se liniştească, să lase lucrurile să se rezolve de la sine. Dar nu se putea aşa ceva. Avea impresia că pericolul o pândea.

„O să devin paranoică, pe cuvântul meu!” mormăi, ca să alunge teama care o cuprindea.

Dar sentimentul de panică dăinuia. Nu ştia nimic despre viaţa ei, dar ştia cel puţin un lucru: nu era în siguranţă între aceşti pereţi.

Şi avea nevoie de nişte răspunsuri. Cât mai repede.

Trebuie să fi adormit, pentru că reveni la realitate auzindu-se strigată la masă, şi se trezi tresărind, cu totul dezorientată. Se ridică brusc şi, palpitând, se duse în bucătărie. Soţul ei, aşezat în capul mesei, o privi curtenitor, înainte de a o invita să se aşeze la masă. În faţa ei, pe o farfurie, era o bucată de carne friptă de vacă. Nu

era deloc apetisantă!

— Willy s-a dus să mănânce în oraş, anunţă bucătarul de ocazie începând să-şi taie furios friptura.

Fără să îndrăznească să ridice ochii spre el, începu să mănânce în silă, spunându-şi că Willy făcuse bine ducându-se să mănânce în altă parte. Ambianţa era ostilă, şi trebui să facă eforturi ca să înghită două-trei îmbucături.

Liniştea parcă devenea eternă, în timp ce mâncau, şi ea îl observa. După ce-şi şterse farfuria cu o bucată de pâine, el se ridică şi-şi luă o cafea înainte de a părăsi încăperea, fără un cuvânt. îl privi cum se îndepărta, înmărmurită de atâta nesimţire. Bărbatul ei era un mitocan, ori îi pricinuise o rană de nevindecat. Strânse masa, puse vasele în maşina de spălat şi-şi turnă o cafea. Pe urmă ezită, neştiind dacă trebuia s-o bea acolo sau să se ducă să înfrunte leul în sălaşul lui. Alese până la urmă să-l întâlnească pe Patrick în salon.

El stătea în faţa şemineului, mângâind maşinal cu o mână câinele pe cap, în timp ce în cealaltă ţinea cafeaua. Nici nu ridică ochii atunci când intră, nici când luă loc în fotoliul de lângă el.

Bău o înghiţitură din lichidul fierbinte şi se strâmbă.

— De obicei, îţi pui zahăr şi lapte în cafea, comentă el, cu glas obosit.

— Nu ştiu dacă asta ar schimba ceva. Cafeaua este absolut groaznică.

— Uşor de spus când nu faci nimic!

Ea strânse din dinţi ca să nu dea o replică obraznică.

— Ai dreptate, răspunse pe un ton neutru. Data viitoare, am să mă ocup eu de cafea. Cum îl cheamă pe câine?

— Beastie.

Auzindu-şi numele, animalul ridică puţin capul şi o privi supus pe Molly, înainte de a se ghemui la picioarele ei, oftând.

Ea se rezemă de spătarul fotoliului, şi-şi bău cafeaua dintr-o sorbitură, înainte de a căuta să spună ceva ca să umple liniştea.

— Patrick.

— De ce-mi spui aşa! De obicei, spui Pat.

— Da? spuse încet, hotărâtă să nu înrăutăţească situaţia. Ei bine, dacă preferi, am să-ţi spun Pat.

— Nu, nu prefer.

O privi câteva clipe, înainte de a continua, pe un ton mai blând:

— Ascultă-mă bine, Molly. Ar fi mai bine să facem un armistiţiu, altfel situaţia de aici o să devină insuportabilă. Şi ştii la fel de bine ca mine că trebuie să ne mai suportăm câteva luni.

— Câteva luni?

El încuviinţă clătinând din cap, în timp ce pe buze îi apăru un zâmbet sardonic.

— Ei da. Nu e de-ajuns să pocneşti din degete ca să se rezolve un divorţ. Fără să mai pun la socoteală că le-am promis celor de la poliţie să am grijă de tine un timp. Dar dacă înţeleg să-mi asum responsabilităţile, n-am să te las să-mi mânjeşti numele cu noroi. Vei rămâne la ranch. Nici vorbă de vizite ale unor aşa-zişi colegi de liceu. Dacă te arăţi înţelegătoare, am să te las să foloseşti una dintre maşini ca să te duci la cumpărături în oraş. Ştiu cât îţi place să cheltuieşti, adăugă cu amărăciune. Până atunci, Willy o să aibă grijă să nu te plictiseşti, la fel ca mătuşa Ermy. Altfel, mai sunt nişte cai care au nevoie să fie încălecaţi. Dacă te plictiseşi, ai putea să-i ceri doamnei Morse să te înveţe abecedarul bucătăriei. Nu-ţi cer decât un singur lucru, nu-mi încălca drepturile. M-am făcut bine înţeles?

Deodată, o cuprinse furia. îl privi cu îndrăzneală pe bărbatul rece şi seducător, care pur şi simplu o conducea, şi nu mai vru să fie deloc politicoasă.

— Ai vrea să tac şi să te las în pace, să nu mai pun întrebări. Aşa e? Ei bine, îmi pare rău, n-am deloc de gând să fac aşa ceva.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să te laşi. N-am să schimb niciodată nimic. Pretinsa amnezie îţi convine de minune, nu? Te lasă să uiţi cine este adevăratul

responsabil în povestea asta, dar te rog, nu inversa rolurile. Nu eu sunt cel care a fugit, şi nu eu am fost găsit cu un bărbat mort în maşină!

— Ce vrei să spui cu pretinsa mea amnezie?

— Doar nu crezi că am să înghit toate prostiile astea. E prea uşor, Molly. Să nu mă subestimezi. Ah, altceva! Dacă vrei să-ţi schimbi înfăţişarea, aşteaptă cel puţin să ai un public mai atent. N-are rost să-ţi dai silinţa pentru mine, sunt ani de zile de când ai pierdut orice şansă de a mă seduce.

— Mă uimeşti! Credeam că nu suntem căsătoriţi decât de zece luni, nu?

Pentru o clipă, îi închise gura, dar din păcate, asta nu dură.

— Pleacă de aici, Molly!

— N-o să scapi aşa uşor de mine!

— Nu mă îndoiesc, dar am să încerc totuşi.

— Mă ameninţi?

— Înţelege ce vrei.

— Ceea ce-mi doresc, sunt nişte răspunsuri. Doar nişte răspunsuri. Îţi cer prea mult?

O privi mult timp cu ochii lui albaştri, în care se citea o furie stăpânită.

— Am să-ţi răspund, dacă asta-ţi face plăcere, răspunse el într-un târziu, dacă-mi promiţi că, pe urmă, o să stai departe de mine.

Molly se aşeză din nou, fremătând. Cel puţin, scena asta avea ceva familiar. Trebuia să se fi înfruntat cu bărbatul ăsta de multe ori, şi constatarea aceasta n-o liniştea deloc.

— O.K., consimţi ea stăpânindu-şi un oftat.

Întrebarea numărul unu: de ce mă urăşti?

— Nu te urăsc, Molly. De fapt, puţin îmi pasă cine eşti şi ce faci.

— De ce, nu sunt soţia ta?

— Ei şi? Nu văd legătura. Ca să fiu sincer, cu siguranţă ne înţelegeam mai bine înainte de a face prostia să ne căsătorim.

— Atunci, de ce te-ai însurat cu mine?

— Să zicem că a fost o. nebunie a tinereţii.

Ea se încruntă.

— Credeam c-o să-mi răspunzi la întrebare.

— La asta, nu. Vezi tu, acum nu vreau să-mi pun întrebări despre eşecul căsniciei noastre.

Deodată, se simţi frustrată. Nu avea ce să-şi aducă aminte, şi intuia că n-avea să scoată nici cu cleştele vorbele din gura bărbatului ăsta.

— Am greşit cu ceva? insistă, totuşi. E din cauza bănuielilor ce planează asupra mea? Locotenentul Ryker a spus că nu mă crede în stare să fi omorât pasagerul. Şi dacă aş fi murit şi eu? La asta te-ai gândit? Poate s-a încercat să fiu şi eu omorâtă.

De altfel, nu pot să mă închipui furând bani.

A

— În tot cazul, n-aveai nevoie să te înjoseşti atât. Ai deja destui.

Stroup n-o minţise, aşadar.

— Vrei să spui că sunt bogată?

— Da, chiar aşa. De ce crezi că m-am însurat cu tine?

A fost ca şi cum ar fi primit o lovitură de cuţit în inimă. Totuşi, nu lăsă să i se citească pe faţă nimic.

— Ce gest frumos din partea ta! spuse pe un ton sarcastic. Ce făceam cu bărbatul din maşină? De ce-am fugit?

— Presupun că visurile tale de fetiţă te-au îndemnat s-o faci. Mereu ţi-au plăcut bărbaţii mai în vârstă. Ai considerat că şase ani diferenţă nu sunt destui, şi ai tăbărât pe un bărbat mai bătrân decât mine.

— Nu era prea greu de găsit.

Vizibil, reuşise să-l încurce. Părea chiar s-o admire.

— În orice caz, continuă el după câteva clipe de linişte, căsnicia noastră este un capitol închis. Tu ai hotărât să pleci, şi puţin îmi pasă de ce. A trebuit să iau în spinare toate necazurile după plecarea ta, mi-e de-ajuns.

— Ce fel de necazuri?

— Discuţia începe să mă agaseze, Molly. Nu sunt ca

tine, eu trebuie să muncesc, ca să trăiesc.

— N-ai bani?

— Nu destui, e clar. Costă scump să întreţii un loc ca ăsta. Sunt îndatorat până-n gât.

— Cine-ar moşteni banii dac-aş muri?

Îşi aduse aminte imediat de batista pe care o găsise în geantă. Iniţialele brodate pe bucata de pânză erau ale lui. De ce o avea la ea în momentul accidentului? Nu era cu siguranţă o mărturie a dragostei, date fiind relaţiile lor neclare.

El zâmbi dulceag.

— Eu, de ce?

Era clar că ştia de ce-i pusese întrebarea, şi eventualitatea asta părea să-l amuze foarte mult. Încercase s-o omoare? O dusese departe de ranch ca să-i omoare amantul înainte de a încerca s-o elimine pe ea? Avea un motiv, la urma urmei.

— Unde-ai fost în noaptea în care am avut accidentul? întrebă, suspicioasă.

El pufni într-un râs care n-avea nimic liniştitor.

— Am un alibi, Molly. Beton! N-am încercat să te omor, şi poliţia mă crede. Ar fi bine să faci la fel.

— De ce-aş face-o?

— Pentru că dac-aş fi vrut să scap de tine, n-aş fi ratat lovitura, şi aş fi deja un om bogat.

— Atunci, de ce n-ai făcut-o? Aveai tot interesul să mă elimini.

— Nu mă tenta să fac aşa ceva, murmură, cu acreală.

Se apropie şi o prinse de umeri. Apoi, încet, o mângâie cu degetele pe gât.

— Puteam să-ţi rup gâtul, şi să fac să se creadă că a fost un accident. Scările erau alunecoase, pământul ud, şi tu erai slăbită. Da, ar fi fost o joacă de copil.

Ea înghiţi cu greutate. Avea mâna fierbinte, şi mângâierea lui avea ceva senzual.

— Nu crezi c-ai fi fost primul bănuit de poliţie?

— M-aş fi descurcat eu într-un fel. Sunt o sumedenie de oameni care nu te au la inimă, să ştii.

— De ce?

Se cutremură când îi simţi degetele apăsând-o.

— Nu le place deloc felul cum te porţi cu mine.

— Dar cum mă tratezi tu pe mine, le place? replică, neştiind ce să facă: să-l împingă sau să i se cuibărească la piept.

— Nu le pasă.

Era prea aproape de el. Ridicând capul, îi întâlni privirea glacială, şi se cutremură.

Putea s-o omoare, cum ar fi putut să-l omoare pe bărbatul împreună cu care fugise. Poate încercase s-o omoare, dar şovăise în momentul când să-i dea lovitura fatală.

Dar pentru ce motiv? Să fi avut remuşcări în ultima clipă? Poate o iubea un pic.

Degetele soţului îi trasau acum cercuri de foc pe piele, îi provocau emoţii contradictorii. Se aplecă peste ea. Avea s-o sărute, ştia acest lucru. Avea tot dreptul s-o facă, fiind soţul ei.

Atunci, de ce avea impresia că era vorba de primul lor sărut?

Rămânea nemişcată, aşteptând ca buzele lor să se întâlnească, lăsând ochii să i se închidă. Era conştientă că se juca acum cu focul, dar era mai presus de ea. Sărutul acesta, spera.

Şi, deodată, el se îndepărtă.

— Gata cu întrebările, Molly. Du-te de aici!

Deschise ochii şi-l privi, încurcată. O dorea. Ghicea acest lucru, şi gândul ăsta o făcea să se simtă bine. Da, o dorea, dar se şi temea de ea.

Era o slabă consolare. Dacă se temea de ea, era nimic în comparaţie cu frica pe care i-o inspira el. Nu-şi asumă riscul să-l contrazică, şi se ridică, luându-şi cana goală.

— Noapte bună, vise plăcute, spuse depărtându-se. În loc de răspuns, el mormăi o înjurătură. Câinele se uită pe rând la ei înainte de a se ridica s-o urmeze.

— Beastie! strigă Patrick.

Vrând nevrând, câinele se întoarse la stăpânul lui. Molly ajunse la scară şi începu să urce, cu paşi grei, umerii încovoiaţi, simţindu-se deodată foarte singură.

Rămase trează mult timp, ascultând picăturile de ploaie bătând darabana pe acoperiş. Era cald, atât de cald încât devenea sufocant. Stătea acolo, întinsă în pat, într-o cameră pe care o detesta mai mult decât orice. De altfel, dacă trebuia să rămână prizonieră în casa asta timp de mai multe luni, şi dacă nu voia să înnebunească, trebuia să se gândească să schimbe decorarea camerei. Cum putuse să trăiască aici atâta timp?

Deodată, împietri. Un zgomot de paşi se auzea pe scări. Cu inima palpitând, aşteptă, convinsă că uşa se va deschide şi va apărea soţul ei, reclamându-şi drepturile. Pentru că o dorea, nu inventase ea sclipirea de senzualitate pe care i-o citise în ochi.

Paşii de pe culoar se opriră, şi simţi că i se taie răsuflarea.

Dar atunci când, fremătătoare, se pregătea să-l înfrunte, el îşi continuă drumul până la camera lui şi trânti zgomotos uşa.

Atunci, ochii ei se umplură de lacrimi pe care le şterse nervoasă cu dosul palmei. Doar n-avea să plângă pentru că o lăsa în pace. Nu asta voia şi ea? Da! Era uşurată că nu venise s-o hărţuiască, şi era fericită. Cât se poate de fericită.

Pentru că, bineînţeles, îl ura pe Patrick Winters, chipul frumos şi crud, ochii nemiloşi, îl ura aşa cum nu mai urâse niciodată pe nimeni.

Patrick nu era sigur că va putea să suporte mult timp o asemenea situaţie.

Parfumul acestei femei, respiraţia gâfâită, îl urmaseră până în cameră şi-l chinuiau fără milă. Ultimele săptămâni fuseseră un repaus agreabil, un repaus la care sperase de aproape un an. Nu voia să se mai întoarcă, nu mai voia să doarmă la câţiva metri, despărţiţi numai printr-un perete subţire, ea nedându-şi seama de efectul pe care-l avea asupra lui.

Dac-ar fi putut măcar să adopte o atitudine dezinvoltă, s-o ignore, să trăiască făcând abstracţie de existenţa ei. Dar asta ar fi fost în contradicţie cu temperamentul lui impulsiv. Totuşi, nu se mai simţea îndrăgostit. Nu era decât o puştoaică, n-avea la ce să se aştepte sau la ce să spere de la ea. De ce naiba se însuraseră?

Nu putea să dea vina pe nimeni altcineva. Nici pe tatăl lui, care spera în tăcere să se reîntâlnească. Nu, el alesese să-i ceară mâna, o greşeală pe care o va plăti toată viaţa.

Ah, tatăl lui ar râde astăzi dacă l-ar vedea chinuindu-se atât! Jared Winters îşi cunoştea bine fiul, ştia că n-ar putea rezista tentaţiei, şi până la urmă se va însura cu preferata lui.

Ei bine, acum zece luni, lucrul ăsta se întâmplase! în ce viespar intrase?

În fine, avea să iasă de aici! Nu mai era decât o chestiune de zile, poate de luni, înainte să plece, înainte să se despartă de ea. Atunci, poate va fi în stare să uite!

A doua zi dimineaţă, Molly se trezi transpirată, cu mâinile tremurând.

„Trebuie să fi avut un coşmar", îşi spuse ducându-se să tragă perdelele.

Soarele pătrunse din belşug în cameră, dar nici căldura acestei lumini primăvăratice nu reuşi să risipească proasta dispoziţie a tinerei femei. Deschise fereastra, sperând că răcoarea dimineţii va atenua această senzaţie de indispoziţie care nu-i dădea pace, dar fu ca şi cum ar fi primit o palmă. Aerul era glacial, la fel ca ochii albaştri ai soţului său. Închise imediat fereastra.

Ceasul de pe noptieră arăta ora şase şi jumătate. Era clar, se trezise prea devreme! O clipă, se gândi să se culce la loc, însă perspectiva de a se cufunda din nou într-un coşmar o descurajă. Şi pe urmă, avea o mie de lucruri de făcut pe ziua de azi, printre care, să-şi intensifice eforturile de a-şi stimula memoria, ca să încerce să-şi redescopere trecutul, povestea. O mulţime de întrebări nu-i dădeau

pace şi n-avea să-şi găsească liniştea până nu le va afla răspunsurile.

Se duse în baie şi se spălă pe faţă cu apă rece. Pe urmă, îşi plimbă privirea de jur-împrejur, surprinsă de acest lux care bătea la ochi, pe care nu-l recunoştea, şi care-i dădea impresia că era străină de acele locuri. Fastul acesta i se părea apăsător.

Întoarsă în camera ei, îmbrăcă aceleaşi haine ca în ziua precedentă, preferându-le faţă de cele aranjate în dulap.

Bucătăria cu mobilă veche era mult mai primitoare când soarele intra pe ferestre. Într-un colţ, era un şemineu în care ardea focul, încălzind camera. Cu masa lungă din lemn de stejar, dulapurile pentru veselă şi pereţii spoiţi cu var, încăperea era primitoare. Şi, pentru prima dată de când venise la ranch, Molly se simţi destinsă. De fapt, pentru prima dată de când ieşise din coma de la spital, mai deunăzi.

— Slavă Domnului! Doamnă Winters, cum de sunteţi trează la ora asta? întrebă o voce uimită în spatele ei.

Molly schimbă tactica. O femeie cu o expresie binevoitoare o privea din pragul uşii. Ea continuă:

— Aveam de gând să vă aduc micul dejun la pat, ca înainte.

— Bună dimineaţa, spuse Molly salutând-o clătinând din cap, deodată intimidată de femeia asta cu părul grizonant şi privirea vioaie. Ziua era prea frumoasă ca să rămân în pat.

Femeia aruncă o privire pe fereastră înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra lui Molly.

— Ei bine, eu nu m-aş duce astăzi la un picnic. În fine, e mai frumos decât în ultimele zile. De o săptămână, a plouat tot timpul, dar n-aveţi de unde să ştiţi asta. Duceţi-vă să vă aşezaţi în sufragerie, am să vă aduc ceva să vă refaceţi. Cafea?

— Dacă nu te deranjează, aş prefera să mănânc aici.

Interlocutoarea o privi, vizibil uimită.

— Ei bine. Cum vreţi, doamnă Winters. Sunt de acord

că e mai bine în bucătărie, cu şemineul aprins. De altfel, Pat serveşte mereu micul dejun aici.

Continuă să vorbească punând masa, apoi îi servi o cană cu cafea, cu lapte şi zahăr. În fine, puse feliile de pâine la prăjit.

— Ce vreţi să mâncaţi, doamnă Winters? Ca de obicei?

Molly simţi că roşeşte.

— Eu. mă tem că.

— Oh, ce proastă sunt! Am uitat că v-aţi pierdut memoria! Pat mi-a spus despre asta. De altfel, probabil că nu ştiţi cine sunt, nu-i aşa?

Fără să-i lase timp să răspundă, femeia continuă:

— Sunt Fran Morse, menajera. De obicei, serviţi două felii de pâine prăjită şi un suc de portocale, dar poate în dimineaţa asta sunteţi tentată de ceva mai consistent.

— Ei bine. eu. Patrick a pregătit de mâncare aseară, spuse ea alegându-şi cu grijă cuvintele, refuzând să-l numească pe acel bărbat soţul ei.

— Atunci, trebuie să fiţi moartă de foame! exclamă femeia zâmbindu-i prietenos. Omul ăsta e cel mai prost bucătar. Dacă n-aş fi fost aici, ar fi murit de mult de foame.

— Aveţi dreptate, parcă mi-e puţin foame. Mi-ar plăcea nişte ochiuri cu şuncă, dacă nu cer prea mult.

Şi una din brioşele acelea pline de savoare.

Menajera era de-a dreptul radioasă.

— Dacă vă aduceţi aminte de brioşele mele, ăsta-i un semn bun.

Ea aşează pe masă o farfurie cu brioşe, fără să acorde nicio atenţie expresiei neîncrezătoare de pe chipul lui Molly.

Aşadar, îşi aducea aminte de brioşele doamnei Morse! Era deci pe cale de a se vindeca. Amintirile începeau să apară pe rând. Aşa îi spusese şi medicul. Îşi înfipse dinţii în brioşa care se dovedi într-adevăr excelentă.

Curând, încălzită de amabilitatea menajerei, simţi nevoia să zâmbească. Era singura persoană împreună cu care se simţea bine, şi care n-o acuza pentru misteriosul

rău pe care-l făcuse. O privi dereticând prin bucătărie, cu un sentiment de recunoştinţă, regretând că momentele astea nu puteau să dureze o eternitate.

După ce-şi devoră micul dejun şi bău două cafele, tânăra femeie se simţi în stare să înfrunte o nouă zi.

— Vreţi să vă ajut să strângeţi? întrebă, ridicându-se.

Menajera o privi, surprinsă.

— E prima oară când vă aud spunând aşa ceva. Ca să fiu sinceră, întotdeauna am ştiut că nu aveţi un suflet rău. Nu-i aşa? Mulţumesc, dar trebuie să mă descurc singură. În definitiv, sunt plătită să fac asta.

Molly încuviinţă, încercând să nu ia în seamă cuvintele care-i răsunau în urechi ca un refren lugubru: „Ca să fiu sinceră, întotdeauna am ştiut că nu aveţi un suflet rău. Nu-i aşa?”

Era gata să răspundă la asta.

— Ei bine, dacă aveţi nevoie de mine să pregătiţi masa de prânz, nu ezitaţi să mă chemaţi, doamnă Morse.

Era abia ora şapte când ieşi din bucătărie, liniştită, şi totuşi mai tulburată decât voia să recunoască. Nu ştia de unde să înceapă căutările. Viaţa ei părea scoasă dintr-un roman de Agatha Christie; erau o sumedenie de indicii, întrebări care se puneau, suspecţi şi acuzaţii, şi gândul că trebuia să descurce intriga asta o descuraja.

Până la urmă, ajunse în camera ei. Patrick plecase de acasă cu noaptea-n cap. Willy, după toate aparenţele, nu-şi va scoate nasul la iveală înainte de ora prânzului. Era deci condamnată să rămână singură, cu frământările ei.

Deschise dulapul şi-şi privi incredibila garderobă. Doamne! Cum putea să se îmbrace aşa? Hainele acestea, evident scumpe, erau minunate, dar nu se vedea purtându-le. Ieşi pe palier şi o strigă pe doamna Morse.

— Avem vreo valiză veche, care să nu fie de trebuinţă?

— Fir-ar să fie, ce vreţi să faceţi, doamnă Winters? răspunse menajera făcându-şi apariţia la picioarele w AVVA A W

scărilor, cu o cârpă în mână.

— Vreau să fac şi eu un pic de ordine. Deci, e vreo valiză pe care s-o pot folosi?

— Trebuie să găsiţi în fundul dulapului din camera dumneavoastră. Aveţi nevoie de ajutor?

— Nu, mulţumesc, spuse înainte de a intra din nou în cameră.

O valiză mare de lemn se găsea în spatele unui raft pe care se aflau o sumedenie de pantofi. Începu imediat să îngrămădească hainele lui Molly Winters. Patrick avea dreptate când spunea că era cheltuitoare. Toate hainele astea trebuie să fi costat o avere.

Dându-şi seama de acest lucru, o cuprinse un sentiment de vinovăţie. Lucrurile astea, în loc să le depoziteze într-un colţ prăfuit din pod, ar fi putut să le doneze unei societăţi de binefacere.

Păstră strictul necesar din hainele cele mai simple, restul le închise în valiza veche. În orice caz, n-ar purta niciodată hainele astea, mult prea sofisticate. Situaţia nu era uşoară, dar dacă s-ar fi îmbrăcat ziua atât de sofisticat, cu siguranţă n-ar fi rezolvat nimic.

De altfel, cui voia să placă? Soţului? Ar fi fost ridicol să-şi dea osteneala, pentru că, era clar, lui puţin îi păsa cum era îmbrăcată. Abia dacă se uita la ea.

Totuşi, chiar dacă bărbatul acesta o înspăimânta, trebuia să recunoască un lucru: se simţea inexplicabil atrasă de el.

Dar va şti să reziste. Viaţa îi era şi aşa suficient de complicată. Oftând, închise capacul valizei.

Nu mai rămânea mare lucru în sertarele comodei sale. Câteva bluze de dantelă, pulovere de mohair şi o rochie de bumbac, albă, elegantă şi simplă, care era parcă în contrast cu restul. Diferenţa era atât de mare, încât se întrebă dacă nu era a altcuiva.

Dar n-avea rost să încerce să-şi aducă aminte, memoria îi era iremediabil blocată. În sfârşit. poate va avea ocazia să poarte rochia asta într-o seară. Dacă se gândea bine, era puţin probabil să se întâmple aşa ceva. Patrick fusese foarte clar; următoarele săptămâni trebuia

să trăiască retrasă. Dar nu-i păsa, pentru că atâta timp cât nu-i revenea memoria, prefera să lase lucrurile să curgă de la sine.

În faţa oglinzii mari, îşi privi imaginea şi se strâmbă. Trebuia să-şi cumpere câteva haine pe gustul ei, pentru că nu putea să se îmbrace mereu cu pantaloni.

Pe cine voia să impresioneze? Dacă era vorba de Patrick Winters, îşi pierdea timpul.

— Am o valiză plină cu haine de dat, spuse Molly când intră în bucătărie. Ai vreo idee unde aş putea să le trimit, doamnă Morse?

Menajera făcu ochii mari.

— Unde să le trimiteţi? repetă ea, aparent năucită.

— Da. Nu le mai vreau. Nu sunt pe gustul meu.

— Mă întreb dacă n-o să vă pară rău într-o bună zi. Nu vă faceţi griji, am să-i cer lui Ben să se ocupe de treaba asta, de îndată ce va veni.

— Ben?

Menajera o privi, nedumerită.

— Da, bărbatul meu, completă după o tăcere jenantă. Nu vă mai aduceţi aminte? Vă cunoaşte de când aveaţi şaisprezece ani.

Molly ridică din umeri, dezorientată.

— Masa de prânz o să fie gata curând? Mor de foame, continuă, ca şi cum n-ar fi fost nimic.

Menajera clătină din cap, în vreme ce o privea şi mai ciudat.

— Doamnă Winters, ştiu că poate n-ar trebui să vă spun, dar.

— Totdeauna mi-ai spus „doamnă Winters”?

— Numai de când v-aţi măritat. Înainte, pentru Ben şi pentru mine, eraţi Molly.

— Atunci, de ce să nu revenim la acest bun obicei?

O recompensă cu un zâmbet larg, înainte de a adăuga:

— Acest” doamnă Winters” mi se pare prea ceremonios. Nu-mi place deloc.

— Cum vreţi.

Femeia aruncă o privire neliniştită spre uşă.

— Cred că ar trebui să vă destăinui ceva, înainte de masa de prânz.

Începutul ăsta misterios nu anunţa nimic bun, şi pe Molly o cuprinse imediat neliniştea. Reuşi totuşi să-şi păstreze zâmbetul.

— Da, spuneţi-mi, doamnă Morse.

Se sprijini de masă cu o atitudine care se voia nepăsătoare.

— Toată lumea ştie că vor să se căsătorească imediat după pronunţarea divorţului, declară femeia dintr-o suflare, ca şi cum ar fi vrut să scape de o veste apăsătoare.

Molly nu înţelegea nimic.

— Cine se va căsători cu cine?

— Patrick, cine altul? Se vorbeşte că o să se însoare cu doamna Carming. Închipuie-ţi că bărbatul ei a murit chiar în ziua în care ai părăsit ranchul. Nu se poate spune că a suferit prea mult. Am crezut că e mai bine să te previn. În cazul în care ţi-ai face încă iluzii.

— Iluzii? în legătură cu ce? Cu căsnicia mea? Nici nu-mi aduc aminte că sunt măritată!

În glasul ei era o notă de amărăciune, şi se rugă ca menajera să nu bage de seamă.

— De altfel, cine este această doamnă Carming? O cunosc?

— Înainte de accident, erai nedespărţită de Lisa. În fine. Tot ce ştiu este că au plecat să se plimbe împreună, şi nu trebuie să întârzie prea mult. Dacă vrei, pot să-ţi aduc mâncarea în cameră. Nu cred să fie prea amuzant să-i vezi împreună. Asta durează de mult timp, chiar după căsătoria Lisei cu bătrânul Fred Cannning, acum cinci ani.

De altfel, dacă vrei să ştii ce cred eu, ea este cea care aleargă după el.

— Atunci, de ce s-a însurat cu mine? Pentru bani? Mi-a spus că sunt bogată.

— Nu ştiu de ce-a făcut-o. După părerea mea, te-a iubit.

— Dar acum n-a mai rămas nimic, nu-i aşa?

Femeia consideră că era mai bine să nu răspundă, şi se aplecă să-şi facă de lucru cu cratiţele ei.

— Tot ce ştiu, este că Patrick nu te-ar fi luat de nevastă numai pentru bani, Molly. Avea destule mijloace să facă rost, dacă voia.

„Dacă mă omora, de exemplu", se gândi, înfiorându-se.

În clipa aceea, în curte se auzi zgomot şi, aparent sigură pe ea, Molly se apropie de fereastră.

Atenţia îi fu atrasă în primul rând de bărbatul care mai rămânea soţul ei pentru câteva săptămâni. Era înalt, bine legat, maiestuos în purtare, şi părea să fie una cu calul lui. Era irezistibil de frumos. Lângă el, pe o iapă şargă, mergea aşa-zisa lui prietenă, faimoasa doamnă Carming, o frumuseţe de o vârstă greu de definit, cu o alură elegantă, cu părul blond, drept, şi un chip încântător.

Călăreaţa se aplecă spre Patrick, râzând. Privirea pe care o schimbară o făcu pe Molly să se simtă copleşită de gelozie. Nu-şi amintea nici de bărbat, nici de blonda asta, şi totuşi simţi o pişcătură de gelozie, care-i era dureros de familiară.

Lisa Carming îşi mângâie iapa cu un gest plin de graţie, şi deodată, Molly înţelese de ce femeia aceasta nu-i era necunoscută. Creatura asta sofisticată se potrivea perfect cu camera fastuoasă de la etaj, cu perdelele de mătase roşie şi şifonierul plin cu haine scumpe şi sofisticate. Toate astea erau pentru o femeie ca ea, încât Molly se întrebă dacă nu Lisa fusese cea care o sfătuise să-şi cumpere lucrurile. În fine, nu putea să fie chiar ea cea care, pentru a păstra bărbatul pe care-l iubea, alesese să-şi imite rivala?

Se aşezaseră deja în sufragerie, când ea intră.

— Molly, draga mea! exclamă doamna Carming grăbindu-se s-o întâmpine.

Poison. era chiar Poison. parfumul franţuzesc pe care-l folosea femeia asta. Molly rămase înmărmurită de stupoare, atât de inexplicabil i se părea că putuse să identifice un miros, când nu recunoştea chipul persoanei

care-l folosea.

— Ne-ai lipsit atât de mult! continuă Lisa bătând-o pe mână, într-un clinchet de brăţări.

Pe urmă, făcu un pas înapoi privind-o curioasă, şi cu falsă solicitudine.

— Nu pari în apele tale, draga mea.

Deodată, făcu ochii mari privind-o atent din cap până-n picioare.

— Dar de unde ai scos hainele astea prăpădite?

— Din dulapul meu. Îmi pare bine să te văd din nou.

— Vai, ce ne-ai speriat! Nici nu-ţi închipui.

Lisa Carming se întoarse la masă şi puse mâna, cu un gest posesiv, pe braţul lui Patrick.

— Nu-i aşa, dragul meu?

Molly, care parcă se aştepta să vadă că rivala are unghii roşii şi ascuţite ca nişte gheare de uliu, fu surprinsă să descopere nişte mâini cu unghii îngrijite, dar nelăcuite.

Patrick se ridică, şi se mulţumi să-şi privească puţin trist soţia. Lui Molly îi părea rău că nu ascultase îndemnul menajerei de a lua masa în camera ei. Deodată, prin minte îi trecu o idee. Ca să placă unei femei ca Lisa, lui Patrick îi trebuia mulţi bani. Şi cum i-ar fi obţinut dacă nu moştenindu-şi soţia bogată?

— Nu crezi c-ar fi mai bine să mănânci în camera ta? îi sugeră Patrick, cu o voce glacială. Abia ai ieşit din spital, şi mi se pare că eşti destul de obosită.

— Doamne, nici nu mă gândesc! răspunse tânăra femeie, simţind că i se umezesc ochii. Trebuie să fac puţină mişcare, şi pe urmă am nevoie să-mi petrec timpul cu prietenii şi familia.

Cu toţi cei pe care-i iubesc, adăugă cu un zâmbet adresat soţului.

Parcă forţa nota. Nu dură mult până ce bărbatul să riposteze. Înjurând ca un birjar, se apropie de ea cu un aer ameninţător. Doamna Carming fu cea care-l opri.

— Pat mi-a spus puţin mai devreme că suferi de amnezie, murmură ea. De necrezut! Parc-ar fi o telenovelă.

— Chiar aşa este, bombăni Patrick.

— Sunt surprinsă că ţi-a vorbit despre asta, făcu Molly. Am avut impresia că soţul meu nu mă credea.

Acesta se strâmbă cu dispreţ, şi Lisa îşi înfipse mai tare degetele în braţul lui musculos.

— Bineînţeles că te crede, Molly. Cum ai putut să fugi fără să-mi spui şi mie, prietena ta cea mai bună? Şi mai ales, să nu-ţi previi bărbatul?

Cred că aveai motive întemeiate să faci ce-ai făcut, şi sunt sigură că dac-ai să-ţi aduci aminte, ai să ne spui imediat şi nouă.

Molly se uită la ei rând pe rând. Prietena cea mai bună arăta prea multă solicitudine ca să nu fie vorba despre o prefăcătorie. Şi soţul ei, care-şi arăta tot dispreţul faţă de ea.

Dacă erau complici amândoi? Fără îndoială, moartea ei le-ar fi rezolvat problemele! Nu era de mirare că încercase să fugă.

— Bineînţeles, răspunse cu un calm olimpian, înainte de a tăbărî pe platoul cu antreuri pe care le pregătise menajera.

A

Îi era foame, şi puţin îi păsa acum că aşa-zisa ei prietenă o privea curioasă, în timp ce devora antreurile.

— Atunci, reîncepu ea după ce termină apetitivele, spune-mi şi mie ce s-a petrecut cu voi cât am fost plecată?

Patrick fu cât pe ce să se înece cu băutura.

Masa a fost minunată, se gândi Molly câteva ore mai târziu, aşezată pe pat, privind fix batista pătată cu portocaliu. Era clar că Lisa era obişnuită cu situaţiile extrem de complicate, şi se simţea ca un peşte în apă. Cât despre Patrick, abia dacă rostise două-trei cuvinte în timpul dejunului.

Molly intrase în joc. Dăduse răspunsurile care erau aşteptate, adoptând rolul tinerei prietene puţin naive. Da, îşi închipuia cu uşurinţă zâmbetele îngăduitoare ale Lisei şi ale lui Patrick în faţa unei adolescente exuberante care-i urmase ca un câine! Şi avea impresia că asta era.

În cazul ăsta, de ce nu se însurase cu Lisa? Uitase de

existenţa bătrânului soţ, domnul Carming! Păcat că sărmanul om nu murise cu zece luni mai devreme. I-ar fi scăpat pe amândoi de multe necazuri.

Atinse batista pe care o ţinea în mână. Urmele portocalii parcă îi spuneau ceva, dar ce? Nu era nici rugină, nici sânge. De ce poliţia nu socotise de cuviinţă s-o oprească şi s-o trimită la analiză? Doar dacă n-a fost ascunsă. Dar atunci, în ce scop?

Se prăbuşi pe perne. Toate întrebările astea fără răspuns o scoteau din minţi.

Şi pe urmă, se simţea atât de nedorită, chiar exclusă. îl văzuse pe Patrick plecând brusc de la masă, nu mult după aceea şi Lisa, şi refuzase să se gândească la ce plecaseră să facă amândoi.

Nu avea să ştie.

Cu prudenţă, strecură batista sub cearşaf. Nu era hotărâtă s-o arate celorlalţi. Sigur, n-avea nicio idee ce putea să reprezinte, dar era singura dovadă pe care o avea. Şi nici vorbă s-o lase să-i fie subtilizată.

Capitolul 4

Amnezie! Şi mai ce? Molly credea că putea să-i facă să înghită asemenea baliverne?

Era prea uşor. Câştiga timp, făcând pe amnezica. Însă dacă această pierdere de memorie era adevărată, dacă Molly era sinceră, asta ar schimba tot.

A

În ziua în care-şi va recăpăta memoria, îşi va goli sacul. şi ar fi nevinovată.

Molly se trezi în întuneric, complet dezorientată. Trebui să treacă un timp, până să-şi aducă aminte unde era. Se ridică în capul oaselor şi aprinse veioza, încercând să se orienteze. Rămăsese închisă în camera ei toată după-amiaza, de frică să nu-i întâlnească pe Patrick şi pe Lisa. Până la urmă, adormise.

Ce putea să facă în zilele următoare? Cel puţin dacă i s-ar fi dat voie să părăsească ranchul… Trebuia cu orice preţ să iasă, să întâlnească oameni care ar fi putut s-o ajute să-şi redescopere trecutul. Dar soţul fusese

categoric: înainte de a-i da cheile maşinii, trebuia să se poarte ireproşabil.

Nu avea nici măcar cu cine să vorbească. Nu-l mai văzuse pe Willy de ieri seară, şi Patrick părea hotărât să rămână toată ziua în biroul lui.

În ranchul ăsta, nu era decât o persoană cu care nu se întâlnise, şi pe care putea eventual s-o întrebe. Era vorba despre o verişoară îndepărtată, Ermintrude White, mătuşa Ermy, cum îi spunea toată lumea. Dar uite că ruda asta plecase pentru câteva zile la nişte prieteni, după spusele doamnei Morse.

Aceasta din urmă îi făcuse un portret nu prea măgulitor mătuşii Ermy. Era o femeie egoistă, leneşă şi cu o limbă de viperă! Nu se grăbea deloc s-o cunoască.

De fapt, dacă stătea bine să se gândească, numai Patrick conta pentru doamna Morse. Aceasta îşi linguşea tot timpul patronul, în afară de momentele în care-i reproşa că se interesează de doamna Carming.

Totuşi, Molly trebuia să recunoască un lucru: o plăcuse şi pe ea. Femeia asta parcă nu-i purta ranchiună pentru tirania cu care, după spusele lui Willy, condusese casa înainte de accident.

De ce o iertase menajera? Asta rămânea un mister.

Molly fu trezită din gândurile ei de un zgomot de paşi grei pe coridor, urmat de o bătaie în uşă. Încremeni, ţinându-şi răsuflarea. Ştia cine era, şi nici nu se gândea să se ducă să deschidă, însă când începu să viseze că soţul ei se va descuraja şi o va lăsa în pace, uşa se deschise brusc.

Patrick apăru în cadrul uşii, imens şi impresionant. Preţ de o secundă, simţi o dorinţă nestăpânită cuprinzând-o. O dorinţă care se risipi imediat ce înţelese că nu era vorba despre o vizită de curtoazie. Părea să-şi fi ieşit din fire.

— M-am gândit că ai să te conformezi regulilor casei! spuse el pe un ton tranşant. Dar, bineînţeles, însemna să-ţi cer prea mult. Ei bine, dă-mi voie să-ţi

A

spun că nu eşti tu cea care comandă în casa asta! îţi

dau trei minute să te scoli, să te îmbraci şi să cobori ca să te alături musafirilor noştri din salon, şi contez pe tine să nu faci scandal şi să fii politicoasă. Ne-am înţeles?

Dispreţul din cuvintele lui o făcu să se cutremure.

— Chiar acum! reluă el văzând-o că rămăsese înmărmurită.

Se apropie de ea ameninţător şi, temătoare, Molly începu să se agite. Sări din pat şi se grăbi să se îmbrace.

Această supunere bruscă îl făcu să râdă, un râs deloc liniştitor.

— Constat cu plăcere că încă ţi-e frică de mine. Hai! Grăbeşte-te, eşti aşteptată jos!

Ajuns în pragul uşii, se întoarse ca s-o măsoare din cap până-n picioare.

— În cazul în care-ai uitat, te schimbi pentru cină. Lui Molly îi îngheţă sângele în vine. Cum îndrăznea să-i ceară aşa ceva, când el nu-şi dăduse osteneala să-şi schimbe pantalonii spălăciţi şi cămaşa groasă, cu o ţinută mai elegantă? Ridică din umeri cu un gest de fanfaronadă.

— Îmi pare rău, dar va trebui să te mulţumeşti cu ce am pe mine. N-am cu ce să mă schimb.

— Înţeleg! Garderoba nu-i mai place doamnei! Doamna ar vrea să şi-o schimbe cu totul?

Bărbatul rânji.

— De ce nu? în definitiv, sunt banii tăi. Ai voie să-i foloseşti aşa cum vrei.

— Am mulţi bani? întrebă, împinsă de curiozitate.

— Chiar mă gândeam când o să te hotărăşti să-mi pui întrebarea asta, replică el cu un rânjet sardonic. Eram pe punctul de a începe să cred în această amnezie; e prima oară când vorbeşti despre bani în ultimele zile!

— Vreau să ştiu cât ar trebui să-ţi dau ca să mă laşi în pace!

Cuvintele astea trebuie să-l fi dezorientat, pentru că ezită înainte de a răspunde:

— N-am nevoie de banii tăi.

— Atunci, ce aştepţi de la mine? De ce te-ai însurat cu mine?

Din câţiva paşi, ajunse lângă el şi i se postă în faţă, cu mâinile în şolduri.

Îl provoca, sperând în felul ăsta să-l tragă de limbă. Se săturase de cuvintele cu subînţeles pe care i le trimitea ca pe nişte săgeţi înveninate.

Şi pe urmă, îşi spunea că poate-l va atinge. Ca aseară. Voia să ştie efectul pe care l-ar fi produs un nou contact, dar făcu un pas înapoi, fără să încerce măcar să-şi ascundă subita încurcătură.

— Să fii jos în cinci minute, Molly, mormăi el dregându-şi glasul. Dacă nu, am să vin să te iau de păr.

Molly îşi stăpâni un zâmbet amuzat, din cauza acestei ameninţări.

Sfidătoare, întârzie în camera ei, dar cum, după un sfert de oră el nu-şi făcu apariţia, nu putu rezista curiozităţii şi coborî.

Cuprinsă deodată de teama de a înfrunta nişte chipuri duşmănoase, se opri pe culoar, puţin înainte de a ajunge în salon, ca să audă clinchetul paharelor de cristal, râsetele amicale ale celor prezenţi la masă, care se opriră imediat ce intră pe uşă. Conştientă că n-avea de ales, trase adânc aer în piept, şi intră în încăpere cu o nonşalanţă ostentativă.

Patrick ignoră această intrare, făcându-şi de lucru în spatele barului.

— Ah, iată-te în sfârşit! exclamă Lisa, întinsă pe canapea, ca o pisică torcând. Ai petrecut o după-amiază plăcută, draga mea?

— Foarte plăcută, mulţumesc.

Dar tu?

Lisa aruncă o privire languroasă pe sub genele lungi în direcţia lui Patrick, şi zâmbi provocator.

— Vrei să ştii dacă am petrecut o după-amiază plăcută? Ei bine, răspunsul este da, Molly. A fost minunat!

Molly strânse din dinţi, refuzând să răspundă provocării, şi aruncă o privire prin toată camera. Aşezat lângă şemineu, unchiul Willy asista la schimbul de replici cu o plăcere incontestabilă.

— Ce faci în seara asta, Willy? spuse ea cu un zâmbet politicos, căutând un pretext să scape de insuportabilele sclifoseli ale metresei soţului ei.

— Ei, bine, draga mea, bombăni Willy cu voce cleioasă, ridicând un pahar s-o salute. Mulţumit. să văd că te-ai hotărât să vii la noi.

Molly remarcă nota condescendentă a cuvintelor lui, şi deodată se simţi furioasă contra tuturor. Sporovăiseră o grămadă pe seama ei, căutând mijloace prin care s-o facă să se chinuiască. Ei bine, n-avea să-i lase! îşi propuse, aşezându-se într-un fotoliu şi trecându-i în revistă pe toţi cu privirea.

Patrick se apropie până la urmă de ea, cu un pahar în mână.

— Începeam să fiu îngrijorat din pricina ta! comentă cu aparentă bunăvoinţă, întinzându-i un pahar.

Trebui să se stăpânească să nu-i arunce conţinutul paharului în faţă.

— Ce-i asta? întrebă ea adulmecând lichidul roşiatic.

El înălţă o sprânceană.

— Băutura ta preferată, sucul de struguri, dar fără votcă, astă seară.

Medicul ţi-a interzis alcoolul. În starea în care te afli.

Agasată de tonul acesta suspicios, îşi muşcă buzele ca să nu-i dea o replică usturătoare.

Făcând paradă, îl recompensă cu un zâmbet batjocoritor şi luă o înghiţitură din apetitivul din pahar, întrebându-se dacă nu cumva, printre altele, avusese o înclinaţie către alcool.

Pe urmă, refuzând să se demoralizeze din cauza handicapului amneziei, se instală mai comod în fotoliu, şi-şi studie companionii.

Ar fi putut la fel de bine să nu fie acolo. Willy, Patrick şi Lisa parc-o uitaseră, discutând cu aprindere despre ultima cursă hipică, un subiect din care nu înţelegea nimic.

Ea fu prima care remarcă apariţia unui alt invitat: un bărbat de vreo patruzeci de ani, care intră discret în salon. Era înalt, aproape la fel de înalt ca Patrick, dar nu la fel de

bine legat. Cu părul şaten cârlionţat şi ochii cenuşii, era seducător în felul lui. Poate puţin prea timid, dar în primul rând. aici, nu se simţea în largul lui. Părea prea blând, prea amabil, atât de departe de violenţa şi pasiunea care-l animau pe stăpânul locului. Molly avu impresia că poate-şi găsise în sfârşit un aliat.

— Salut pe toată lumea! lansă el dregându-şi glasul şi zâmbind fiecăruia.

— Toby! exclamă Patrick pe un ton surprinzător de prietenos. Vorbeam despre performanţele cailor arabi. Îţi vom ierta întârzierea dacă ne explici cu ce sunt mai buni caii ăştia decât ai noştri.

Molly îşi privi soţul, stupefiată. Zâmbetul lui fermecător îi amintea deodată. Nu, de fapt, nu-şi amintea nimic.

— Ce mai faci, Molly?

— Bine.

Willy şi Lisa îl priviră dezaprobator pe nou-venit, ca şi cum ar fi descoperit un trădător printre ei, însă Toby păru să nu remarce nimic, atât de fascinat părea de interlocutoarea lui.

Molly se simţi flatată. Pentru prima dată, cineva părea sincer bucuros s-o vadă. Emoţionată, simţi că i se umezesc ochii.

— Ne-ai lipsit, reluă ultimul venit.

— Mulţumesc, Toby, şopti Molly abia auzit, zâmbindu-i la rândul ei.

— Ce-ar fi să trecem la masă? interveni Patrick, stricând farmecul clipei.

Şi fără să mai stea pe gânduri, o luă pe Lisa de braţ şi o conduse în sufrageria care-i aştepta.

— Mi-e o foame de lup, adăugă el cu un zâmbet la adresa lui Toby. Data viitoare când am să te invit, să încerci să vii la timp.

— Îmi pare rău, Pat. Am fost reţinut, protestă el urmându-l.

Când Molly intră în încăpere, remarcă furioasă că Lisa acaparase locul stăpânei casei, în faţa lui Patrick, în

feluă ăsta izgonind-o alături de nesuferitul unchi Willy.

Se aşează pe scaun, stăpânindu-şi un oftat. Ce făcuse să merite dispreţul tuturor? Şi de câte atenţionări va mai avea parte înainte de a putea pleca definitiv din acest ranch? Din fericire, era Toby, care o privea admirativ. Încercă să se concentreze asupra acestui gând liniştitor, ca să nu mai audă glumele Lisei care flirta pe faţă cu Patrick.

— Molly, draga mea, făcu aceasta din urmă, întorcându-se în fine spre ea. Pat mi-a spus că ai vrea să faci ceva cumpărături. Aş fi încântată să te ajut să-ţi alegi noua garderobă, şi să-ţi dau câteva sfaturi în materie de modă.

Molly îşi încleştă fălcile. Această scorpie îşi bătea joc de ea, lăsând să se înţeleagă că era prost îmbrăcată.

— Îţi mulţumesc, Lisa, dar n-ar fi de folos, răspunse ea pe un ton care se voia neutru.

Doamna Morse mi-a propus să mă ducă acolo. Nu vreau să te deranjez.

— Dar nu mă deranjezi absolut deloc. Adu-ţi aminte ce ne-am mai distrat amândouă, când am fost prin magazine! Totdeauna te-am ajutat să te îmbraci, ştii că-mi place asta.

Aşadar, acestei „prietene” îi datora toaletele rafinate şi ridicole pe care le găsise în dulapul său! De bună seamă, Lisa o făcuse expres.

— Nu, îţi repet, n-are rost să-ţi faci griji. Prefer să-mi aleg singură hainele.

De data asta, vorbise pe un ton cât se poate de ferm şi Lisa nu avu de ales decât să cedeze, nu înainte de a ridica din umeri şi a schimba o privire cu Patrick.

Toby rupse tăcerea grea care urmă vorbind despre vreme, dar Molly nu mai reuşi să se liniştească. Se săturase deodată de această ambianţă apăsătoare, de privirile ipocrite care i se aruncau de la un capăt la celălalt al mesei, de secretele pe care fiecare le păstra pentru el.

— Spune-mi, Lisa, exclamă cu un zâmbet care se voia inocent, aţi hotărât deja data căsătoriei?

— Poftim? abia reuşi să răspundă cea întrebată.

Molly muşcă din plăcinta cu ciocolată pe care o pregătise doamna Morse pentru desert, râzând în sinea ei de mutrele pe care le făcuseră toţi. Ridică în fine ochii, cu o expresie nevinovată.

— Da, reluă ea, am aflat că soţul tău a murit. Cât a trecut deja? Cinci săptămâni, nu-i aşa? Ştiu că aşteptai de mult timp asta, aşa că n-aş vrea să faci pe văduva îndurerată în faţa mea, Lisa.

Îi zâmbi înainte de a continua:

— Poate ai să-l convingi pe soţul meu să-ţi închirieze un apartament în oraş, până ce divorţul se va pronunţa. N-aş vrea să stau în calea voastră, ştiu cât de dificilă poate fi situaţia pentru tine.

— Ieşi afară imediat! mârâi Patrick, furios.

Molly întoarse capul să-l privească inocent, ca să nu-i sară în cap şi să-l zgârie.

— De ce te enervezi, dragul meu? întrebă cu un murmur în glas, imitând-o pe Lisa. Nu poţi să spui că moartea bietului om nu este conformă planurilor voastre, nu? în definitiv, te-ai căsătorit cu mine în disperare de cauză. Acum, ea este liberă. Totul e bine când se termină cu bine!

Spunând aceste cuvinte, se ridică şi-şi aruncă şervetul pe masă. Pe urmă, cu capul sus, se îndreptă spre uşă, în timp ce simţea că o cuprindea un val de furie.

Ajunsese la mijlocul scărilor, când îşi auzi soţul alergând după ea. Alungând gândul de a fugi să se refugieze în cameră, se întoarse pe loc, şi-l aşteptă cu un calm de care se mină ea însăşi.

El o prinse de încheietura mâinii şi o strânse cu toată puterea. Ochii lui albaştri o străpungeau ca nişte fulgere.

— Ce te-a apucat să faci o asemenea scenă?

— Am vorbit prostii? răspunse cea întrebată, cât se poate de liniştită. Nu. N-am făcut altceva decât să spun adevărul, nu-i aşa?

— Nu crezi că nu era momentul să spui aşa ceva? Doar nu eu am profitat de întunericul nopţii ca să fug cu amantul, după ce am dat foc grajdului şi am asfixiat mai

mulţi cai. Nu eu l-am lovit pe Ben în cap ca să-l las pe urmă pe câmp, într-o baltă de sânge. Şi nu eu am fost găsit cu un bărbat asasinat lângă mine.

Molly se simţi dezgustată.

— Chiar crezi că am făcut toate astea? murmură femeia, cu glas neutru.

— Altfel, cine? Erai singură în maşină, singură cu cadavrul ăla. Nu poţi să spui că nu. Jumătate dintre animalele noastre au ars în incendiul din noaptea aia, Molly. Ai văzut vreodată un grajd luând foc? Ştii ce înseamnă să auzi nechezăturile speriate ale cailor, să simţi mirosul cărnii lor arse, şi să nu poţi face nimic să-i salvezi?

Ea clătină din cap şi încercă să se elibereze, dar o ţinea hotărât.

— A fost cât pe ce să ardă şi casa. Ai ştiut? Nu, dar bineînţeles, puţin îţi pasă!

Nu eşti decât o puştoaică răsfăţată care nu se gândeşte decât să facă rău şi să se răzbune atunci când nu obţine ce vrea.

— Ah, da? Tu, care le ştii pe toate, trebuie cu siguranţă să ştii ce vreau.

— Din păcate, nu. Ascultă, Molly, reluă el deodată obosit, te rog, rămâi departe de mine, acum. Şi dacă trebuie să mai stai la masă cu mine şi cu prietenii mei, te-aş ruga să fii politicoasă, altfel jur să-ţi rup gâtul.

Spusese că-l lovise pe Ben cu ceva în cap şi-l lăsase într-o baltă de sânge. Doamna Morse, soţia lui Ben, n-o credea în stare de o asemenea cruzime, altfel nu s-ar fi purtat aşa cu ea. De altfel, cine o putea crede atât de malefică încât să facă una ca asta? Nu, toate astea nu erau decât minciuni!

Dar curând, revolta alungă sentimentul de vinovăţie care punea stăpânire pe ea. Patrick se putea duce dracului cu aceste acuzaţii nefondate, acuzaţii pe care nu era în măsură să le respingă astăzi! îl privi cum se depărtează, tremurând de furie şi indignare, când prin minte îi trecu o idee. Spusese c-o să-i rupă gâtul. Şi dacă el era vinovatul? Ar fi putut foarte bine s-o urmărească, pe urmă să-l

omoare pe bărbatul cu care era, trăgându-i una în cap, sperând s-o elimine şi pe ea.

Dacă era el, de ce n-ar lua-o de la capăt?

De altfel, de ce insista să nu plece de la ranch, când era clar că nu putea s-o suporte? Ar fi fost atât de simplu s-o lase să plece.

Da, ce idee era oare în mintea lui?

În dimineaţa următoare, Molly iarăşi nu se simţi bine. Se trezi în zori, cuprinsă de o greaţă violentă. Abia avu timp să ajungă în baie înainte să înceapă să vomite. Iar şi iar. până simţi că parcă nu mai avea nimic în ea.

Când se potoli în sfârşit, era atât de zdruncinată şi de slăbită, încât trebui să-şi adune toate puterile care-i mai rămăseseră ca să ajungă la pat, şi să se vâre sub cuvertură. Niciodată nu-i mai fusese atât de rău şi, o clipă, se gândi că poate era vorba de o intoxicaţie alimentară. Ghinionistă cum era, poate fusese singura atinsă.

Nu, asta era numai paranoia! Doamna Morse era o bucătăreasă bună. Trebuia să fie vorba doar de un virus cu care se pricopsise cât stătuse la spital. Sau era o acumulare de stres.

Totuşi, trebui să aştepte aproape o oră ca să reuşească să se dea jos din pat, şi încă una ca să se îmbrace şi să se spele înainte de a coborî la parter. Menajera păru să intre în panică în momentul când o văzu intrând în bucătărie.

— Nu te simţi bine deloc, Molly, spuse ea oferindu-i un scaun. Patrick mi-a spus că vrei să mergi la cumpărături, dar cred că ai face mai bine s-o laşi pentru mai târziu. Am să-ţi fac un ceai îndulcit cu miere, să vezi ce bine o să fie.

Femeia era grijulie ca o cloşcă, şi Molly reuşi să se liniştească.

— E doar un virus, doamnă Morse. Mă simt deja mult mai bine şi aş vrea să merg în oraş. Vorbesc serios.

Avea impresia că era un copil care-şi implora părinţii să-l ducă la circ. De fapt, gândul de a-şi petrece o nouă zi singură şi fără să aibă nimic de făcut în casa asta, o

demoraliza.

— Mai vedem noi. Mai întâi, am să pregătesc un mic dejun consistent. Nimic nu merge mai bine pe stomacul gol ca nişte cereale cu lapte!

Trei ore mai târziu, Molly, care se simţea mult mai bine, se pregătea să meargă în oraş cu menajera.

— De acord, de acord, acceptase doamna Morse. O să mergem. Patrick şi Ben nu se întorc pentru masa de prânz, fiindcă au mult de lucru. Acum, putem să plecăm, dacă vrei.

În schimb, dacă o să-mi petrec după-amiaza cascând ochii la vitrine, contez pe tine să-mi dai o mână de ajutor pentru masa de seară.

— Bineînţeles. Hmm. doamnă Morse?

— Poftim?

— Crezi şi dumneata, la fel ca ceilalţi, că ţi-am lovit soţul în cap şi l-am lăsat într-o baltă de sânge?

Molly îşi ţinu răsuflarea, temându-se de răspunsul interlocutoarei.

Dar femeia scutură hotărât din cap.

— Ai fost acuzată de multe în ultimul timp, dar nu cred că te-ai schimbat într-atât încât să-i dai lui Ben în cap. De altfel, nici el nu crede aşa ceva.

— Mulţumesc pentru încredere, bâigui Molly, răsuflând uşurată. Atunci, cine-ar fi putut s-o facă? Au fost oameni care să dea târcoale pe aici?

— Numai cel cu care ai fugit.

Cuvintele parcă rămaseră suspendate între ele câteva clipe.

— Atunci. eu. eu sunt răspunzătoare, mormăi Molly, copleşită.

— Nu. Te-ai întâlnit cu nişte oameni mai dubioşi. Dar ai circumstanţe atenuante. Erai nefericită şi nu puteai să gândeşti limpede. Bine că totul s-a terminat cu bine! Ben nu este deloc supărat pe dumneata, sunt sigură de asta.

— O să descopăr ce s-a întâmplat în realitate. Mai devreme sau mai târziu, o să-mi aduc aminte.

— Bineînţeles.

În clipa în care erau gata să plece, Molly exclamă:

— Era să uit, doamnă Morse! N-am bani.

— N-ai bani? Ba ai! Cărţile de credit sunt în portofel. În plus, nu m-ar mira să fie şi nişte bani gheaţă. Mereu ai aşa ceva.

— Din păcate, nu ştiu unde mi-e portofelul.

Doamna Morse făcu o mutră pocăită.

— Oh! Aşa e. Iartă-mă că nu m-am gândit eu singură. Patrick l-a pus în biroul lui. Din moment ce mi-a cerut să vin cu tine în oraş, nu văd niciun inconvenient să ţi-l dau. Aşteaptă-mă o clipă, până mă duc să-l caut.

Molly se îndoia că soţul putea să aibă asemenea consideraţie faţă de ea, dar primi mulţumită portofelul de piele în care găsi într-adevăr cardurile şi mai multe bancnote mari. Dacă se gândea să mai fugă o dată, nu trebuia să-şi facă probleme cum ar fi supravieţuit. Avea şi actele de identitate, şi permisul de conducere.

Vârând portofelul în buzunarul de la spate al blugilor, ieşi din bucătărie. Trebuia mai întâi să găsească răspunsul la mai multe întrebări. De ce nimeni nu-l cunoştea pe acest George Andrews? Şi cine-l omorâse?

În plus, de ce nimeni nu căutase să afle cine-l lovise pe Ben în cap?

S-o acuze pe Molly Winters de toate cele întâmplate le convenea tuturor, dar n-o să se lase! Trebuia să afle adevărul, chiar cu preţul vieţii. Lisa Carming poate câştigase o luptă, dar nicidecum războiul. Avea să-i pună beţe-n roate. Intriganta asta încă nu se măritase cu Patrick Winters!

Ziua de cumpărături la New Hope fu un adevărat succes. Cele două femei mâncară de prânz într-un elegant restaurant franţuzesc, apoi se duseră pe străzile pietonale, unde se aflau negustorii. Molly cumpără o duzină de tricouri, pulovere uşor de purtat cu pantaloni, câteva cămăşi groase pentru serile mai răcoroase, o pereche de cizme şi nişte adidaşi. Însoţitoarea ei păru scandalizată de cheltuială. De altfel, nu se codi să-şi spună părerea.

— Trebuie să recunosc totuşi, Molly, adăugă ea, că

hainele astea ţi se potrivesc mult mai bine decât cele pe care te forţa doamna Carming să le cumperi. Sper să nu te laşi prea repede.

— Nu, fii liniştită, replică Molly aranjând ultimul pachet în camioneta cu care veniseră. Am de gând să mă ţină mult, foarte mult timp.

— Cu atât mai bine. Şi dacă vrei să ştii părerea mea, lui Patrick îi va plăcea cămaşa pe care vrei să i-o faci cadou.

Încă o dată, Molly se arătă sceptică.

— Chiar aşa crezi? întrebă, neliniştită. Am ales-o albastră, la fel ca ochii lui.

— Da, asta cred c-o să-l impresioneze.

Mai târziu, după-amiază, Molly îşi aranja lucrurile în şifonier când o umbră apăru în pragul uşii. Ridicând ochii, îşi descoperi soţul.

— Credeam c-ai să le porţi, spuse el aruncând o cutiuţă pe pat. Chiar dacă n-ai vrut să le pui niciodată, sunt ale tale.

Ştia ce se găsea în cutiuţa de fildeş. Inelul de logodnă şi verigheta se odihneau pe catifeaua gri dinăuntru. Niciuna dintre bijuteriile astea nu-i aducea nimic aminte despre trecut. Le scoase, le puse pe deget. şi fu surprinsă să constate că i se potriveau perfect.

— De ce-am hotărât să nu le mai port? Le-am lăsat aici când am plecat?

— Nu le-ai purtat niciodată.

— De ce?

— Nu mai face pe nevinovata, Molly. Ştii foarte bine că mi le-ai aruncat în faţă a doua zi după căsătorie.

— Ai fost un amant jalnic? întrebă dezinvolt.

El o privi cu răceală.

— Probabil că aşa ai crezut.

Îl privi cum pleca, întrebându-se ce putea să înţeleagă din expresia stranie ce i se întipărise pentru o clipă pe chip. Încă un mister, pe lângă atâtea altele.

Se îmbrăcă repede şi se duse la bucătărie. Curăţa cartofi, singură, când apăru din nou Patrick. Stătu o clipă

în pragul uşii, ca şi cum s-ar fi gândit să bată în retragere, pe urmă se apropie de ea. Se rezemă nonşalant de bufet.

— Văd că te-ai hotărât să porţi verigheta, comentă cu o voce gravă care o făcu să freamăte.

Ea clătină din cap în semn de încuviinţare, după care se concentră din nou asupra trebii pe care o făcea. Deodată, se simţi nervoasă. Era prea aproape de ea.

— Te-ai schimbat, declară el, privind-o atent.

— Aşa crezi?

Făcea tot posibilul să nu arate cât era de tulburată.

— Nu ştiam asta, reluă ea înfruntând privirea care o învăluia. Măcar de mi-aş aduce aminte cum eram înainte.

— Poate că da. Sau poate eşti o actriţă desăvârşită, spuse el apropiindu-se de masă. Ceea ce nu m-ar surprinde.

O atinse uşor, şi ea parcă simţi o descărcare electrică. Trebui să facă un efort ca să nu arate ce tulburată era.

Ghicea el oare cât o tulbura? în orice caz, se îndepărtă şi o scrută cu o privire de inchizitor.

— Frumos din partea ta să-i dai o mână de ajutor doamnei Morse.

Ea se mărgini să clatine afirmativ din cap, înainte să ia un alt cartof. După câteva clipe, plictisit că nu-i dădea atenţie, intrusul plecă, şi ea respiră în sfârşit.

— Vino să bei un pahar după ce termini, declară el din pragul uşii, fără să se întoarcă. Putem să ne purtăm ca nişte oameni mari şi să nu ne mai şicanăm.

Invitaţia, de bună seamă, era premeditată, totuşi se trezi recăpătându-şi speranţa.

— Pari încântată, comentă menajera intrând în încăpere. Ai câştigat la loterie?

Molly ridică din umeri şi lăsă capul în jos. Ştia că era ridicol să-şi mai facă speranţe, şi totuşi. Patrick se arătase mai amabil ca de obicei, şi asta-i încălzea inima.

— Lasă-mă pe mine să termin de curăţat cartofii, se oferi doamna Morse după câteva minute de tăcere. Du-te să te odihneşti şi să bei un pahar.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Dacă n-ar fi fost decât după ea, s-ar fi dus imediat să-l întâlnească pe Patrick. Dar ar fi fost prudent? Nu risca să fie decepţionată? Privirea rugătoare a doamnei Morse o făcu să se hotărască.

Se şterse pe mâini cu prosopul şi se grăbi să ajungă în salon. Patrick era aşezat în faţa şemineului, privind absent flăcările. Întoarse capul când intră şi se încruntă, vizibil contrariat s-o vadă. Nu credea că va da curs invitaţiei?

Luându-şi inima-n dinţi, înaintă până la şemineu, cu un zâmbet timid pe buze.

Nicio reacţie din partea lui. Se duse să-şi toarne un pahar cu suc de struguri, se întoarse şi se aşează în fotoliul de lângă el. Oare la ce se gândea? Probabil o compara cu încântătoarea Lisa, şi o considera de bună seamă mai ştearsă.

— De ce te-ai însurat cu mine? întrebă ea când nu mai suportă tăcerea care-i dezbina. Doar din cauza banilor?

El se ridică brusc în picioare, vărsându-şi conţinutul paharului pe pantaloni.

— De ce pui mereu aceeaşi întrebare? mârâi pe un ton dojenitor.

— Nu ne iubeam, nu-i aşa?

— Exact. Însă mariajul ăsta mi s-a părut cel mai simplu la momentul respectiv. Asta îşi dorea tatăl meu şi ştiu că voiai să-i faci pe plac.

— Şi tu? Nu voiai să-i faci pe plac?

— Nu, nicidecum. Doar ca să-l văd înfuriindu-se, făceam totul pe dos faţă de cum voia.

— Atunci, de ce nu şi de data aia?

Bărbatul râse, nervos.

— Tata a făcu numai ce a vrut. Mi-a lăsat tot ce-i aici, bineînţeles, dar aproape toţi banii i-ai moştenit tu. Ştia că aveam nevoie de o avere ca să întreţin ranchul, şi tu trebuia să ai un acoperiş deasupra capului. Găsise soluţia. Pentru prima dată, am hotărât să fiu pragmatic şi să mă

însor cu tine. Murise, n-avea niciun rost să mă mai răzvrătesc împotriva hotărârii lui.

Molly făcu ochii mari, cutremurată de o asemenea revelaţie. Bărbatul ăsta era un monstru!

— Uiţi un lucru, Patrick! mai trebuia să fiu şi eu de acord să mă mărit cu tine.

— Adorai locul ăsta, şi ţineai mult la tatăl meu. Nicio clipă nu m-am gândit c-ai să te opui vrerii lui.

El îşi încrucişă picioarele şi oftă.

— În momentul în care ai venit la ranch, continuă cu amărăciune, a hotărât că ne vom căsători. Şi când îi intra ceva în cap, nimic nu putea să-l facă să renunţe. Se şi vedea crescându-şi nepoţii la fel cum îşi creştea mânjii.

— Dar. uite că n-am avut.

— Ce n-am avut?

— Copii. Despre ce crezi că vorbesc?

— Nu-ţi ieşi din fire. Am făcut o greşeală când ne-am căsătorit, dar o vom repara. De îndată ce se va pronunţa divorţul, o să-ţi poţi lua banii şi să pleci.

— Tu cum o să faci ca să întreţii Winters Edge? Sau nu te-ai gândit la aşa ceva? Cel mai bine ar fi ca soţia ta să aibă bani. În felul ăsta, ai împuşca doi iepuri dintr-un foc.

Devenise tăioasă, dar o durea.

— Ce spui? Nici nu se pune problema să mă însor cu alta! Dar de ce te amesteci? Nu-i treaba ta. Pot foarte bine să mă descurc şi fără banii tăi. Dacă tata nu s-ar fi amuzat pe seama altora, toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Nu i-ai fi moştenit averea.

— Acum înţeleg mai bine ce te-a împins să te însori cu mine.

Rostea aceste cuvinte, şi totuşi refuza să creadă. Omul ăsta nu putea să fie atât de lipsit de scrupule cum pretindea.

— Ah, uitam un amănunt important, dacă mă gândesc bine! spuse el pe un ton sarcastic, deturnând conversaţia. Pe vremea aceea, aveai o slăbiciune pentru mine. Asta a uşurat lucrurile.

— Vrei să spui că eram îndrăgostită de tine?

— În orice caz, aşa credeai. De fapt, erai bolnavă de dragoste, şi ca toate puştoaicele, puţin prea romantică. Eu, eram acolo. Ai pus gheara pe mine.

Ea îşi simţi inima strângându-se. N-ar fi putut fi mai răutăcios de atât! îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în lacrimi. Aşadar, era doar vina ei. Ea îl împinsese la căsătorie.

— Sinceră să fiu, îmi pare rău pentru tine! Ţi-ai ratat şansa să întâlneşti femeia ideală.

— Nu, nu chiar.

— Dacă tot am ajuns aici, poţi să-mi spui mai clar când am încetat să te iubesc?

O fulgeră cu privirea.

— N-a durat mult timp. Abia ne căsătoriserăm că ai şi refuzat să vorbeşti cu mine. Gata! Să terminăm odată! Discuţia asta nu duce la nimic bun. De ce să răscolim trecutul? Cât de curând, vom scăpa unul de celălalt.

O clipă, ea se gândi să-i arunce în faţă conţinutul paharului, ca să nu explodeze, dar preferă să se stăpânească, pentru a nu învenina şi mai mult relaţia devenită deja ostilă.

Totuşi, de mai multe ori, îşi privi pe furiş bărbatul care se retrăsese în spatele unei măşti de nepătruns.

Ambianţa din timpul cinei fu destul de încordată. Numai unchiul Willy, care băuse mai mult ca de obicei, era bine dispus şi nu înceta cu complimentele la adresa lui Molly. Căuta să-şi ceară scuze pentru ce se întâmplase cu o zi înainte? Solicitudinea asta ostentativă ar fi enervat-o până la urmă, dacă nu i-ar fi permis să-l vadă pe Patrick renunţând la mutismul lui ca să-i ia apărarea.

Poate n-o mai voia, dar un lucru era sigur: nu suporta ca altul s-o atingă sau s-o supere. Chiar şi o persoană inofensivă ca unchiul Willy. De mai multe ori, îl văzu fulgerându-l cu privirea pe bătrâneare stătea smirnă de stupefacţieşi-i mulţumi în tăcere.

Aflase multe lucruri astăzi, însă îi mai rămâneau o mulţime de amănunte de lămurit. Înţelegea acum de unde venea averea ei, şi înţelegea mai bine ce-l făcuse pe

Patrick să se însoare cu ea. Nu era numai o chestiune de bani, ci şi de milă faţă de o adolescentă îndrăgostită la nebunie. Această revelaţie era încă şi mai dureroasă.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, se vârî sub pătură şi adormi aproape imediat, ajungând în universul viselor, urmată de privirea implacabilă a lui Patrick.

Odată singur în cameră, Patrick nu se simţi atât de mulţumit cum ar fi crezut. De atâta timp visa să se răzbune pe femeia asta.

Dar în faţa atitudinii voit jignitoare pe care o adoptase, chipul ei îndurerat îl tulburase. Îşi aminti prima dată când o întâlnise, ziua blestemată când pusese piciorul în ranch, după doi ani petrecuţi departe. În timpul exodului, avusese parte de destule mizerii şi se întorcea rănit, murdar, cu o senzaţie apăsătoare că era inutil pe pământul ăsta. Până să întâlnească privirea plină de dragoste a acestei adolescente, încă nevinovate. O privire plină de o adoraţie pe care n-o merita.

Din păcate, nu putuse să-i reziste, în ciuda eforturilor pe care le făcuse. Ea îl venera cum se venerează un sfânt, şi se simţise flatat.

Ar fi trebuit să-şi dea seama de capcana pe care i-o întindea tatăl lui, dar, orbit, nu ascultase decât de orgoliul propriu. Faptul că pe Jared Winters nu-l cuprindea furia văzându-l interesându-se foarte de aproape de protejata lui, ar fi trebuit să-l pună în gardă.

Ca un prost, nu înţelesese nimic din ceea ce se urzea! Molly era frumoasă, era curajoasă şi avea o privire caldă. îl cucerise cu spontaneitatea ei de copil care nu cunoaşte viaţa. Măcar de n-ar fi fost favorita tatălui său.

La început, trebuia să recunoască, rezistase tentaţiei de a se apropia de ea. Însă treptat, hotărârea lui devenise din ce în ce mai greu de suportat, şi lăsase adoraţia faţă de Molly să-i erodeze determinarea.

În cele din urmă, capitulase. Moartea bruscă a tatălui, din cauza unui atac de cord, apoi citirea testamentului, l-au pregătit pentru înfrângere. Fusese impresionat de disperarea fetei şi se lăsase convins să

accepte banii pe care ea îi oferea. Singurul fel de a n-o dezonora era de a se însura cu ea; în felul acesta, îi oferea un acoperiş, şi ea îi dădea mijloacele să păstreze ranchul.

Dar făcând o asemenea analiză pernicioasă a faptelor, ştia că se minţea singur. De ce refuza să admită că era cucerit de farmecul lui Molly, că nu-şi închipuia să trăiască fără ea? Că singurul fel de a o păstra, era să se căsătorească cu ea?

Oricum, imediat după ceremonie, ea se purtase altfel, şi în timpul celor zece luni care-au urmat, făcuse din viaţa lui un infern. Reuşise să distrugă toate sentimentele pe care le avea pentru ea.

Sau cel puţin, aşa crezuse. Pentru că astăzi era de-ajuns s-o contemple, ca orice urmă de ranchiună pe care o avea să dispară şi să-şi simtă inima bătând nebuneşte.

Parcă nu înţelesese nimic din această experienţă! Nu, de data asta n-avea să se lase manipulat de această falsă candoare! Avea să plece şi s-o uite. N-avea nevoie de ea, nici de banii ei pentru întreţinerea ranchului. Ceva economii, multă muncă, şi va fi în stare să îndrepte cârma şi să iasă cu faţa curată din încurcătură.

Şi, ocupat fiind să muncească furibund, n-ar mai avea timp să se gândească. Să se gândească la ea, să-şi aducă aminte şi să spere. Să spere ce nu va avea niciodată.

Va fi liber. În sfârşit.

Capitolul 5

Molly se trezi la şase şi jumătate şi primul lucru la care se gândi fu acela de a da la o parte de pe pat hidoasa cuvertură de mătase roşie. Apoi, oftând satisfăcută, se întinse din nou în culcuş. Ce se întâmpla? De când se întorsese, mânca cât şapte, şi ar fi dormit toată ziua dacă ar fi fost după ea, fără să mai pună la socoteală că în fiecare dimineaţă vomita. Pierderea de memorie nu putea să producă o asemenea stare! se gândi o clipă.

Avea simptomele unei femei la început de sarcină!

Da, ipoteza aceasta se potrivea perfect. Perspectiva îi dădea fiori şi simţea în acelaşi timp o curioasă exaltare. Se uită la pântecele încă plat, şi şi-l închipui umflându-se

odată cu trecerea timpului. Cu un gest ezitant, îl mângâie cu vârful degetelor şi zâmbi. Bebeluşul acesta ar fi fost un eveniment minunat pentru ea.

Minunat? Dacă se gândea bine, exista totuşi o dificultate: n-ar avea un tată, lângă care să crească.

Pentru că tatăl lui nu putea să fie decât Patrick, care, după toate aparenţele, n-o mai voia lângă el.

Şi dacă. Şi dacă ăsta micu' i-ar apropia? N-avea niciun rost să-şi facă iluzii! Nimic nu putea să îmbuneze sentimentele lui.

O idee înspăimântătoare îi trecu deodată prin minte. O găsiseră împreună cu amantul. Poate el era adevăratul tată.

În definitiv, ar fi fost cu atât mai rău. Va păstra copilul, chiar dacă va fi nevoită să-l crească singură. Nimeni şi nimic n-o va putea face să se răzgândească.

Fără să mai aştepte, se dădu jos din pat, încet şi cu precauţie. Încă îi tremurau picioarele, dar se părea că proasta dispoziţie dispăruse. Ajungând la fereastră, o deschise larg, ca să aerisească încăperea.

Pentru prima dată, soarele reuşise să-şi facă apariţia pe cerul Pennsylvaniei mereu acoperit, şi să anunţe primăvara. Asta o făcu să-şi recapete optimismul. Făcu duş şi se îmbrăcă într-un timp record, cu inima veselă, cum nu mai fusese de mult timp.

— Cine este medicul meu de familie? o întrebă pe guvernantă intrând în bucătărie, zece minute mai târziu.

Doamna Morse îi turnase deja cafeaua şi Molly îi mulţumi cu căldură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă doamna Morse pe un ton alarmat. Iarăşi ameţeală? în locul tău, aş suna direct la spital.

— Nu, nu-i nimic grav. Vreau doar să fac un control de rutină.

Sorbi din cafea, întrebându-se dacă nu cumva îi face rău.

— Vrei un specialist sau un generalist? se interesă menajera, neputându-şi ascunde curiozitatea.

Molly îi întâlni privirea neliniştită şi şovăi. Doamna Morse era singura ei aliată în casa asta, dar din motive care-i scăpau, ezita să-i spună totul. Era superstiţioasă?

— Un generalist ar fi de-ajuns. Vreau doar să fac un control general, declară pe un ton lejer.

— În cazul ăsta, pot să te trimit imediat la doctorul Turner, dacă vrei, propuse femeia, cu amabilitate.

— Nu te deranja, o să mă ocup singură de treaba asta. Poţi să-mi dai numai numărul de telefon al femeii acesteia, şi am să-i telefonez după ce mă plimb un pic. Am nevoie să mă aerisesc puţin.

Doamna Morse o privi cu surprindere.

— Asta e deja ceva. comentă, gânditoare.

— Poftim?

— Da, se pare că-ţi aduci aminte că doctorul Turner este femeie.

— Ar trebui să mă bucur. memoria îmi revine treptat.

— Cu atât mai bine. Lasă-mă să-ţi pregătesc nişte ouă moi cu şuncă înainte să pleci.

— Nu, mulţumesc! răspunse Molly în grabă, neavând curajul să mănânce nimic.

Numai gândul la o masă copioasă o făcu să-şi simtă stomacul strângându-se.

— Poate mai târziu, adăugă înainte de a se ridica.

Alergă afară şi, în pragul uşii, trase adânc aer în piept. Deodată, parcă simţi crescându-i aripi; îi venea să plece departe, foarte departe. Porni la drum şi lăsă în urmă noul grajd, trecu pe lângă Ben fără să încetinească să-l salute, cu părul în bătaia vântului şi inima plină de bucurie.

Ar fi vrut să nu se mai oprească niciodată, avea o sete nestăpânită de libertate, de evadare şi de uitare. După ce merse mult timp, se opri în mijlocul unei poieniţe şi privi în jur. Deodată. recunoscu locul unde se afla.

La câţiva metri, înspre ranch, văzu ultimele bucăţi de zid ale grajdului căruia. se spunea că-i dăduse foc. După cinci săptămâni, un miros de lemn ars continua să plutească în aer. Numai o bucată de perete se mai înălţa

spre cer.

— E totul în regulă? auzi un glas binevoitor lângă ea.

Ridică ochii şi-l văzu pe Toby, care o privea fix prin ochelarii cu rame metalice. Ochii lui sumbri, expresia care ar fi trebuit s-o liniştească. Totuşi, nu putea să nu ia în seamă senzaţia de nelinişte care o copleşise. Dintr-un salt, se ridică şi încuviinţă.

— Sunt puţin obosită. De multă vreme n-am mai făcut mişcare.

Privi spre ruinele carbonizate.

— Ăsta. trebuie să fie grajdul care a ars.

Toby se apropie. Soarele se reflecta în lentilele ochelarilor, ascunzându-i expresia privirii.

— Nu-ţi aduci aminte de nimic? Absolut nimic?

— Nimic, din păcate. răspunse ea, încercând să-şi ascundă tremurul glasului.

— N-am mai auzit niciodată de aşa ceva, comentă Toby pe un ton neîncrezător. Să-ţi pierzi memoria.

A

În general, mai rămâne câte ceva.

— De unde ştii? Eşti doctor?

— Nu chiar. Am făcut primul an de medicină, dar a trebuit să întrerup din cauză că m-am îmbolnăvit. Totuşi, am destule cunoştinţe ca să-mi dau seama că amnezia asta nu prea e de crezut.

— Crezi sau nu, asta mi s-a întâmplat. Doctorii de la spital m-au asigurat că memoria o să-mi revină cu timpul. Doar n-o să stau să mă gândesc toată ziua la asta. De altfel, nici tu n-ar trebui să-ţi faci griji.

Dintr-un motiv nedesluşit, Toby trezea în ea instinctul matern, ceea ce era cu atât mai straniu cu cât avea cu zece ani mai mult decât ea, poate chiar mai mult, pentru că fusese coleg de clasă cu Patrick. Totuşi, ceva îi spunea că nu putea să aibă încredere în el, şi trebuia să fie atentă. Nu trebuia să cedeze farmecului ingenuu al acestui bărbat.

Atunci, de ce se simţea deodată atât de stânjenită?

— Eşti sigură că nu-ţi aduci aminte de nimic? murmură interlocutorul cu o insistenţă care o puse în

gardă.

— Sunt sigură. Tu, nu?

El păli, şi înţelese că-l atinsese într-un punct sensibil.

— Ce vrei să spui cu asta? se nelinişti, vizibil gata de ripostă.

— Credeam că, din întâmplare, ţi-ai fi putut aduce aminte un amănunt din noaptea aceea. Doar ai fost acolo, nu-i aşa? Poate ai văzut ceva.

El clătină din cap.

— Te înşeli. În momentul în care s-a produs incendiul, eram pe coasta de vest, la nişte prieteni. Am aflat ce s-a întâmplat când m-am întors, după câteva zile.

Tânăra femeie remarcă o notă de tristeţe în glasul interlocutorului. Poate nu mai avea memorie, însă instinctul funcţiona încă. Toby îşi făcea griji pentru ea. Era sigură de asta.

Un gând îi veni imediat în minte. Dacă era amantul ei, tatăl copilului?

— Toby? întrebă cu glas tremurător. Am fost amanţi?

Imediat, el se înroşi ca racul, lucru care o surprinse.

— Nu! replică cu răceală. Pat este prietenul meu, şi nu mi-aş permite să-i fur soţia.

Înainte de a-i mai pune vreo întrebare, el se îndepărtă.

— Ar fi mai bine să mă-ntorc. I-am promis lui Pat să arunc o privire la un mânz. Pe curând.

— Ai dreptate, pe curând, răspunse politicos, stânjenită să fi pus o asemenea întrebare.

Nu crezuse niciodată că un bărbat putea să fie atât de sensibil.

— O să mai rămân puţin aici, continuă ea.

— Cum vrei. Dar să nu rămâi singură prea mult timp, de acord?

— De ce?

Cu un gest care se voia nepăsător, el ridică din umeri.

— Locul nu e prea sigur.

Molly se încordă, încercând să nu ia în seamă frisonul

de teamă care o cutremură.

— Pentru cine? Pentru mine, sau pentru ceilalţi?

— Pentru tine.

Spunând acestea, el făcu stânga-mprejur şi porni cu paşi mari.

O clipă, Molly fu tentată să alerge după el ca să-i ceară explicaţii, dar mergea atât de repede, încât simţea că nu avea destulă putere ca să-l ajungă. De altfel, era convinsă că Toby nu-i va da nicio lămurire.

Oftând, se lăsă să cadă în iarbă şi se întinse, închizând ochii şi străduindu-se să nu se gândească la nimic. Dar avertismentul lui Toby îi mai răsuna în urechi, şi se ridică imediat să arunce o privire neliniştită de jur-împrejur. Erau prea multe umbre în jurul grajdului ars, prea mulţi copaci făcuţi scrum, ca şi multe creaturi ameninţătoare, care parcă întindeau spre ea braţe sinistre. Toate păsările, sub coroanele arborilor, în spatele ei, tăcuseră. Parcă-şi ţineau răsuflarea. Ce se-ntâmpla oare?

Încet, se ridică şi, mânată de instinct, se apropie de clădirea în ruină. Avea neplăcuta impresie că era supravegheată. Aruncă o privire de jur-împrejur. şi nu văzu pe nimeni.

Era clar că imaginaţia îi juca din nou feste!

Bineînţeles, de ce-ar fi urmărit-o cineva? Deodată, se simţi caraghioasă. Ce fricoasă era! Adunându-şi curajul, înaintă până la grajd, să arunce o privire înăuntru. Se opri la intrare, cu inima bătându-i ca o tobă, şi privi locul, nesigură. Nu mai era decât cenuşă şi urmele unui foc neiertător.

Într-un colţ, o bucată de sticlă, reflectând lumina soarelui, îi atrase atenţia. Cedând curiozităţii, vru să se ducă să vadă despre ce era vorba, dar nu avu timp să facă niciun pas. Nişte mâini o prinseră de gât şi o împinseră brutal spre podeaua prăfuită.

Căzând, se lovi la cap, şi simţi o durere cumplită în coaste. Vrând să se ridice, se poticni pe picioarele încă slăbite, şi fu înghiţită de vid. Ateriză pe pământul bătătorit după o cădere care i se păru interminabilă, şi rămase acolo

câteva minute, întinsă în funingine, cu braţele pline de sânge.

În primul rând, se gândi la copilul pe care poate-l purta în pântece. O durea peste tot, în schimb, nu simţea nimic nelalocul lui. Tăietura de la mâna dreaptă părea rana cea mai serioasă. Sângera abundent.

„O să-mi curgă tot sângele. Ce mai contează dacă sunt gravidă sau nu, în curând am să mor. Nimeni nu-mi va găsi trupul, decât peste ani de zile, şi Patrick o să aibă tot timpul să-mi cheltuiască banii cu femeia lui blestemată”.

Capitulând, închise ochii. În definitiv, o dată moartă, va scăpa de toate necazurile. Dar nu! Deschise ochii din nou. Ar fi prea comod dacă ar dispărea. Cu siguranţă, nu le va face plăcerea asta!

Se ridică într-un cot, scoţând un geamăt de durere. Pereţii întunecaţi ai pivniţei unde altă dată erau ţinute sculele, nu erau deloc ospitalieri, însă câteva raze de soare o mângâiau pe braţ, şi-i încălzeau puţin inima.

A 1 A» A w «p». A w

Sângele, pe mâna ei, încetase să curgă. Se simţea încă slăbită. Totuşi, mobilizându-şi toate puterile, va ajunge să urce la aer liber. Plimbându-şi privirea de jur-împrejur, fu descumpănită. Nu era nicio scară, nicio mobilă pe care să se poată căţăra ca să ajungă sus. Dar, deodată, i se păru că aude pe cineva.

„Beastie! vru să strige, fără să reuşească să scoată un sunet. Beastie!”

Nu mai avea glas. Cum începea s-o copleşească descurajarea, auzi tavanul trosnind deasupra capului.

— Ce cauţi aici? bombăni, acolo sus, un glas dojenitor.

Era glasul lui Patrick! Niciodată nu fusese atât de fericită să-l audă.

— Îmi fac siesta, replică ironic, ridicând capul. Tu ce credeai?

El o fulgeră cu privirea şi. plecă. îl imploră să se întoarcă. Să fie oare atât de crud încât s-o lase aici? Dar ce ştia despre el? Dacă el era ucigaşul, putea foarte bine să

vrea să sfârşească ceea ce începuse acum câteva săptămâni.

Când era pe cale să-şi piardă orice speranţă, un zgomot de paşi îi atrase atenţia. Patrick. se întorcea! închise ochii şi oftă uşurată. N-o abandonase.

În clipa următoare, coborî la ea pe o scară de lemn, cu ochii plini de furie şi. nelinişte.

— Te simţi bine?

— Cred. că da. M-am lovit la mână, dar n-are nicio importanţă.

El se aplecă şi-i examină rana. Gesturile lui erau blânde, mângâietoare, dar avea neplăcuta impresie că nu era decât un cal bolnav în mâinile lui.

— Adineauri ţi-am pus o întrebare, spuse el ridicând capul. Ce cauţi aici? E primejdios, şi trebuie să fii proastă să nu realizezi. Sau poate-ai vrut să vezi locul ca să-ţi dai seama de mărimea pagubei făcute. Să ştii că, fără Beastie, nu te-aş fi găsit.

În timp ce vorbea, o luă în braţecu o tandreţe care nu se potrivea deloc cu duritatea tonului pe care-l foloseaşi o ridică încet până la lumina zilei.

— Eşti tot supărat pe mine? îl întrebă sprijinindu-şi capul pe umărul salvator, prea epuizată ca să se împotrivească.

— Da, sunt supărat foc, răspunse înainte de a porni cu paşi mari spre ranch. Cum ai ajuns să cazi acolo? Să nu-mi spui că n-ai văzut gaura. Sau erai prea ocupată să vezi ce-a mai rămas din grajd.

— N-am căzut singură. Cineva m-a împins.

O clipă, crezu c-o s-o lase să cadă, atât se întunecase la faţă.

— De bună seamă, totdeauna trebuie să dramatizezi, Molly! Sigur, mania ta prostească de a ieşi în evidenţă.

— De ce nu mă crezi?

— Nu te cred, e bine?! De ce te-ar fi împins cineva? Ca să te omoare? Cu siguranţă, sunt alte mijloace mult mai subtile de a face aşa ceva.

Furioasă, încercă să se elibereze, dar uitase cât era

de puternic. O strânse mai tare, şi-şi continuă drumul spre casă. Încetă să se zbată, conştientă că n-avea rost să-şi irosească energia de pomană. N-o credea, şi atunci? Nu putea să-l silească!

Cel puţin, accidentul ăsta nefericit o făcuse să înţeleagă că nu soţul ei încerca s-o omoare.

Când ajunseră acasă, se trezi zâmbind. O aşeză pe un scaun în bucătărie şi începu să-i dezinfecteze rana.

Doctoriţa Turner veni nu peste multă vreme. Era o femeie vârstnică, ce nu părea încântată că trebuise să se deplaseze.

O ascultă cu stetoscopul cu mai puţin interes decât Patrick, şi-i bandajă braţul.

— Ar trebui să fiţi un pic mai atentă, doamnă Winters, comentă ea până la urmă, spre exasperarea lui Molly. Aţi avut noroc că n-aţi păţit nimic. Dacă aţi fi căzut în cap, aţi fi petrecut un sejur prelungit la spital, şi mă gândesc că v-aţi săturat deja.

— Da, doamnă doctor, murmură Molly, docilă, în timp ce mintea-i lucra cu febrilitate.

Ar fi putut să moară. Cineva o împinsese intenţionat. Patrick îi spusese că nimeni n-o va crede, şi n-avea niciun rost să încerce să-i explice.

Doctoriţa se pregătea să plece. Molly căuta un mijloc discret de a-i cere o programare la cabinet, când interveni doamna Morse.

— Molly, nu vrei să-i ceri ceva doamnei doctor?

Patru perechi de ochi se opriră asupra lui Molly, devenită brusc bănuitoare.

— Ei bine, ce e? întrebă doctoriţa văzând-o că se codea să răspundă. O urgenţă?

— Hmm. Nu.

— Atunci, sunaţi la cabinet şi faceţi o programare, ca toată lumea. Acum sunt grăbită, mai am şi alţi pacienţi de văzut. Data viitoare, adăugă ea întorcându-se spre Patrick, s-o trimiteţi direct la urgenţă.

— Nu va mai fi o dată viitoare, doamnă doctor, spuse el liniştit.

Molly nu ştiu dacă trebuia să se bucure sau să se sperie.

— Ai face mai bine să te duci te odihneşti în camera ta, îi spuse, după plecarea doctoriţei. De acum înainte, nu vreau să mai ieşi decât împreună cu cineva.

— De ce? A fost doar un accident, nu? Nu este niciun motiv să se întâmple din nou.

— O să ieşi însoţită de cineva sau n-o să mai ieşi deloc! spuse Patrick pe un ton care nu admitea replică. Şi dacă n-ai să mă asculţi, te încui în cameră.

— Dacă n-am să te ascult? Dar cine te crezi? Tata? N-ai să-mi spui tu cum să mă port!

— Nu cred că tatăl tău ţi-a spus vreodată ce trebuie să faci, răspunse el arţăgos, şi, fără să mai scoată o vorbă, ieşi grăbit din cameră, lăsând-o în legea ei.

— Ei bine, făcu doamna Morse după câteva clipe, nu credeam să reacţioneze aşa!

Clătina din cap cu o expresie consternată, dar în ochi îi sclipea o notă de speranţă.

— Nu-ţi face griji, Molly. Era furios şi nu credea ce spunea. Am să-ţi pregătesc o ciocolată fierbinte, şi nişte sandvişuri cu şuncă. Or să te întremeze.

De data asta, Molly nu refuză, auzindu-şi stomacul chiorăind.

— Mi-ar face plăcere! Vrei să vii şi dumneata, unchiule Willy? adăugă politicoasă, întorcându-se spre ruda ei, care de câteva minute păstra o tăcere îngrijorătoare.

Acesta refuză cu o grimasă scârbită, înainte de a-şi lipi de cap cele câteva şuviţe de păr de culoarea morcovului.

— Nu, mulţumesc, draga mea. Abia am mâncat.

Spunând acestea, se ridică şi, cu mers şovăitor, ieşi din cameră.

Părea neliniştit, remarcă tânăra femeie. Ştia oare ceva în plus faţă de ea?

— Acum, pentru că suntem singure, zise menajera proptindu-se în faţa ei cu braţele încrucişate pe pieptul

generos, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ce vrei să spui cu asta? Mi-am prins piciorul în

— Nu, nu vorbesc despre căzătură. Dacă e într-adevăr vorba de o căzătură. Am impresia că Patrick are dreptate să nu te lase să pleci singură. Se întâmplă ceva ciudat în casa asta. De fapt, vreau să ştiu de ce ai vrut să te întâlneşti cu doctoriţa Turner. Dacă-mi spui că aştepţi să-ţi dea o reţetă pentru o pilulă, n-am să te cred.

Molly întâlni o privire hotărâtă. Era momentul să aibă încredere în cineva.

— Cred că sunt însărcinată.

— Doamne! Ai vorbit cu Patrick despre asta?

— Aştept confirmarea. Închipuie-ţi. Poate nu e copilul lui.

Chipul interlocutoarei sale îşi schimbă expresia.

— Cel mai bine este ca tu să-i pui întrebarea.

— Prefer s-o văd pe doctoriţa Turner înainte. Doar ea poate să-mi spună de când sunt însărcinată, dacă sunt.

— De ce ţi-e frică de Patrick? Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, dar pe el îl cunosc. E un bărbat atent şi foarte înţelegător. Doar n-o să te mănânce.

— Sunt sigură de asta, numai că este pe punctul de a se însura cu Lisa Carming. Nu cred c-o să-i placă aflând că aştept un copil.

— N-ai dreptate, ţine la tine.

Molly clătină din cap, neîncrezătoare.

— Doamnă Morse, promite-mi să nu vorbeşti cu nimeni până n-o să am un răspuns clar.

— Ai încredere în mine, n-am să spun nimic. Nimeni de aici nu trebuie să ştie. O să spunem că nu te simţi bine după căzătură.

— Nu crezi că, din cauza căzăturii, poate.

— Ai şti deja, crede-mă. Am făcut câteva avorturi, ai fi avut crampe dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva. Vrei să te programez la doctor?

Molly încuviinţă clătinând din cap şi zâmbind recunoscătoare.

Era cufundată în gândurile ei, când doamna Morse se

întoarse după câteva minute.

— Fir-ar să fie de secretară! Parc-ar fi regina Angliei, şi nu o doctoriţă de provincie. În sfârşit, ne-a programat mâine dimineaţă la ora unsprezece. Deocamdată, de ce nu te duci să te odihneşti, cum te-a sfătuit Patrick mai devreme? încearcă să nu te mai gândeşti la nimic şi mai bine ia o carte să citeşti.

— N-am chef să citesc, răspunse morocănoasă, ridicându-se. Aş putea să profit de după-amiaza asta ca să explorez casa.

— Fii atentă dacă urci în pod. E un talmeş-balmeş de nedescris. Dacă ai noroc, poţi să te trezeşti cu o valiză în cap. Te-aş însoţi, dar mătuşa Ermy vine astă-seară cu trenul de şase fără zece, şi ar fi mai bine s-o răsfăţ cu fursecuri ca să n-o aud bombănind din nou. Du-te să te odihneşti puţin, şi am să-ţi pregătesc şi ţie nişte fursecuri, să le guşti.

— Pe curând.

O altă greşeală. O altă tentativă eşuată. Încă o dată, scăpa neatinsă! Hotărât lucru, bunul Dumnezeu veghea asupra ei. Trebuia ca asta să înceteze!

Mai devreme sau mai târziu, cineva va face legătura dintre toate accidentele astea nefericite. Pentru moment, încrezuta asta trecea drept o mincinoasă înrăită, şi aici, nimeni n-o credea.

Nici poliţia locală nu avea încredere în ea. Stroup nu aştepta decât momentul potrivit ca să ajungă în patul ei, şi Ryker era prea departe ca să se ocupe de ea.

Totuşi, era periculos să facă o nouă gafă. Nu numai că risca să trezească bănuieli, dar era pierdere de timp. Fiecare minut care trecea era preţios, pentru că în curând această femeie înfiptă îşi va recăpăta memoria.

Din fericire, pentru moment, nu ştia în cine să aibă încredere, dar asta nu va mai dura. Trebuia deci să se gândească la următorul „accident”, şi de data asta, lovitura trebuia să fie fatală.

Murind, ar fi în sfârşit redusă la tăcere.

Capitolul 6

În cursul ultimelor două zile, Molly se familiarizase cu casa, mai ales cu magnificul salon, atât de confortabil, şi cu bucătăria.

În schimb, biroul de sub scară unde Patrick îşi făcea socotelile şi mai ales, se izola de ceilalţi, i se părea inaccesibil. La etaj, camera bărbatului ei era ca o cutie a Pandorei, care nu cerea decât să fie vizitată, astfel încât abia aştepta să plece de acasă ca să intre acolo. Poate ar avea ocazia chiar astă-seară, când se va duce s-o aştepte la gară pe misterioasa mătuşă Ermy.

Avea nevoie să găsească ceva care să-i trezească memoria, un indiciu, un amănunt care s-o zdruncine şi s-o scoată din această senzaţie de vid care o deznădăjduia.

Cum putea să ştie că nu era în pericol? Cu un oftat obosit, deschise uşa camerei mătuşii Ermy şi făcu o grimasă. Era un adevărat bazar! Nu era nicio mobilă care să nu fie acoperită cu o colecţie de figurine de porţelan, de vaze şi bibelouri fără valoare. Totul, într-o harababură de nedescris. După câteva clipe de totală nedumerire, Molly ieşi, închizând repede uşa camerei.

Un lucru era sigur, gândi tânăra femeie clătinând din cap, nu avea mare lucru în comun cu această mătuşă Ermy.

La pod se ajungea pe o scară în spirală, care se afla după baia rezervată invitaţilor. Molly deschise uşa, de data asta fără nicio reţinere. Dacă, încă de dimineaţă, avea impresia că este permanent spionată, de parcă pereţii ar fi avut ochi, aici, în praful acestui pod, impresia de stânjeneală dispărea ca prin farmec.

— E ridicol, spuse cu voce tare, apăsând pe butonul întrerupătorului. Cine-ar putea să mă supravegheze? Aici nu e nimeni.

Doamna Morse nu exagerase când spusese că podul era plin de vechituri inutile. Erau vreo zece cufere pline, îngrămădite în mijlocul încăperii, teancuri de jurnale vechi, schiuri de câteva zeci de ani, rachete de tenis fără racordaj şi o grămadă de cutii prăfuite aşezate pe diferite piese de mobilă.

Mobila ei! O recunoscu fără nicio ezitare, ca şi cum

şi-ar fi văzut un prieten, după ani şi ani de zile. Fericită, se strecură printre piesele de mobilă, admirând patina vechiului pat de colţ, a şifonierului masiv. De ce renunţase la nişte lucruri atât de frumoase, înlocuindu-le cu mobilierul ultramodern care se afla acum în camera ei? Trebuia neapărat să revină la cum era înainte, să le aducă din nou în cameră.

Îşi continuă meticulos explorarea, dar nu găsi absolut nimic care să-i trezească nişte amintiri desluşite. Cu răbdare, se plimbă prin toate colţurile, dar nimic până la urmă.

Bineînţeles că pierdu noţiunea timpului şi abia într-un târziu îşi dădu seama, privind pe lucarnă, că afară se întunecase. Îşi făcu repede în minte o listă cu ce se gândea să ducă în camera ei, şi plecă din pod.

Ajunse în camera sa în momentul în care se auzi pe fereastră, în curte, zgomotul motorului unei maşini care demara. Ajunse la timp ca să vadă îndepărtându-se pe alee Mercedesul lui Patrick, şi oftă uşurată. În sfârşit, avea ocazia pe care o aştepta de la începutul zilei, să arunce o privire indiscretă în camera soţului ei!

Îşi dădea seama că nu era frumos, dar avea de ales? Trebuia să descopere secretele pe care i le tăinuia. Dacă voia să scape de amnezie, trebuia să afle mai multe despre soţul acesta distant şi rece. Să ştie dacă avea dreptate să se teamă de el. Pentru că, până acum, nu-şi dăduse seama ce o speria la el. Sigur, nu era un tip prietenos şi părea s-o deteste, dar nu-i venea să creadă că putuse să vrea s-o omoare.

Poate îl plătise pe George Andrews s-o ducă departe de ranch şi s-o omoare. Şi, în joc, intrase o a treia persoană.

Poate, poate, poate. Îşi repeta, agasată. Câte presupuneri, şi nimic precis! Erau momente în care se întreba dacă n-avea să înnebunească, cu atâtea întrebări fără răspuns.

Oftând exasperată, luă puloverul pe care-l cumpărase pentru Patrick, şi, ţinându-l sub braţ, porni spre camera

lui. Astfel, dacă s-ar fi întâlnit pe drum cu doamna Morse sau cu unchiul Willis, ar fi avut o scuză să intre în camera soţului ei.

Totuşi, ajunse acolo în vârful picioarelor şi, luându-şi toate măsurile de precauţie, ca o hoaţă, deschise uşa lui Patrick. Nu avusese timp să exploreze

A 1 A A

camera mai îndeaproape în ziua în care venise, mulţumindu-se să constate atmosfera exclusiv masculină care domnea acolo. De fapt, camera era mare, şi cu atât mai misterioasă şi mai fascinantă cu cât îi aparţinea lui Patrick, această adevărată creatură enigmatică.

Patul era imens, pe picioare înalte, cum se făceau altă dată. Visătoare, mângâie cu degetele capătul patului, frumos sculptat, admiră lemnul ce căpătase patina vremii, întrebându-se dacă trăise în el clipe de neuitat cu soţul. Dorinţă. nervozitate? N-ar fi putut să spună ce simţea în momentul de faţă.

Aşează cu grijă puloverul pe cuvertură, înainte de a se apropia de comodă. Mângâie cu voluptate periile cu mânere de argint gravate, în vreme ce fotografia unei fete, râzând în gura mare, îi atrase atenţia.

Mâna îi tremură când atinse rama aurită a pozei. Cunoştea chipul ăsta. Era o fotografie a ei, destul de recentă, despre care aproape-şi aducea aminte.

— Ce cauţi aici?

Glasul lui Patrick în spatele ei o făcu să tresară; se întoarse şi-şi privi soţul drept în faţă cu o expresie înspăimântată.

După ce închise uşa în urma lui, intră. Avea cămaşa descheiată; şi-o scoase din pantaloni ca şi cum ar fi avut de gând să facă duş.

A

Încremenită, tânăra privea pieptul puternic şi bronzat pe care-l avea în faţa ochilor. De bună seamă, nu era prima dată când vedea aşa ceva. Atunci de ce se uita ca o proastă, cu gura căscată?

Bărbatul se mai apropie cu un pas, şi, în mişcarea

asta, ea întrevăzu o ameninţare care o înfioră.

— Ce caută fotografia mea pe comoda asta? întrebă, atacând la rândul ei.

— Nu eşti tu, ci o fată pe care am cunoscut-o, şi care a dispărut în urmă cu mult timp, lăsându-ţi ţie locul.

Devenise dispreţuitor şi o privea răutăcios.

— Spune că e vorba de o greşeală, dacă vrei, adăugă oprindu-se în faţa ei atât de aproape, încât ochii lui parcă o hipnotizau.

Era tulburată. Dacă ar fi avut un pic de judecată, ar fi fugit, însă privirea lui insistentă o imobiliză. Era tentată, în ciuda resentimentului pe care-l simţea faţă de el, să întindă mâna şi să-l mângâie afectuos pe obraz. Poate o făcuse altă dată, dar astăzi, ar fi fost ridicol să-i arate sentimentele, să-i demonstreze că mai conta pentru ea. Voia să divorţeze, s-o alunge din viaţa lui, şi nimic nu-l va face să-şi schimbe părerea.

— Molly, ar fi trebuit să-mi spui că vrei să-mi vezi camera. Te-aş fi invitat s-o faci mai devreme.

O prinse de umeri şi o trase spre el.

— E de necrezut cât poţi să mai însemni pentru mine…

Şi, deodată, fără ca ea să-şi dea seama cum, gurile lor se întâlniră. O strânse mai tare, şi sărutul lui deveni feroce, exigent. N-ar fi trebuit, şi totuşi, preda deja armele, se încolăcea de el, acceptând inevitabilul. O cuprindea un vârtej de senzaţii, anihilându-i voinţa, înfricoşând-o. Apoi, buzele lui deveniră mai bânde. Parcă nu mai voia s-o pedepsească, ci s-o iubească. Fericită, îi înnodă mâinile în jurul gâtului, bucurându-se de plăcerea de a fi în braţele lui, cedând dorinţei care dormitase în ea, nevrând decât să meargă mai departe cu îmbrăţişarea.

În timp ce ea parcă dorea să nu se mai termine niciodată, el o împinse brusc, ca şi cum şi-ar fi regretat gestul.

— Du-te naibii! bombăni printre dinţi. Pleacă de-aici!

Înmărmurită, nu mai făcu nicio mişcare, cuvintele parcă ajungându-i în inimă. După ce-i trecu uluirea, ieşi în

fugă, fără să privească înapoi.

Aşteptă să ajungă în camera ei, cu spatele lipit de uşă, ca să-şi tragă sufletul. Niciodată n-o mai sărutase aşa, era clar. Într-adevăr, n-ar fi putut să uite un asemenea torent de emoţii. Şi dacă se gândea bine, era convinsă că nu fusese sărutată niciodată. Gura caldă şi imperioasă lipită de a ei fusese o revelaţie.

Totuşi, senzaţia asta era întru totul absurdă. Avea douăzeci şi trei de ani şi era măritată de zece luni. Trebuise să guste din plăcerile dragostei.

Traversă încăperea cufundată în întuneric şi se aruncă în pat. Disperată, jură că n-avea să coboare la cină. Niciodată n-ar mai putea să-i facă faţă după. după. ce se întâmplase.

Avea să rămână acolo, aşteptând să moară.

— Molly? Molly, draga mea, deschide imediat!

O voce insistentă, de partea cealaltă a uşii, o trezi brusc şi se ridică imediat. Gura lui Patrick, una cu a ei, clipa asta de fericire care nu durase, şi o urmărise în visurile ei.

Din păcate, nimic nu-i cutremurase mintea disperat de goală.

— Cine e? întrebă până la urmă, înainte de a aprinde lampa de pe noptieră.

— Mătuşa ta Ermintrude, cine altcineva ai vrea să fie? Deschide imediat uşa!

„Cine se crede? se gândi Molly. Doar nu sunt sclava ei!”

— Ce pot să fac pentru dumneata? spuse, păstrându-şi calmul.

— Nu glumesc, Molly. Fă ce-ţi spun sau am să sparg uşa!

Vocea femeii devenise deodată isterică.

— Cum vrei. răspunse Molly pe un ton batjocoritor.

Doamna Morse avea dreptate, femeia asta era demnă de dispreţ!

— Din partea mea, n-am să deschid decât când am să hotărăsc eu, adăugă pe un ton înfipt, şi nu înainte. Du-te şi

lasă-mă în pace.

Urmă o tăcere exagerată de partea cealaltă a uşii, şi-şi imagină chipul indignat al interlocutoarei. Pe urmă, auzi un ciocănit furios de tocuri care se îndepărta spre scară şi-i veni să râdă, mulţumită că cel puţin pusese la punct un membru al acestei familii.

— Molly?

De data asta, era glasul doamnei Morse. Molly se grăbi să deschidă. Menajera intră imediat, nu fără să arunce în urmă o privire neliniştită, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie surprinsă.

— Ţi-ai înfuriat la culme mătuşa, spuse nou-venita cu un zâmbet aparent mulţumit. M-a trimis să te caut.

Molly se duse şi se întinse la loc în pat, întrebându-se dacă doamna Morse observa o schimbare la ea.

Dar cum ar fi putut să-şi dea seama că Partrick o sărutase? Era o prostie.

— Puţin îmi pasă de mătuşa Ermy.

— Ce noutate! înainte, eraţi nedespărţite, căutând fiecare să atrageţi atenţia sărmanului Patrick.

Cea care vorbea pufni dispreţuitor.

— În sfârşit, sunt mulţumită că astăzi ţi-ai dat seama că e o femeie rea.

— E foarte clar că n-am nimic în comun cu ea.

— De mult timp vreau să-ţi spun. În fine, nu suntem aici ca să vorbim despre cotoroanţa asta. Am venit doar să văd dacă vrei să cobori la masă. Astă-seară nu sunt invitaţi, sunteţi doar Willy, Ermy şi cu tine. Patrick a plecat adineauri, furios. Poţi să-mi explici şi mie de ce?

Molly, care nu era înclinată spre confidenţe, răspunse laconic:

— N-am nici cea mai vagă idee.

Se dădu jos din pat.

— Bineînţeles, vin cu dumneata. Pot să-ţi dau o mână de ajutor?

— Nu, totul e pregătit, ca să fie mulţumită „alteţa sa”, dacă pot să spun aşa, răspunse menajera cu o privire care spunea multe despre ce gândea despre mătuşa Ermy.

Ah, ba da, e ceva ce poţi face ca să mă ajuţi! Să mă scapi de femeia asta, pe care n-o mai suport.

Ea şi Willy sunt în salon, bând whisky-ul bun al lui Patrick, şi mă aştept la ce-i mai rău.

— O să văd ce pot face.

O urmă pe guvernantă până la parter.

Se opri o clipă în pragul salonului, cât să-i privească pe cei care erau înăuntru. Mătuşa Ermy avea ceva caricatural cu cocul ei înalt şi bărbia dublă. Ca să completeze tabloul, avea ochi mici şi curioşi, nasul îndreptat în sus, şi o urmă de mustaţă. Cât despre masa enormă de grăsime din care era alcătuită, făcea echilibristică pe tocurile înalte.

— Bună seara, la toată lumea! declară cu fanfaronadă nou-venita, intrând.

Mătuşa Ermy îi aruncă o privire tăioasă.

— Ei bine, exclamă ea veninos, văd că te-ai hotărât până la urmă să cobori ca să-ţi saluţi sărmana mătuşă pe care n-ai văzut-o de câteva săptămâni. Să-ţi iei tălpăşiţa fără o vorbă. ce spui de asta?

Molly se mărgini să zâmbească, deşi abia aştepta să-i închidă gura.

— Îmi pare rău, spuse ea cu uşurinţă, apropiindu-se de bar să-şi toarne un pahar cu suc de struguri, înainte de a se aşeza pe scaun.

Ai călătorit bine?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, replică mătuşa Ermy pe un ton glacial.

Cum Molly o privea cu răceală, femeia grasă îşi schimbă imediat atitudinea.

— Draga mea, de-ai şti ce teamă mi-a fost! Am fost atât de îngrijoraţi pentru tine.

Molly ridică din umeri, ca şi cum subiectul n-ar fi interesat-o, şi mătuşa Ermy se aplecă înainte, învăluind-o cu parfumul ei greu.

— Willy spune că ţi-ai pierdut memoria. De bună seamă că ai uitat-o pe mătuşa Ermy, nu-i aşa? Mătuşa ta dragă…

— Mă tem că da. Oh. Mor de foame. Doamna Morse mi-a spus că mâncarea e pregătită, ce-ar fi să trecem la masă?

Spunând acestea, se ridică graţioasă, sub privirea iritată a rudei îndepărtate.

— De fapt. noi am mai bea un pahar. protestă ea, dar Molly o întrerupse imediat.

— Nu-i nicio problemă, puteţi să vă aduceţi paharele la masă.

Unchiul Willy se ridică din fotoliu, cu o stranie expresie de vinovăţie întipărită pe chip. Părea în acelaşi timp amuzat şi. cum să spună. contrariat. Chiar furios, cu toate că avea grijă să nu facă nici cea mai mică remarcă. Mătuşa Ermy, suflând greu, se apropie de capătul mesei să se aşeze pe locul gazdei, dar Molly n-o lăsă, şi se duse să stea ea acolo.

— Mulţumesc, mătuşă Ermy, spuse cu nevinovăţie înainte de a-şi desfăşura şervetul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ermintrude rămase stupefiată o clipă. Ghicind furia care-i consuma ruda, Molly se amuza în sinea ei.

— Sunt uimită că nu te-ai îmbrăcat pentru cină, comentă bătrâna pe un ton veninos, de îndată ce se aşeză la masă. Parcă aşa obişnuiai.

— Am ales să mă simt mai comod, mătuşă Ermy.

Derutată de acest răspuns, cotoroanţa gustă cu poftă din mâncare, înainte de a schimba subiectul:

— De fapt, pot să ştiu unde a plecat?

— Vorbeşti despre soţul meu? Avea nişte afaceri urgente, minţi cea întrebată, sperând să nu i se observe stânjeneala.

— Afaceri urgente, ca să vezi! mai curând are o întâlnire galantă cu frumoasa doamnă Carming, mormăi Willy în celălalt capăt al mesei.

— Ei şi? spuse înţepat, tânăra. Nu văd de ce te interesează.

Faptul că nu-şi ieşise din fire trebuie să-i fi impresionat pe comeseni, pentru că îşi lăsară nasul în

farfurie, şi cina se desfăşură în linişte. Abia după ce se întoarseră în salon, după ce mâncaseră mai mult de jumătate din tarta cu pere şi băură un pahar pentru digestie, limbile începură să se dezlege.

— Constat cu plăcere că apreciezi în continuare sucul de struguri, observă mătuşa Ermy în timp ce Molly primea un al doilea pahar din mâinile tremurătoare ale lui Willy. Cel puţin, mi-ai urmat sfatul.

Molly ar fi vrut să refuze paharul, dar Willy se prefăcu că nu aude, şi adăugă o doză de votcă în sucul de struguri.

— Haide, fata mea, spuse el agresiv. Nu mai face pe mironosiţa cu noi. Un pic de alcool nu poate să-ţi facă rău. Patrick nu-i aici, aşa că profită.

Molly refuză, clătinând din cap.

— Asta n-are nicio legătură cu Patrick, spuse ea, agasată că se gândea tot timpul la sărutul de mai devreme.

Bău o înghiţitură de cocteil în silă şi se cutremură. Nu-i plăcea să bea. Nu suporta nici măcar ideea de a consuma alcool. De altfel, dacă era însărcinată, avea un motiv în plus să se abţină.

Cum ar reacţiona comesenii ei dacă i-ar anunţa că aşteaptă un copil?

Probabil ar ţipa, îngroziţi. Şi-o închipuia deja pe mătuşa Ermy luând-o de mână s-o ducă la spital şi să-i ceară să avorteze.

— Bineînţeles, asta n-are nicio legătură cu Patrick, susură mătuşa Ermy, doar nu el este cel care trebuie să hotărască totul. Când a venit să mă ia de la gară, i-am spus că n-aş suporta să-l aud dând ordine dragei mele nepoate.

— Şi el ce-a răspuns? întrebă Molly, curioasă.

Unchiul Willy făcu o strâmbătură.

— I-a spus să nu-şi vâre nasul în treburile altora, şi o să continue să dea ordine, dacă-i face plăcere. Dar Ermy nu s-a lăsat, nu-i aşa?

Începu să râdă, un râs neplăcut care răsună mult timp în urechile lui Molly. Era prea mult!

— Am să vă las, spuse, ridicându-se brusc. Ziua a fost

lungă, şi nu mă simt prea bine, de azi-dimineaţă.

— Ah, da! făcu mătuşa Ermy. Willy mi-a vorbit despre accidentul tău.

Tânăra femeie se încruntă. I se păruse, sau interlocutoarea ei apăsase pe cuvântul accident?

— Ar trebui să fii mai atentă, Molly, continuă bătrâna. Unora nu le-ar părea rău dacă s-ar debarasa de tine. În locul tău, n-aş ieşi singură.

Clătină din cap gânditoare, şi Molly trebui să facă un efort să n-o pălmuiască.

— Îţi mulţumesc că-ţi faci griji pentru mine, mătuşă Ermy. Patrick mi-a spus acelaşi lucru. Dar fii liniştită, sunt în stare să am singură grijă de mine.

Şi, întorcând spatele, ieşi, cu Beastie pe urmele ei. Aparent, câinele ăsta avea faţă de ea o afecţiune mai mare decât toată familia la un loc!

— Nu uita sucul de struguri, Molly, strigă Willy prinzând-o de mână şi întinzându-i paharul.

Mâna tinerei tremură când luă paharul, pentru că-i venea să i-l arunce în faţă.

Patrick nu se liniştise. Slăbiciunea faţă de soţia lui îl înfuria. N-ar fi trebuit s-o sărute. Făcuse multe greşeli în viaţă, Dumnezeu ştia câte, greşeli pe care le uitase, dar acum, tocmai făcuse una ireparabilă!

De ce nu plecase imediat? Stătea în faţa lui, în semiîntunericul din cameră, şi-l învăluia cu o privire admirativă, ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată un bărbat pe jumătate dezbrăcat.

Dar ce-l împinsese să pună mâna pe ea, s-o sărute pe buzele purpurii? făcuse asta din cauza furiei care-l făcea să se consume de fiecare dată când o vedea, de fiecare dată când se gândea la ea? Nu, era mai degrabă vorba de curiozitate; voia să cunoască plăcerea pe care o oferea altora.

Vrusese să se convingă că farmecul lui Molly nu mai avea nicio putere asupra lui. Ar fi putut să-şi dea seama că nu era o persoană oarecare pentru ea. Doar atingerea pielii ei îi trezise dorinţa?

De ce naiba viaţa era atât de complicată? De ce nu se îndrăgostea de o femeie ca Lisa Carming? Lisa, care-i oferea totul fără să-i ceară nimic în schimb, dacă nu punea la socoteală cele câteva mângâieri, câteva mici atenţii nesemnificative.

De ce trebuise să se îndrăgostească de Molly? Să simtă că arde pentru ea?

O sărutase, o ţinuse în braţe, o strânsese la piept, o simţise vibrând, palpitând. Ar fi trebuit să se îndepărteze imediat, ca să-şi păstreze mintea limpede.

Un lucru era sigur: aşa ceva n-avea să se mai întâmple. Dacă trebuia, o lua pe Lisa Carming amantă, ca să-şi astâmpere pornirile trupeşti.

Mai devreme sau mai târziu, Molly va obosi de această mascaradă şi va spune poliţiei tot ce ştia. Atunci, va scăpa o dată pentru totdeauna de prezenţa ei stânjeenitoare.

Pentru că nu fusese decât o joacă. Nu putea să fie fetiţa inocentă care se pretindea a fi. Ar fi fost un prost să creadă această punere în scenă. De fapt, el lăsase sentimentele să ia locul judecăţii. Ascultase de inimă, nu de raţiune.

Molly trebuia să ciripească, fie că-i plăcea sau nu. Trebuia să se termine cu această poveste a pretinsei amnezii. Şi ancheta care nu se mai termina, divorţul care nu fusese încă pus la punct. Nu mai putea suporta. Nu voia decât un singur lucru: să scape o dată pentru totdeauna de soţia lui.

Dimineaţa, la trezire, Molly ştiu că încă era bolnavă. De data asta, se gândise la toate, şi avusese grijă înainte să se culce să lase un lighean la picioarele patului. Desigur, spera să nu-i mai fie greaţă, să nu fie însărcinată, să nu aibă un bebeluş care să-i complice viaţa.

Afară, furtuna începuse din nou, şi ploaia bătea furioasă darabana în tabla acoperişului, făcând-o s-o doară capul şi mai tare.

Dacă tot nu putea să se odihnească, de ce să mai rămână în pat? îşi spuse aruncând pătura, cu un gest

exasperat. Nu ştia dacă s-ar fi simţit mai bine, dar avea o sumedenie de lucruri de făcut.

Se îmbrăcă repede şi coborî la parter. În bucătărie era întuneric şi n-avea cum să fie altfel, pentru că era abia cinci şi jumătate. Fără să-şi mai dea osteneala să aprindă lumina, readuse la viaţă focul din şemineu şi pe urmă pregăti cafeaua.

Pe când îşi turna o a doua ceaşcă, i se păru că aude motorul unei maşini în noapte. Ciuli urechea şi recunoscu zgomotul camionetei. Dragul ei soţ binevoia să se întoarcă, în sfârşit! îşi petrecuse probabil toată noaptea în braţele amantei şi se întorcea acasă, fără să simtă nicio remuşcare pentru soţia pe care o abandonase.

Neruşinarea asta o făcu să-şi iasă din fire. Cum îndrăznea să facă aşa ceva? Degetele îi tremurau aşa de tare, încât trebui să aşeze ceaşca pe masă.

Îl văzu bine, înainte ca el s-o poată distinge în penumbra încăperii. Părea nemulţumit, lucru care o satisfăcu întrucâtva. Cel puţin, nu petrecuse o noapte de vis.

El intră în bucătărie scuturându-şi pardesiul ud. Abia atunci o văzu, şi se opri brusc.

— Bună dimineaţa, spuse ea, nevrând să se gândească la sărutul pasional care-l aruncase în braţele alteia.

— Ai căzut din pat? o întrebă, apropiindu-se. Mai e cafea?

— Da.

Privindu-l cum îşi turna, bău o înghiţitură din lichidul fierbinte, cu speranţa că-şi va înghiţi nodul care-i stătea în gât.

— Ce mai face Lisa? se trezi întrebând.

Doamne! Ce-o apucase să pună o asemenea întrebare?!

— Cât se poate de bine, şi-ţi trimite salutări. Spunând aceste cuvinte, el îşi luă ceaşca şi ieşi din cameră.

Spunându-şi că era o proastă, Molly se ridică de pe scaun şi se duse să-şi facă de lucru în bucătărie, să nu se

mai gândească la nimic. Dădu peste brioşele făcute cu o zi înainte de doamna Morse şi le puse la încălzit în cuptor. Ca o bucătăreasă conştiincioasă, le tăie, făcând din ele nişte tartine cu dulceaţă, pe care le puse pe o tavă şi o duse în biroul în care se închisese Patrick.

El ridică ochii de pe ziar când o văzu intrând, şi se încruntă.

— Vrei să ne împăcăm? întrebă, nelăsându-l să deschidă gura. Îmi pare rău că ţi-am pus o asemenea întrebare indiscretă. Nu e treaba mea.

Cum nu se gândea la ceea ce spunea, spera o dezminţire. Ceea ce nu se întâmplă, din păcate.

— Mai vrei cafea? îl întrebă, văzându-l că tăcea şi o privea deloc binevoitor.

— O să-mi pun singur.

Nepăsându-i de tonul lui tăios, se apropie de birou şi-i luă ceaşca din mână.

— Mănâncă măcar nişte brioşe, spuse, înainte de a ieşi din cameră tiptil, ca o hoaţă.

După câteva minute, se întoarse cu două ceşti pline ochi. Fără să-i mai ceară părerea, luă loc pe fotoliul din faţa lui, şi-l observă pe ascuns, remarcându-i cearcănele de sub ochi.

— De acord, spuse el deodată. Vrei să stai cu mine, fie. Atunci, de ce n-ai vrea să-mi răspunzi la câteva întrebări, soţia mea iubitoare? Te simţi în stare de aşa ceva?

A

— Mă îndoiesc. Încă nu mi-a revenit memoria.

— Chestia asta te aranjează cât se poate de bine, nu-i aşa? Vreau să spun, faptul că ţi-ai pierdut memoria, nu?

Înţelegând că n-avea gânduri curate, se ridică. Imediat, el o prinse de mână, nelăsând-o să se îndepărteze. Ea vru să scape, dar o strânse mai tare. Atunci, rămase acolo, privindu-l din cap până-n picioare şi sperând că asta-i va conferi un avantaj asupra lui.

— Spune-mi, dragă Molly, continui să pretinzi că cineva te-a împins în pivniţă?

Tânăra femeie se cutremură, pentru că acum o mângâia în podul palmei.

— Ăsta-i adevărul gol-goluţ.

— Şi nu eşti o mincinoasă de felul tău, nu-i aşa? Ce te-a apucat în noaptea în care ai fugit?

„Fir-ar al dracului! „Îşi spuse femeia, regretând că n-avea unde să se refugieze.

Dacă se enerva, nu vor mai putea să stea de vorbă, şi nu voia deloc acest lucru.

— Nu-mi aduc aminte.

— Vrei să cred o asemenea gogomănie? Această pretinsă amnezie este încă unul din trucurile tale ca să nu răspunzi. Să n-ai impresia c-o să te cred, Molly.

— Nici nu speram aşa ceva din partea ta.

— Ce vrei? N-am să mă schimb, spuse el zâmbind, deloc liniştitor.

— Bine, dac-ai terminat, atunci poţi să-mi dai drumul şi să mă laşi să plec.

— Sunt uimit că nu vrei să-mi pui nicio întrebare. Văzându-te atât de volubilă, credeam că o să putem sta de vorbă mai mult.

— Ce-ai face dac-aş fi însărcinată?

Cuvintele îi scăpaseră fără să vrea şi-şi muşcă buzele. În orice caz, îl atinsese la fix. Îi dădu drumul imediat. Chipul lui se întunecă primejdios.

— Puţin mi-ar păsa, răspunse după câteva clipe de tăcere. Cel puţin, să nu-mi spui că eu sunt tatăl. Caz în care te previn că este absolut de pomană. Eşti gravidă?

— Nu, nicidecum. Visam şi eu.

— Visul ăsta l-aş numi mai degrabă coşmar.

— Nu-ţi plac copiii?

— Îmi plac, nu asta-i problema. Pe tine nu te plac.

Ea începu să clipească în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. El păru la fel de îngrozit, pentru că, dintr-odată, se repezi spre ea, cu o expresie vinovată.

— Molly, eu.

Nu avu timp să continue ce avea de spus; ea deja îşi luase picioarele la spinare, furioasă că n-avusese prezenţa

de spirit să-l insulte, ca să se uşureze.

Ajunsă în camera ei, îşi luă perna-n braţe ca să plângă fără nicio opreliştе.

Măcar de n-ar fi gravidă. Gândul acesta i se înfipsese în minte şi, cu un geste iritat, încercă să-l alunge. Deocamdată nu voia să se neliniştească, pentru că avea destul timp să se gândească după ce va vorbi cu doctorul.

Pe Patrick îl copleşiră ruşinea şi remuşcările. Îi adusese brioşe şi cafea, în semn de împăcare, iar el nu găsise altceva mai bun de făcutdecât s-o jignească şi s-o facă să fugă. Nu nu mai voia deloc să se împace cu ea! Nu mai voia s-o vadă blândă şi timidă, privindu-l ca pe un zeu.

Din fericire, era aproape sigur că nu era însărcinată. Într-adevăr, la spital i se făcuseră toate testele care se puteau face, bineînţeles şi cel de sarcină, în timp ce fusese inconştientă. Dar dacă nu putea să aibă copilul altuia, nu era mai puţin de dispreţuit faptul că adusese vorba.

Totuşi, văzând-o pentru prima oară plângând, i se strânsese inima, şi voise s-o ia în braţe, s-o consoleze.

Prost dispus, aşează ceaşca pe masă şi ieşi cu paşi mari din birou. Trebuia să iasă la aer, să se îndepărteze cât mai mult de ea, cel puţin până-şi va reveni.

Ar fi vrut s-o creadă. Pentru prima oară, era gata să aibă încredere în ea.

Ce prost era!

Pentru ei doi, nu exista niciun viitor. În curând, avea să plece de la ranch, şi el va continua să trăiască fără ea şi minciunile ei insuportabile.

Dar dacă, de data asta, nu minţea? Dacă era într-adevăr amnezică? Atunci, ar fi într-un mare pericol.

aw A.A. w 1 t w A W

să nu se învârtească precum o leoaica în cuşca până la întâlnirea cu doctoriţa Turner, Molly căută ceva să-şi facă de lucru. Dacă ar fi putut să plece de capul ei, s-ar fi dus să cumpere un test de sarcină, ca să-l facă acasă. Nu, dacă se gândea bine, nu era cea mai bună idee! Cineva putea să dea peste ea şi să-i pună nişte întrebări la care n-ar fi vrut să răspundă.

Atunci, ce să facă pentru a-şi omorî timpul? începu să facă ordine prin sertare, să aranjeze cu grijă în dulap lucrurile pe care le cumpărase ieri. Când termină totul, strânse patul şi duse cearşafurile la spălătorie.

— Ce-s toate astea? întrebă doamna Morse făcând ochii mari.

— Rufe de spălat. Apropo, poţi să-i spui lui Ben să mă ajute să duc mobila în pod? M-am hotărât să-mi reamenajez camera.

— Şi ce vrei să pui în loc? Săptămâna asta n-am timp să mergem să facem cumpărături.

— Nu-ţi face griji, doar o să recuperez mobilele care au fost depozitate în pod. Camera mea vreau să arate aşa cum a fost odată. Nu mai suport mobila pe care o am acum.

Chipul menajerei se îmblânzi imediat.

— Sunt întru totul de acord. Mi s-a făcut rău în ziua în care ai înlocuit mobila frumoasă care era, cu ororile de acum. O să-i spun lui Ben să te ajute după-amiază.

— Mulţumesc.

— Ai mâncat?

— Dimineaţă am băut o cafea şi am mâncat o brioşă.

— Nu-i de-ajuns. Am să-ţi pregătesc ceva.

Stai jos, în câteva minute e gata.

Se aplecă spre cuptor, dar se întoarse brusc.

— Data viitoare când o să te trezeşti devreme, nu uita să stingi focul după ce termini treaba.

— Am. uitat? bâigui Molly înroşindu-se ca un copil prins în neregulă. Promit să nu mai fac aşa ceva.

— Nu-i nicio problemă. Acum, aşază-te.

Ben veni câteva minute mai târziu, urmat de Toby.

— Uite oamenii care ne trebuie! exclamă doamna Morse întâmpinându-i pe cei doi bărbaţi cu un zâmbet deschis. Molly ar vrea să-i urcaţi mobila din cameră în pod, şi s-o coborâţi pe cea dinainte. Pot să contez pe voi?

— Cu plăcere, răspunse Ben.

— Şi tu, Toby? continuă menajera. Eşti liber după-amiază?

Cel întrebat o privi afectuos pe Molly.

— Dar vreau ceva în schimb! Caut pe cineva care să mă însoţească astă-seară la o plimbare călare. Patrick, cu care vorbisem, mi-a tras clapa. A plecat în oraş azi-dimineaţă. Ei, ce zici, Molly?

Aceasta aruncă o privire pe fereastră. Cerul era întunecat şi ameninţător.

— Depinde de vreme.

Nu înţelegea de ce nu acceptase de la bun început, poate instinctul.

— După-amiază se prevede vreme bună, replică imediat Toby. Atunci, ne-am înţeles, Molly?

— Bineînţeles, exclamă ea alungând temerile inutile. Abia aşteptam să-mi propună cineva asta.

Era mai bine aşa decât să-şi facă sânge rău aşteptându-şi soţul să binevoiască să se întoarcă. Îşi luă repede micul dejun sub privirea vigilentă a doamnei Morse şi se duse să caute nişte scule în debaraua lui Patrick. Înarmată cu un şpaclu şi o perie de paie, se întoarse în camera ei, hotărâtă să scoată mocheta care ascundea fără îndoială un parchet frumos. Avu nevoie de multă răbdare ca să şteargă urmele de dedesubt. La prânz, lemnul îşi recuperase aspectul iniţial, şi ferestrele, scăpate de perdelele cu flori roşii şi violete, lăsau să pătrundă soarele din belşug în cameră.

Se uită de jur-împrejur şi aprecie că aspectul devenea mult mai prietenos.

Masa nefiind încă servită, profită de ocazie să urce în pod perdelele şi cuvertura, şi să privească mai bine mobila veche. Atunci, remarcă un amănunt care-i scăpase prima dată. Într-un sertar întredeschis al comodei, era un buchet de trandafiri uscaţi. Un buchet a cărui simplă vedere o bulversă. îl privi câteva clipe, străduindu-se să-şi desţelenească memoria. Degeaba.

Dezorientată, coborî din pod şi se duse la masă.

După trei ore, camera ei redevenise cea pe care o iubise atât de mult înaintea căsătoriei cu Patrick Winters. Parchetul arăta bine lustruit, şi mobilele din lemn de pin îşi

regăsiseră locurile de altă dată. Bucuroasă, sări în pat, un pat vechi care parcă era geamăn cu cel în care dormea soţul ei. Lungită pe spate, cu mâinile sub ceafă, îşi plimbă privirea satisfăcută în jurul ei. Cu un pic de noroc, avea să-şi descopere amintirile, tot aşa de uşor cum camera aceasta îşi recăpătase aspectul de altă dată.

În orice caz, nimic n-o împiedica să spere.

Aşa cum prevăzuse Toby, după-masă apăru soarele. Prietenul lui Patrick pusese şaua pe unul dintre caii lui, o iapă frumoasă, pe care o chema Bess, docilă şi blândă. Molly o încălecă fără să facă niciun efort şi, odată în şa, se simţi în largul ei.

Toby îi confirmă talentele de călăreaţă desăvârşită.

— Mă bucur să te văd din nou în şa, Molly. Nu cu mult timp în urmă, nu trecea nicio zi fără să faci o plimbare prin împrejurimi.

— Chiar aşa?

— Împreună cu Patrick, obişnuiai să mergi la toate manifestările hipice din regiune, şi de fiecare dată te întorceai cu câte un premiu.

Era o notă de invidie în glasul însoţitorului ei, pe care o înţelese mai bine când îl văzu încălecând neîndemânatic şi văzându-se că-i era frică.

Totuşi, atunci când plecară mai departe de ranch, Molly îşi dădu seama că nici ea nu se prea simţea în largul ei, aşa cum crezuse la început.

— S-o tăiem peste câmp, propuse Toby atunci când se apropiau de ranchul vecin.

E acolo un loc lângă izvor, unde trebuie să găsim narcise la vremea asta.

— Pentru o redeschidere de sezon, am făcut deja o plimbare lungă, răspunse Molly, care începea să simtă primele dureri din cauza lipsei de antrenament. Mai bine ne-am întoarce.

Însoţitorul se întunecă la faţă, şi ei îi păru rău.

— Haide, Molly, narcisele sunt florile tale preferate, insistă pe un ton aproape plângător. Te rog. Lasă-mă să-ţi ofer primul buchet de flori pe anul ăsta.

Ea nu voia să-l încurajeze. Deja o sorbea din ochi. Şi pe urmă, purtarea lui avea ceva nefiresc, dintr-odată. Gândul ăsta o făcu să nu se simtă bine, cu atât mai mult cu cât se înfundau pe sub coroanele copacilor.

Deodată, fără s-o avertizeze, Bess se cabră cu un nechezat sălbatic, şi Molly scăpă frâul din mână. Se agăţă cu toate puterile de frâu, dar degeaba. Fu deodată aruncată în sus.

„Copilul, îşi spuse, disperată. Nu trebuie să se lovească”.

Dar era deja prea târziu, pentru că ajunsese jos.

Capitolul *1*

Molly zăcea întinsă pe jos, cu respiraţia tăiată, complet năucită. Deschise încet ochii, încercând să-şi recapete suflul, aşteptându-se ca durerea s-o apuce din nou. Nu îndrăznea să facă nicio mişcare, ascultând tropăitul copitelor lui Bess care intra, în galop, în pădure.

Toby se dădu jos de pe cal şi îngenunche lângă ea.

— Te simţi bine?

Molly se clătină, înainte de a se ridica, cu preţul unui efort chinuitor.

— E bine, răspunse după câteva clipe, simţindu-se încă parcă ameţită.

Fireşte, nu era prima dată când cădea de pe cal, însă căderea asta o zdruncinase parcă mai mult ca oricând. Reuşi să se ridice în picioare, apoi îşi scutură praful şi iarba de pe ea.

— Ah, uite-l pe Patrick, mormăi, zărind silueta înaltă a soţului ei în celălalt capăt al luminişului, fără să-şi ascundă uşurarea.

Ben îl însoţea. Le făcu semn cu mâna ca să le atragă atenţia că erau acolo, cu mult înainte de a se întoarce spre însoţitorul ei.

Toby stătea lângă ea, cu o piatră în mână, cu o expresie tulburată întipărită pe faţă.

— Ai fi putut să te loveşti de piatra asta, spuse el, înainte de a o arunca mai departe.

— Nu-ţi face griji, Toby, se pare că am capul tare.

El o învălui cu o privire tristă.

— Trebuie. Vrei-nu-vrei, trebuie să-ţi spun ceva înainte de a veni Patrick.

— Despre ce-i vorba? întrebă, brusc alarmată.

— Ceva sau cineva trebuie să-ţi fi speriat calul, şopti Toby.

— Cum?

— Cred că Bess a fost speriată intenţionat. Cineva a încercat să te omoare.

Spunând acestea, părea brusc cuprins de panică.

— Cum a îndrăznit cineva? se revoltă ea. Tu ai pus şaua, nu-i aşa?

Toby încuviinţă, clătinând din cap.

— Da, dar am lăsat calul singur în grajd, până am venit să te caut. Oricine a putut să profite de lipsa mea, să se apropie. Un ghimpe sau un ac strecurat sub şa. Era de-ajuns să se priceapă la cai ca să ştie cum va reacţiona.

Nu voia să pună întrebarea, dar cum putea s-o ocolească?

— Cine era în grajd când ai lăsat-o singură pe Bess?

— Patrick.

Tânăra femeie simţi imediat abătându-se asupra ei un fior de panică oarbă, iraţională. În bărbatul ei avea deplină încredere, justificată sau nu.

N-ar încerca niciodată s-o omoare. Dar de ce-ar minţi-o Toby?

— Nu se poate aşa ceva, spuse, îngrozită. Nu mi-ar face rău. Trebuie să te fi înşelat.

— Nu, din păcate, Molly. Ţi-am mai atras atenţia de câteva ori. Nu poţi avea încredere în nimeni, nici măcar în soţul tău. Lasă-mă pe mine să-i explic ce s-a întâmplat, de acord? Va fi destul de furios din cauză că am ieşit împreună şi n-are rost să mai punem sare pe rană.

— De ce-ar fi furios dacă facem o plimbare călare? Nu-i nimic rău în asta, nu-i aşa?

El clătină din cap, cu o expresie dezolată.

— Patrick este cât se poate de gelos, îi spuse, pe un ton de confidenţă. Chiar dacă nu te vrea, n-ar suporta ca

un alt bărbat să pună ochii pe tine, şi asta a început înainte de a vă căsători.

Tânăra femeie aruncă o privire spre soţul ei, şi, fără să vrea, avu o răbufnire de bucurie.

„E încurajator”, murmură în sinea ei.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Patrick când ajunse la ei. Ai vrut să te omori, Molly?

„Nu cumva tu ai încercat să mă omori?” se gândi, fără să îndrăznească să pună întrebarea, în timp ce Toby spunea ce s-a petrecut.

— Credeam că te pricepi mai bine la cai, Toby, trase concluzia Patrick, cu un dispreţ nu prea bine ascuns. Ştiai că Molly n-a mai încălecat de aproape un an. De ce i-ai dat un cal atât de nervos ca Bess? Şi mai ales de ce nu purta şapcă?

— Bess n-a fost niciodată nervoasă, protestă Toby. De altfel, întotdeauna Molly n-a vrut să încalece decât pe ea.

— Asta a fost înainte, când era în cea mai bună formă! Şi în plus, mi se pare că i-am interzis orice escapadă.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Molly nu mai e un copil!

Perplexă, Molly urmărea înfruntarea celor doi bărbaţi. În orice cazşi tremurul mâinilor dovedea acest lucrului Toby îi era frică. Dar nu era din cauza acestui accident cu calul. Era ceva mult mai serios, ar fi putut să bage mâna-n foc pentru asta.

— Nu, însă tu te porţi ca un copil. Eşti de-a dreptul inconştient.

Calmul pe care-l afişa Patrick nu avea alt efect decât să-i facă vorbele şi mai muşcătoare, şi Toby, din cauza criticii, se înroşi până în vârful urechilor.

— Ei bine, o să te las să-ţi duci soţia acasă! replică el, pe un ton înţepat. Molly, o să vorbim mai târziu.

— O să rămână acasă mai multe zile, spuse Patrick cu fermitate. Nu prea-mi plac accidentele astea repetate.

Pe urmă, întorcându-se spre ea, o măsură din cap până-n picioare.

— Acum, eşti mulţumită? Ai reuşit să mă-nvrăjbeşti cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi porni, iar tânăra femeie trebui să alerge ca să rămână lângă el.

— N-aveai niciun motiv să-i vorbeşti aşa! Toby n-are nicio legătură cu neînţelegerile dintre noi. Şi de ce n-aveam dreptul să fac o plimbare călare cu unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi? Ce crezi? Te gândeai c-o să profite că eram singuri şi o să sară pe mine?

Patrick se opri, şi o privi dispreţuitor.

— Dată fiind atitudinea ta din ultimele luni, el ar fi fost mai în pericol decât tine!

Spunând acestea, se îndepărtă cu paşi mari.

Încă o dată, ea se grăbi să-l ajungă.

— Dacă mă dispreţuieşti atât, de ce nu mă laşi să plec? Dacă fac apel la poliţie, n-or să mă împiedice să mă duc unde vreau. N-am fost acuzată de crimă, până la proba contrarie. Sunt doar martoră în toată povestea asta, dacă îmi revine memoria, bineînţeles. Atunci, de ce nu ne despărţim? Am putea divorţa şi să scăpăm de toate.

— Nu. M-ai făcut să trăiesc un adevărat infern în aceste ultime zece luni, şi cred că am dreptul la o revanşă. Vreau să mă folosesc de ea chiar începând de astăzi.

— Unde e Toby? întrebă doamna Morse când Molly intră singură în bucătărie.

— S-a întors acasă, răspunse pe un ton morocănos cea întrebată, aşezându-se la capătul şemineului. Doamnă Morse, de ce nu mă iubeşte Patrick?

— Ba te iubeşte! Lasă-l să-şi dea seama de asta, atâta tot.

— Nu, mă detestă, asta e clar, insistă Molly. Şi nu pot să-mi amintesc ce i-am făcu ca să merit asta.

— Eu spun totdeauna că e mai bine să priveşti înainte. Ce a fost, a fost. Din păcate, Patrick e un ranchiunos.

— De ce are ura asta în el? N-a fost niciodată fericit?

— Este, chiar astăzi, bineînţeles. Însă viaţa n-a fost mereu atât de simplă pentru el. Mama lui a fugit de acasă

pe vremea când era mic copil. A murit într-un accident de maşină câţiva ani mai târziu, fără să mai dea niciun semn de viaţă. Pentru un copil, nu e bine deloc să se simtă abandonat. Cât despre tatăl lui, nu era un om prea afectuos.

Menajera făcu o scurtă pauză şi oftă.

— Se înţelegeau precum câinele cu pisica! Zile

A

Întregi se certau. Devenise aproape o obişnuinţă. În cele din urmă, Patrick s-a săturat. Când a împlinit douăzeci de ani, şi-a luat catrafustele, şi nimeni n-a mai auzit de el, ani de zile.

— Şi ce s-a întâmplat? Ce l-a făcut să se-ntoarcă?

— N-a spus niciodată, şi cred că nici n-o va face. Trebuie să fi trecut prin momente dificile; când s-a întors, nu mai era acelaşi. Doar cu tine se purta ca altă dată, şi m-am gândit. În sfârşit, n-are nicio importanţă.

Menajera ridică din umeri.

— De ce s-a însurat cu mine?

— Nu ştiu nimic despre asta. S-a purtat cu tine ca şi cum ai fi fost sora lui mai mică. Te lua cu el peste tot, te tachina… Cât despre tine, a fost clar încă din prima zi că erai îndrăgostită nebuneşte de el.

— Mi-a spus totuşi că tatăl lui a avut ideea să ne căsătorim.

— Asta a fost la început, dar Jared nu l-a obligat niciodată să se însoare cu tine.

N-am înţeles de ce a făcut-o.

— Şi eu, mă întreb şi acum cum am putut să accept. Am vrut să-l păstrez doar pentru mine, nu-i aşa?

Doamna Morse clătină din cap.

— Probabil. Ceea ce nu înţeleg prea bine, este motivul pentru care ţi-ai schimbat atitudinea faţă de Patrick, chiar din ziua căsătoriei. Era ca şi cum, dintr-odată, îl detestai. Ai devenit sălbatică, egoistă şi capricioasă. A fost prea mult pentru el şi n-a mai putut suporta. În plus, dacă n-ar fi fost ceilalţi bărbaţi.

— Care ceilalţi bărbaţi? repetă Molly, nedumerită.

Menajera clătină din cap, cu tristeţe.

— Ai început să ieşi cu mai mulţi bărbaţi şi să nu te mai întorci noaptea.

Povestea asta nu stătea în picioare! Cineva trebuia să mintă. Nu se putea închipui alergând după bărbaţi.

— De unde ştii?

— Dar, ai bătut toba cu chestia asta! N-a fost un secret pentru nimeni. S-ar fi spus că erai fericită să te răzbuni pe el. Pornind de la asta, Patrick a început să te evite, petrecându-şi zile întregi închis în biroul din care nu ieşea decât ca s-o întâlnească pe Lisa Carming. Am încercat să-ţi spun că aşa n-ai să-i cucereşti inima, dar n-ai vrut să mă asculţi.

Molly privea năucită focul din vatră, încercând să-şi închipuie cum putuse să fie înaintea. accidentului, şi renaşterea ei. Care era adevărul? Trebuia să aibă încredere în instinct, sau să-i creadă pe ceilalţi?

Greu de spus.

Seara, Molly nu se atinse de mâncarea pe care i-o adusese doamna Morse în cameră. Unchiul Willy venise să-i bată la uşă când auzise că era bolnavă, şi-i adusese un pahar cu suc de struguri. Dăduse dovadă de multă diplomaţie ca să nu-i deschidă.

În singurătatea camerei sale, era muncită de gânduri negre. Ar fi coborât să cineze cu Patrick, dar nu se simţea capabilă să suporte remarcile necruţătoare ale soţului, nici privirile inchizitoare ale mătuşii Ermy.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât avea impresia că ceva, aici, se învârtea pe loc, aici, în casa asta, la oamenii aceştia care o înconjurau şi poveştile pe care le plăcea să le asculte. Măcar de i-ar fi revenit memoria.

Nu trebuia să piardă speranţa. Trebuia doar să aibă răbdare, şi până la urmă totul avea să se lămurească.

Mâine, va şti dacă aştepta sau nu un copil. Dacă era însărcinată, ştia că nu putea să plece. Avea bani, nu fusese acuzată de crimă. Dacă primea un rezultat satisfăcător la consultaţie, chiar a doua zi şi-ar face valizele, ca să scape de pericolul pe care-l simţea dându-i târcoale. Şi va pleca

să nu se mai întoarcă niciodată.

Patrick dăduse totul peste cap! Fusese un concurs de împrejurări neprielnic; câteva minute în plus ar fi fost de-ajuns. Dar uite, între triumf şi dezastru, nu era decât o diferenţă infimă. O secundă, un capriciu al destinului, şi totul se dădea peste cap.

Totuşi, un vizionar n-ar accepta niciodată înfrângerea. Nu în stadiul ăsta. Miza era prea mare, şi nu era sigur că o smintită ca Molly Winters nu avea să i se pună de-a curmezişul.

Trebuia să ia nişte măsuri drastice împotriva ei, şi cu atât mai repede cu cât începeau deja să-i revină amintirile.

Pentru că atunci când îşi va recăpăta în întregime memoria, va fi prea târziu pentru fiecare dintre ei.

În timpul nopţii, Molly crezu că o să moară. Rând pe rând, simţea că îngheţa, apoi că lua foc. Tremura şi transpira abundent.

Ar fi chemat pe cineva în ajutor, dar se temea să nu-şi vadă soţul apărând.

Atunci închise ochii, strânse dinţii, şi îndură suferinţa până la sfârşit.

Când Molly ieşi în sfârşit din toropeala chinuitoare, se simţi uşurată, aducându-şi aminte de întâlnirea cu doamna Turner. Doctoriţa va găsi, de bună seamă, un remediu care să pună capăt acestei situaţii neplăcute! Astăzi, avea să facă în sfârşit analizele, şi avea să ştie dacă era însărcinată sau nu.

Ce-ar fi făcut dacă rezultatul testului ar fi fost pozitiv? Patrick fusese cât se poate de clar în privinţa asta: nu-şi va asuma răspunderea acestui copil. Şi nu putea să fie supărată pe el din cauza asta.

Rămase sub jetul de apă fierbinte al duşului până ajunse ca un rac fiert, pe urmă se şterse viguros şi se aşează în faţa oglinzii. Avea aceleaşi picioare lungi şi fine, şi pântecele plat. Nu se îngrăşase absolut deloc, şi sânii rămâneau mici şi tari.

Alese din dulap o rochie de lână bej, cu flori brodate în jurul gâtului, călduroasă şi confortabilă în acelaşi timp,

pe care abia o cumpărase. Să fi fost vorba despre instinctul matern, care o făcea să se îmbrace mai degrabă cu o rochie decât cu nişte pantaloni? Respingând ideea asta ciudată, aruncă o privire spre ceasul deşteptător de pe noptieră şi fu surprinsă să constate că dormise până la prânz. Din fericire, secretara doctoriţei sunase aseară ca să amâne întâlnirea, care iniţial trebuia să aibă loc la unsprezece.

— Ei bine, astăzi eşti fermecătoare! comentă Lisa Carming cu voce mieroasă, atunci când Molly intră în bucătărie.

Fără ocolişuri, Molly îi întoarse spatele şi se pregătea să iasă fără un cuvânt când Patrick îi apăru în faţă, pe culoar, împiedicându-i trecerea.

— Unde te duci? întrebă pe un ton inchizitor.

— La doctor, de ce?

Îşi înălţă sprâncenele şi nu putu să nu ia în seamă cât era de seducător.

— N-o să pleci înainte de masa de prânz.

Tânăra femeie îi aruncă o privire bănuitoare, surprinsă de atâta amabilitate din partea lui.

— Nu mi-e foame.

— Cu atât mai rău. Vino totuşi.

Prinzând-o cu o mână de umăr, o sili să se întoarcă. Lisa îi întâmpină zâmbitoare.

— Ah, uite c-ai venit în sfârşit! Mă întrebam cât mai durează până să termini cu registrele alea ale tale!

Pe urmă, întorcându-se spre Molly, adăugă:

— Ţi-am spus ce drăguţă eşti în noua ţinută, atât de tinerească?

Cum era clar că era vorba despre o ironie, Molly o fulgeră cu privirea îndepărtându-se cu brutalitate de soţul ei.

— Cândva, îţi aduci aminte, şi tu ai fost la fel de tânără, Lisa, replică muşcător interlocutoarea.

Pe urmă făcu o pauză.

— Îmi pare bine că stai cu noi la masa de prânz. Apropo, mătuşa Ermy şi unchiul Willy nu sunt aici? Sunt

sigură c-ar fi dezamăgiţi să rateze întâlnirea cu tine. Trebuie spus că nu prea au avut ocazia să te vadă în ultima vreme.

Lisa se înroşi, şi Molly, surprinsă, îşi dădu seama că nu greşise cu ceea ce spusese.

Aşadar, Patrick nu se întâlnea frecvent cu femeia asta. Poate că relaţia lor nu era atât de serioasă cum credea!

— Au plecat să se vadă cu nişte prieteni, răspunse Patrick cu răceală şi o privi dezaprobator pe Lisa.

Molly se bucură în sinea ei. Se părea că prezenţa Lisei nu-i plăcea nici lui.

— Chiar aşa? întrebă Molly ca să întreţină conversaţia. Pentru cât timp?

— Ar trebui să se-ntoarcă mâine seară. Sau, mă rog, aşa cred.

— Dar atunci, interveni Lisa, care părea să nu înţeleagă, dacă e ziua liberă a doamnei Morse, înseamnă că Patrick şi cu tine veţi fi singuri astă-seară.

Părea mai bine informată de aranjamentele interne de la Winters Edge chiar decât Molly. Paharul se umpluse! Molly nu mai putu să reziste, şi profită de ocazie.

A

— În privinţa asta, Lisa, nu-ţi face griji. Să ştii că suntem căsătoriţi!

— Ştiu foarte bine, replică mieros, fără să-şi ascundă ura.

Era clar că Lisa voia un singur lucru: să pună gheara pe Patrick, însă acesta nu părea deloc încântat de perspectivă. La gândul ăsta, Molly se simţi dintr-odată mai bine dispusă.

— Patrick, dragul meu, şopti vizitatoarea apropiindu-se ca să pună o mână cu unghiile bine îngrijite pe braţul lui. Am putea să facem o plimbare călare, după-amiază? Aş vrea să vorbesc cu tine.

— Îmi pare rău, Lisa. În după-amiaza asta o duc pe Molly la doctor.

— Ce faci? exclamă Molly, stupefiată.

— I-am spus doamnei Morse că o să te duc eu în oraş. E ziua ei liberă şi trebuie să-mi iau în serios responsabilităţile conjugale.

Lisa deveni dintr-odată lividă. Chestia asta ar fi amuzat-o pe Molly dacă n-ar fi fost şi ea tulburată de ceea ce auzise. Patrick avea să meargă cu ea la doctor.

— Doamna Morse mi-a promis totuşi să vină să mă ia, protestă Molly fără vlagă. E o problemă femeiască.

— Ai dreptate, Molly, dar asta nu mă împiedică să vin. Vreau să fiu lângă tine.

Drumul până la cabinetul doctoriţei Turner se desfăşură într-o tăcere încordată. Molly privea pe fereastră, încercând să recunoască ceva amănunte. Fără succes. Dacă totul i se părea oarecum familiar nu-i revenea în minte nicio amintire clară.

De fapt, de când se întorsese de la spital, nu fuseseră decât câteva secvenţe. Secvenţe care în mare parte nu-i evocau decât evenimente foarte triste. Îşi amintea un pic din noaptea nunţii, deşi încă foarte nedesluşit. Se revedea scoţându-şi rochia albă, pe urmă plângând, plângând din toată inima. Dar Patrick nu era lângă ea, n-o lua în braţe ca s-o liniştească. Şi când încerca să se concentreze asupra acelor momente, trecutul se ascundea, ca un copil capricios care se juca de-a v-aţi ascunselea.

— Cu tine vorbesc, Molly! Vrei să vin cu tine înăuntru? întrebă Patrick, impacientat.

Ajunseseră în faţa cabinetului, dar acaparată de gânduri, nici nu băgase de seamă.

— Nu! Vreau să spun. am venit aici pentru. un examen şi.

— Înţeleg, spuse el ironic, făcând-o să se înroşească până în vârful urechilor.

Trebuie să-ţi reînnoieşti pilula, n-am dreptate?

— De ce-aş folosi un mijloc anticoncepţional? întrebă, surprinsă.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse soţul, sarcastic.

— N-ar trebui să dureze prea mult, spuse ea

deschizând portiera. Vino să mă iei peste o jumătate de oră.

— Nici nu mă gândesc, te aştept aici.

După o jumătate de oră, odată terminat examenul ginecologic, Molly ridică ochii spre doctoriţă.

— Cum e, doamnă doctor?

— Aţi venit aici pentru că vă credeaţi însărcinată, nu-i aşa, doamnă Winters?

Molly încuviinţă.

— Puteţi să vă îmbrăcaţi la loc, adăugă deodată doctoriţa. O să facem o recoltare de sânge pentru analize.

Se duse spre uşă, şi Molly se ridică de pe masa de consultaţie.

— Sunt însărcinată?

Doctoriţa o privi neîncrezătoare, înainte de a ieşi din cameră. O infirmieră intră după câteva clipe ca să-i ia sânge, după care-i ceru să se ducă să ia loc în sala de aşteptare până aveau să fie făcute analizele în laborator.

După două ore tensionate de aşteptare a rezultatelor, fu invitată în biroul doctoriţei, care-i spuse să ia loc în faţa ei, apoi parcurse repede foaia cu rezultate, fără să spună un cuvânt.

Molly profită de ocazie ca s-o privească mai atent pe femeia asta, care parcă era modelul medicului de provincie, în vârstă şi austeră.

— Am auzit că v-aţi pierdut memoria, nu-i aşa? începu direct doctoriţa privindu-şi pacienta dezorientată.

— Aşa este.

— Asta ar putea explica multe lucruri, spuse doctoriţa Turner, gânditoare. V-aţi revenit perfect, dacă n-ar fi cele câteva vânătăi.

— Ştiu asta, dar ceea ce mă interesează pe mine este dacă sunt sau nu însărcinată.

Doctoriţa se rezemă de spătarul fotoliului cu o expresie amuzată în ochii cenuşii, spălăciţi.

— Ei bine, în cazul dumneavoastră ar fi fost imposibil. N-aveţi de ce să vă faceţi griji.

— Cum aşa?

— Sunteţi încă virgină.

Molly făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Virgină? Spuneţi că sunt virgină?

Doamna Turner încuviinţă.

— Aveţi probleme cu soţul? Nu vrea să vă atingă? Are vreo deficienţă?

— Cu siguranţă, ştiţi mai multe decât mine, doar sunteţi medicul lui curant, nu?

— Ei bine, nu s-a plâns niciodată de aşa ceva, dar trebuie spus că bărbaţilor nu le place să vorbească despre asta. În general, le e ruşine.

— Nu cred să aibă asemenea probleme, spuse Molly, gândindu-se la foarte probabila lui relaţie cu Lisa Carming. Presupun că nu mă iubeşte, pur şi simplu.

— E un motiv ca oricare altul.

Poate ar fi mai bine să stau de vorbă cu el.

Se aplecă peste birou.

— Spuneţi-i să treacă pe la mine săptămâna viitoare, doamnă Winters.

— Nu cred c-ar fi cea mai bună idee. În momentul de faţă, nu ne înţelegem prea bine.

— Îmi dau seama de acest lucru, spuse interlocutoarea cu un zâmbet maliţios. Totuşi, aş vrea să mă-ntâlnesc cu el. Până atunci, nu ştiu ce să vă spun. Nu păreţi în apele dumneavoastră, e drept, dar prefer să aştept rezultatele tuturor analizelor de sânge înainte de a vă prescrie un tratament. Vă sun mâine, fără îndoială.

Încheie cu aceste cuvinte, şi Molly nu avu altceva de făcut decât să plece, fără să-i mai pună niciuna din întrebările care nu-i dădeau pace.

Îl întâlni pe Patrick în sala de aşteptare, înconjurat de femei cu chipuri îngrijorate şi copiii lor plângăcioşi. Dar curios lucru, se simţea foarte în largul lui printre toate mamele astea. Se ridică imediat ce o văzu, şi-i aruncă o privire întrebătoare, înainte de a o urma până în parcarea unde rămăsese maşina.

Începuse să cadă o ploaie măruntă şi deasă. Molly

aşteptă ca soţul să-i deschidă portiera, şi dădu buzna înăuntru, încrucişându-şi degetele în speranţa să nu-i pună nicio întrebare.

Dar se vede că nu-l cunoştea!

— Deci, eşti însărcinată?

Îl privi, stupefiată. Dacă sperase să-l ducă de nas cu povestea ei de control medical general, greşise.

— Nu. răspunse mormăind.

— Cu atât mai bine. Nu mă vedeam ocupându-mă de copilul altuia. Asta, cu siguranţă n-ar fi îmbunătăţit relaţia noastră.

— Nu ştiam că am avut aşa ceva!

— Nu avem. Şi e mai bine aşa, nu? Priveşte partea bună a lucrurilor.

Încă puţin timp, şi o să fim liberi, o să scăpăm unul de celălalt.

— E reconfortant să ştii asta, murmură, plină de amărăciune.

Îl văzu întorcând capul spre ea, vizibil dezorientat de motivele furiei ei bruşte. Dar cum n-avea niciun chef să-i dea vreo explicaţie, se întoarseră la ranch fără să mai scoată o vorbă. Patrick nu se grăbi să oprească motorul când o lăsă în faţa uşii de la bucătărie.

— Nu te întreb ce faci astă-seară, îi spuse el cu răceală. Ştiu c-o să te descurci fără mine. Probabil n-am să mă întorc înainte de cină. Dacă e ceva, poţi să-i dai un telefon doamnei Morse. Nu-ţi cer decât un singur lucru: să nu-ţi aduci amanţii aici.

Dacă nu s-ar fi stăpânit, i-ar fi tras o palmă serioasă pentru ceea ce spusese.

— N-are rost să-ţi faci griji pentru mine, sunt obişnuită să fiu singură.

— Atunci, nu-mi fac nicio grijă.

Molly fierbea în suc propriu. De o oră, se plimba furioasă prin bucătărie şi mormăia printre dinţi. Casa era atât de rece şi de pustie, încât, pentru prima dată, regreta că mătuşa Ermy şi unchiul Willy nu aleseseră o altă zi să plece de la ranch.

Să n-o fi făcut-o expres, îşi spuse, furioasă.

Bău o înghiţitură de bere din sticla pe care o deschisese, în loc de eternul suc de struguri pe care nu-l mai suporta, şi aruncă o privire afară. Se însera, şi o cuprindea din nou neliniştea. În două zile, fusese victima a doua accidente, care ar fi putut foarte bine să-i fie fatale.

Avea sinistra impresie că aici se urzea ceva, ceva de care-i era frică, dar ce, nu putea să definească. Totuşi, rămăşiţe de amintiri îi reveneau încet-încet.

Revedea câteva detalii din noaptea în care incendiul bântuise cu furie, îşi amintea panica pe care o simţise în faţa flăcărilor imense care-i barau drumul spre grajd, pe urmă chipul lui Patrick luminat de limbile ucigătoare de foc în timp ce fugea de la un capăt la celălalt al clădirii ca să încerce să elibereze sărmanii cai înnebuniţi, pe jumătate asfixiaţi de fum. Era cineva în spatele ei, cineva care râdea încet, cu un râs diabolic. Îngrozită, o luase la fugă.

Dar n-ar fi folosit la nimic să-i spună asta lui Patrick, pentru simplul motiv că nici de data asta n-ar fi crezut-o.

De altfel, n-avea nici cea mai vagă idee despre identitatea piromanului. Era o femeie, un bărbat? se gândea degeaba, memoria continua să-i facă figuri. Atâta timp cât nu ştia nimic despre trecutul său, nu putea să facă absolut nimic. Până atunci, trebuia să rămână vigilentă, aşa cum o sfătuise Toby.

Se gândi la bunăvoinţa pe care bărbatul acesta i-o arăta, dar în loc să se simtă liniştită că era susţinută, nu încerca decât o tulburare de neînţeles. De fapt, se gândea tot timpul la sclipirea răutăcioasă pe care o surprinsese în ochii lui Toby atunci când o pusese în gardă împotriva lui Patrick. Graba lui de a-şi acuza cel mai bun prieten avea de bună seamă ceva îngrijorător.

Poate nu era decât rodul imaginaţiei sale, puse la grea încercare în ultima vreme. Într-adevăr, nu credea în vinovăţia soţului ei, dar ce ştia despre el, dacă tot timpul nu făcea altceva decât s-o dispreţuiască?

Doamna Morse era singura care-i lua apărareadar ce

angajată putea să-şi învinuiască patronul? în vreme ce toţi cei care frecventau Winters Edge, fie că era Toby, mătuşa Ermy, Willy sau chiar Lisa Carming, o sfătuiseră să nu aibă încredere în soţul ei.

Însă, ca o proastă, refuza să dea crezare atenţionărilor lor.

Orele treceau încet, prea încet. Totuşi, n-avea de ce să se teamă, uşile fiind încuiate de câte două ori, după cum verificase puţin mai devreme. Nimeni nu putea să intre fără permisiunea ei.

Până la urmă, oboseala învingând în faţa temerilor, doar dangătul vechiului orologiu o trezi brusc cu cele douăsprece bătăi de la miezul nopţii.

Se întinse şi se ridică imediat, cu trupul amorţit din cauza poziţiei incomode în care stătuse mai multe ore.

— Am face mai bine să mergem să ne culcăm, Beastie, spuse tânăra femeie dându-şi seama că soţul ar putea să nu vină până dimineaţă, şi ar fi fost proastă dacă l-ar fi aşteptat toată noaptea.

Câinele dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles-o, şi o urmă pe scară. Molly se spălă repede şi îmbrăcă o cămaşă de noapte, înainte de a se urca în pat. Era obosită, mânioasă şi tulburată, şi numai un somn bun ar fi putut s-o liniştească.

Patrick ştia la ce se expunea dacă o întâlnea pe Molly în casa pustie. Probabil că dormea adânc, cu părul lung şi blond împrăştiat pe pernă, şi ar fi fost o tentaţie mult prea mare pentru el.

Astfel încât se hotărâse să petreacă noaptea la Toby, până când acesta va binevoi să se întoarcă acasă. Trecuseră ore de când îl aştepta, cu maşina parcată în faţa apartamentului pe care-l ocupa el, în spatele grajdului.

Gândindu-se la situaţia stranie în care se găsea, Patrick zâmbi, autocompătimindu-se. Avea peste treizeci de ani, şi se temea să-şi înfrunte soţia! El care credea că niciodată n-o să-i fie frică, uite ce i se întâmpla cu o femeie-copil care-i stârnea dorinţa!

Nu, de fapt, nu Molly era cea care-l speria, ci

sentimentele pe care le trezea în el când ştiaabandonul mamei îl făcuse să înţeleagă – că nu trebuia niciodată să ai încredere în femei, nici în fidelitatea lor.

Pierzându-şi dintr-odată răbdarea, trase o palmă peste volan. Oare ce făcea Toby? Sigur, prietenul său era un tip bizar, destul de mucalit. Crescuseră împreună, dar totdeauna îi fusese greu să-l înţeleagă. Omul ăsta era un tip mai puţin comunicativ.

Nu cunoştea niciun prieten de-al lui. De altfel, nici viaţa lui amoroasă. Atunci, ce naiba făcea? Trecuse de miezul nopţii, şi barurile de pe acolo erau închise la ora asta.

În orice caz, nu ştia unde să meargă, dacă prostul ăsta nu se hotăra să se întoarcă acasă. Desigur, ar fi putut să se ducă la Lisa, care l-ar fi primit cu braţele deschise, nu se îndoia de acest lucru. N-ar fi fost prima dată când ar fi bătut la uşa ei. Toate serile în care se simţise apăsat de singurătate, când băuse atât cât să nu poată refuza ceea ce ea îi oferea bucuroasă.

Dar nu mai voia aşa ceva. Nu se mai gândea decât la Molly. Molly, culcată în camera ei, Molly care întruchipa tentaţia.

Capitolul 8

Uşa se trânti, trezind-o brusc pe Molly, şi lumina de pe culoar pătrunse în cameră, în timp ce o siluetă imensă apăru în prag.

— De-a ce te joci, Molly? Nu mă laşi să intru la mine în casă, ţi-ai pierdut minţile? mârâi Patrick furios.

Ea aruncă o privire la ceasul deşteptător. Trei şi jumătate!

— Credeam că n-ai să te mai întorci astă-seară, spuse ea somnoroasă, trăgându-şi cearşaful până sub bărbie. Nu sunt deloc sigură noaptea, aici.

Aplecându-se spre noptieră, aprinse veioza şi întâlni privirea furioasă a soţului.

— Aha, dar nu erai singură! spuse supărat apropiindu-se de pat.

Era mai seducător ca de obicei, cu ochii lui albaştri

scânteind. Se părea că băuse, nu destul cât să se-mbete, dar destul ca să fie agresiv. Ar fi trebuit să fie speriată, dar curios lucru, nu-şi dorea altceva decât să ajungă în braţele lui şi să-i şteargă furia întipărită pe chip. Nu îndrăzni aşa ceva. Şi pe urmă, era furioasă la culme.

— Ce vrei să spui cu asta? Eram singură, bineînţeles. Dar nu văd ce te interesează pe tine.

— Atunci, poţi să-mi spui de ce tocmai am văzut maşina lui Toby Pentick plecând de aici? La ora trei dimineaţa?

— Nu eşti în toate minţile! N-am avut pe nimeni aici, şi chiar dacă aşa s-ar fi întâmplat, nu e treaba ta.

— Bănuiesc că a petrecut seara cu tine, spuse el. De fapt, abia a aşteptat să plec, ca să-ţi facă o vizită. Nu-i de mirare că nu l-am găsit nicăieri! Ar fi trebuit să-mi dau seama că, lăsându-te singură, ai să te arunci în braţele primului bărbat curtenitor. Lisa m-a prevenit.

— Oh! Asta nu mă surprinde din partea ei, spuse, schiţând un zâmbet forţat. De ce nu şi-ar petrece Toby noaptea aici? în definitiv, dacă soţul meu îşi petrece nopţile cu amanta, de ce n-aş face acelaşi lucru?

„Aşa se nasc zvonurile, se gândi ea automat, dintr-o bravadă”.

— Ţi-am spus deja că nu vreau să te văd cu amanţii sub acoperişul meu.

Calmul lui i se păru lui Molly şi mai înfricoşător decât ţipetele de adineauri.

— Vorbesc serios, adăugă el.

— Atitudinea ta e absurdă.

Nu mă vrei, dar nici nu laşi pe nimeni să se apropie de mine, nu-i aşa? Ei bine, cum vrei să faci să fiu inaccesibilă celorlalţi?

Pe lângă tensiunea existentă între ei, femeia mai simţi ceva plutind în aer, ceva în acelaşi timp straniu şi familiar, în timp ce sclipirea de furie din ochii soţului se transforma într-un vădit interes.

— E a doua oară în mai puţin de cinci minute că mă acuzi că nu te vreau, şopti bărbatul cu glas devenit

deodată suav. Încerci să-mi spui ceva, Molly?

De data asta, femeii i se făcu frică.

— Ascultă, Patrick, susură strângându-şi pumnii sub bărbie.

În clipa următoare, el îi smulse cearşaful din mâini.

— E prea târziu să faci pe mironosiţa, nu crezi? spuse bărbatul începând să-şi descheie nasturii de la cămaşă. Cred că n-o să te superi pe mine dacă iau locul lui Toby. Locul trebuie să fie cald încă. Ai lăsat să se înţeleagă că toţi bărbaţii din oraş au trecut prin patul tău. Cred că a venit şi rândul soţului.

Molly îl privi, năucă, în timp ce se dezbrăca de cămaşă şi se ducea la uşă s-o încuie. Pe urmă parcă-şi pierdu minţile, când o cuprinse o dorinţă pe care n-o putea controla. îl dorea mai mult ca orice. Cu disperare! Voia să fie a lui, dar nu în condiţiile astea. Nu provocându-l.

— Nu, Patrick, şopti, descumpănită. Nu în felul ăsta.

— Nu, Patrick, repetă el batjocoritor.

Şi de ce nu, Molly?

O prinse de mână şi o trase spre el.

— Credeam că ţi-ar plăcea.

Atingerea pielii lui o făcu să se cutremure, făcând-o să nu mai gândească lucid. Deodată, nu mai ştia ce voia. Era prea puternic, prea hotărât, şi în plus, era furios.

O împinse pe pernă, şi în clipa următoare, o acoperi cu trupul lui.

Tânăra femeie încetă atunci să se mai zbată. Gurile lor se întâlniră, şi ea simţi că leşină de plăcere în timp ce sărutul soţului devenea mai exigent şi parcă mai răzbunător.

Îl mistuia dorinţa, o voia, şi dacă avea un pic de bun-simţ, l-ar fi respins. Putea să nu fie în apele lui, poate băuse, dar i-ar fi fost de-ajuns să-i spună nu ca să iasă imediat din cameră şi să nu mai pună niciodată piciorul acolo.

Şi lucrul ăsta, ea nu l-ar suporta.

Urmându-şi instinctul, îl prinse după gât şi-l sărută cu patimă.

Gestul păru să-l surprindă, şi ea se temu o clipă să nu se vadă dispreţuită.

Dar el nu făcu nimic. Dimpotrivă, o strânse mai tare şi sărutul deveni mai tandru. Puţin mai conta ce le mai rezerva viaţa de acum înainte, ştia că au să facă dragoste. Trebuia să-i spună adevărul? Trebuia să-i ceară să fie mai bând şi mai răbdător? Nu reuşi să rostească niciun

A

cuvânt. În niciun caz nu voia să-l jignească, pentru că se temea prea mult să nu-l vadă plecând.

Îi simţea dorinţa, când era lipită de el. Pasiunea sclipea în ochii lui; fără dragoste, s-ar fi mulţumit.

O clipă, el plecă, se duse să-şi scoată pantalonii şi se întoarse la ea, îndepărtându-i coapsele cu un gest imperios, ţinând-o captivă într-o închisoare din care ea n-avea nicio intenţie să fugă.

El ridică privirea şi o cercetă atent.

— Spune-mi să plec, şopti el rugător. Spune-mi că nu mă vrei. Spune-mi nu.

Trupurile le erau înlănţuite, şi ea nu se gândea decât la plăcerea care o devora şi pe care voia s-o potolească. Nu putea să accepte cererea asta.

— Da, exclamă arcuindu-se sub el, oferindu-i trupul, invitându-l s-o posede.

Când o pătrunse, ea simţi o durere fulgerătoare străbătând-o, dar imediat plăcerea îşi recăpătă locul primordial. Se întinse ca un arc, cu toate că el o pătrundea, din ce în ce mai adânc. Şi deodată, Patrick rămase nemişcat. Nu-i mai auzea decât respiraţia gâfâită deasupra ei, şi implora cerul să n-o abandoneze tocmai acum. Nu acum.

El se sprijini într-un cot, o mângâie pe bărbie, înainte de a-i strivi buzele cu un sărut drăgăstos, şi de a-i şterge cu degetul mare lacrimile de fericire pe care nu şi le mai putea stăpâni.

Atunci înţelese că acest interludiu tandru era felul lui de a-şi cere scuze, şi parcă era promisiunea altor orizonturi şi a unui nou viitor. Deodată, toată neliniştea o

părăsi, lăsând loc pasiunii să se trezească fără reţinere, în timp ce el începu să se mişte, luând-o cu el pe calea plăcerii, în căutarea fericirii. Ea nu mai gândea, dorinţa era suverană. I se părea că escaladează munţi, urcă pe culmile unui univers, a cărui existenţă nici n-o bănuise. Timpul se oprise, nimic nu conta mai mult ca fuziunea trupurilor înlănţuite. Şi brusc, clipa de extaz, purtând-o într-un vârtej de lumină şi senzaţii niciodată egalate. Ţipă.

În următoarea clipă, Patrick se rostogoli într-o parte şi sări din pat. Cu inima strânsă, femeia închise ochii, lăsând lacrimile să-i şiroiască pe obraji, fără să încerce măcar să le şteargă.

În vreme ce era prăbuşită în disperare, el se întoarse, şi o luă precaut în braţe ca şi cum ar fi fost o păpuşă fragilă de porţelan, o cuibări pe umărul lui. Acolo, era în siguranţă, se simţea bine. Acolo vrusese tot timpul să fie.

Când lacrimile se opriră în sfârşit, o îndepărtă puţin şi o privi nelinişitit.

— Ce s-a întâmplat, Molly? şopti mai mult pentru el însuşi, decât pentru ea.

Tânăra femeie lăsă ochii în jos, neîndrăznind să întâlnească privirea lui de jăratic. O prinse de bărbie şi o sili să-l privească.

— Am întrebat, ce s-a întâmplat?

Ea vru să se elibereze, însă o ţinea strâns.

— Mi se pare de la sine înţeles. Eram virgină.

— Dar toţi bărbaţii, aventurile. n-au fost decât nişte minciuni?

— Aşa se pare. Nu-mi mai aduc aminte.

Închise ochii, deodată epuizată, şi se lipi mai strâns de el, urmându-şi doar instinctul, căutând căldura şi reconfortarea. îl simţi fremătând de îndată ce începu să-l sărute pe piept.

— Nu face asta, spuse el pe un ton tăios, fără să se dea înapoi totuşi.

Dar această comandă n-o făcu să-şi schimbe hotărârea de a-şi continua tandra explorare. Orice-ar fi spus, nu era deloc indiferent. Vibra tot de plăcere, şi nu

după mult timp mâinile lui nu mai putură rezista să nu înceapă s-o mângâie. Pe urmă, din nou gurile lor se întâlniră, şi ea avu impresia că se trezea din nou la viaţă sub buzele lui fierbinţi. Erau din nou înlănţuiţi, tremurând de dorinţă, în timp ce el îi trasa arabescuri de foc pe sâni, redesenându-i conturul şoldurilor cu vârful degetelor.

Când pătrunse în ea de data asta, nu-şi putu stăpâni un oftat binefăcător şi se arcui spre el. De data asta, era şi mai frumos, mai fermecător, şi începu să plângă. de fericire. Ţipară împreună, în momentul plăcerii supreme.

Când Molly se trezi, el plecase. Era singură în patul ei, cu cearşafurile murdare de sânge. Lumina soarelui scălda încăperea cu o lumină pudrată cu aur, şi o auzi pe mătuşa Ermy mergând pe culoar.

„Cotoroanţa asta s-a întors deja!” spuse proaspăta femeie, întinzându-se.

— Încă eşti în pat? întrebă mătuşa Ermy din pragul uşii larg deschise.

În dimineaţa asta, femeia corpolentă era îmbrăcată în portocaliu, o culoare care nu i se potrivea deloc.

— Ai fi putut să baţi! mormăi Molly vârându-se sub cearşaf, după ce aruncă o privire în jur ca să fie sigură că Patrick n-a lăsat nimic compromiţător în urma lui.

Dacă n-ar fi fost urmele de sânge de pe cearşaf, nimic n-ar fi putut dovedi noaptea pasională care se petrecuse. O clipă, Molly se gândi dacă nu fusese un vis, până la urmă. Dacă nu-şi închipuise singură atingerea trupurilor, buzele ei fremătătoare pe pieptul lui gol, amândouă inimile bătând la unison.

Îşi îndreptă atenţia asupra intrusei, care o învăluia cu o privire suspicioasă.

— Am fost obosită, răspunse pe un ton neutru.

Mătuşa Ermy nu păru deloc mulţumită cu acest răspuns, aşa că intră în cameră şi o inspectă câteva minute cu minuţiozitatea unui ofiţer de poliţie, ochii ei mici căutând prin toate ungherele. Molly se temea să nu fie trădată de dezordinea din pat, însă, din fericire, mătuşii Ermy nu i se păru nimic suspect în asta. Totuşi, aceasta

parcă presimţind ceva, îi aruncă o privire inchizitoare, apropiindu-se de pat.

Molly făcu un efort să zâmbească.

— Te simţi bine, draga mea? întrebă bătrâna doamnă. Nu pari în apele tale. Ai dormit destul? Pari agitată, ochii-ţi strălucesc şi ai obrajii roşii.

Nu-i nimic surprinzător în asta, se gândi Molly înroşindu-se şi mai mult, şi renunţând la zâmbetul artificial.

— Mă simt bine, mătuşă Ermy. Cred că am dormit un pic cam mult.

— Am să-ţi dau o veste bună. Soţul tău e posibil să nu te bată la cap pe ziua de azi. A plecaat devreme azi-dimineaţă, fără măcar să ne spună o vorbă, mie şi lui Willy. După părerea confidentei lui, doamna Morse, ar trebui să nu se întoarcă decât mâine sau poimâine.

Molly împietri.

— Foarte bine, reacţionă ea făcând pe nepăsătoarea, deşi se simţea ca şi cum ar fi primit o palmă.

— Credeam că ştii, spuse mătuşa cu glas mieros. Se pare că a plecat cu Lisa Carming, dacă am înţeles bine.

Spunând acestea, se încruntă, ca şi cum această necuviinţă nu-i plăcea deloc.

— E ruşinos, felul cum se poartă bărbatul ăsta cu tine, adăugă ea aplecându-se pre Molly. În definitiv, sunteţi căsătoriţi. Ar putea să aibă măcar bunul simţ să nu se afişeze cu metresa în faţa tuturor.

Un zâmbet sardonic îi apăru pe buzele subţiri.

— Din fericire, continuă ea privind cearşafurile şifonate, poţi să te distrezi şi singură, nu-i aşa?

Dezordinea din pat, pe care o atribuia vizitei unui amant, nu scăpase ochiului ei de erete.

— Apropo, Molly, Toby vine la masa de prânz, spuse mătuşa pornind spre uşă. Poate e timpul să te îmbraci.

A

În următoarea clipă, uşa se trânti în urma vizitatoarei, şi Molly se trezi din nou singură cu suferinţa şi umilirea ei.

Se aşeză comod pe perne şi trase cearşaful până sub bărbie, în timp ce se gândea la evoluţia situaţiei.

Noaptea care trecuse schimbase datele problemei, şi totuşi, zbenguiala asta nu însemnase nimic în ochii lui Patrick. Pur şi simplu îi fusese milă de această adolescentă care-l adora. Cu această ocazie, astăzi, devenise femeie.

Va face diferenţa? Probabil că nu.

Cu inima năruită, îşi părăsi în fine refugiul. Strânse patul, luând în baie cearşafurile ca să le spele chiar ea, pentru că nu voia să lase loc nici unui comentariu despre viaţa ei amoroasă. Într-adevăr, va continua viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cu toate că, în sinea ei, suferea ştiindu-l că se va însura cu alta, de îndată ce se va pronunţa divorţul. În definitiv, înţelesese că se spunea despre bărbaţi că vedeau sexul altfel decât femeile. Ceea ce pentru ea însemna „a face dragoste”, nu reprezentase nimic în ochii lui Patrick, şi pentru asta, începea să-l urască.

Rămase mai mult de o oră în cadă, ca şi cum ar fi vrut să-şi purifice trupul şi să uite noaptea care trecuse. Ar fi trebuit să ştie că nu rezolva nimic dacă i se oferea. În sfârşit, măcar avusese bunul simţ de a pleca o zi-două, ca să nu-i impună astăzi indiferenţa lui.

Când reuşi să iasă din baie şi să coboare la bucătărie ca să-i întâlnească pe ceilalţi, Toby venise deja şi o aştepta, postat lângă fereastră, cu mâinile încrucişate la spate, în timp ce privea afară. Intrând, crezuse o clipă că era vorba despre Patrick, şi când bărbatul se întoarse, trebui să aibă grijă să nu-şi trădeze dezamăgirea.

— Ce faci în dimineaţa asta, Toby? întrebă nou-venita cu un zâmbet forţat.

— În după-amiaza asta, vrei să spui, o corectă el. Mă simt cât se poate de bine. Astăzi eşti foarte frumoasă, Molly.

Doamna Morse deschise uşa şi tuşi să-şi dreagă glasul.

— Patrick mi-a spus că se întoarce mâine, anunţă menajera. Are nişte afaceri de rezolvat. Îţi cere să nu pleci

de acasă, Molly.

Spunând asta, îi aruncă o privire atât de ostilă lui Toby, încât Molly o privi atent, uimită s-o vadă atât de pornită împotriva omului cel mai bând şi mai amabil din cei pe care-i întâlnise de la întoarcerea la Winters Edge.

— Chiar aşa? ripostă cu răceală, furioasă că soţul îi lăsa ordine. Mai vedem noi.

Apropiindu-se de masă, îşi turnă cafea într-o cană.

— A sunat secretara doctoriţei Turner, adăugă menajera. Au primit rezultatele.

— Deja?

Pentru nimic în lume, Molly nu şi-ar fi dat pe faţă nerăbdarea.

— Da. Vrea să te vadă cât se poate de repede.

Doamna Morse părea neliniştită şi Molly nu putu să nu-şi pună întrebarea de ce.

— Dar i-am spus că e imposibil; camioneta e în pană şi Patrick a plecat cu Mercedesul. N-o să se întoarcă până mâine.

— Pot să te duc eu, propuse Toby, neluând în seamă privirea plină de reproş a menajerei.

— Oricum, trebuie să dai un telefon la cabinet, pentru că vrea să-ţi spună ceva, continuă aceasta privind-o pe Molly.

— Bine, am să-i dau telefon din birou, spuse Molly, cuprinsă deodată de nelinişte.

Trebuia să fie vorba de un cancer. sau cine ştie ce altă boală incurabilă. Îşi spuse, temătoare. Curios lucru, era prima dimineaţă în care nu-i era greaţă. Poate că ceea ce făcuse în timpul nopţii fusese cel mai bun tratament. Imediat, formă numărul de telefon al doctoriţei.

— Doamna Winters? se auzi nu după mult timp la celălalt capăt al firului. Aş vrea să treceţi pe la cabinetul meu, şi asta chiar astăzi. Am primit rezultatele analizelor sanguine şi este o problemă. O problemă serioasă.

— Serioasă? Nu cred că pot să vin. Soţul meu a plecat şi a luat cu el singura maşină în stare de funcţionare. E vorba de un cancer?

— Nu, nicidecum. Poate doamna Morse ar fi de acord să vă aducă.

— V-am spus că e imposibil, o întrerupse Molly, furioasă şi neliniştită. Ce se-ntâmplă? Dac-o să mor.

A

trebuie să-mi spuneţi. În situaţia în care sunt, nu mai are nicio importanţă.

La capătul celălalt al firului, doctoriţa Turner oftă.

— Doamnă Winters, a mai suferit şi altcineva greţuri în ultima vreme?

— Nu, din câte ştiu eu. De ce, e ceva contagios?

— Doamnă Winters, mă tem că s-a încercat să fiţi otrăvită cu arsenic.

— Cum? ţipă Molly înainte de a repeta, încet: arsenic?

— Exact. Rezultatele sunt cât se poate de clare.

Vi s-au găsit urme de otravă în sânge. Nu suficientă ca să muriţi, dar destulă ca să vă îmbolnăviţi. Şi bineînţeles, pe termen lung, asta ar putea să fie periculos.

— Nu mă îndoiesc de asta, răspunse Molly care, din cauza şocului acestei dezvăluiri, se prăbuşi în fotoliul pe care-l avea în spate.

— Am să comunic lucrul ăsta poliţiei, aşa se

A

procedează. Între timp, v-aş sugera să mâncaţi numai după ce sunteţi sigură că ceilalţi au început să mănânce. Sau mai bine, pregătiţi-vă singură mâncarea.

— N-o s-o acuzaţi pe doamna Morse! Sunt ani de zile de când e la noi. N-o cred în stare de aşa ceva.

— N-am spus că e vorba despre ea. Vă sfătuiesc doar să fiţi atentă la ce mâncaţi. Fireşte, poliţia va trece după-amiază pe la dumneavoastră. Până atunci, fiţi atentă şi încercaţi să nu vă faceţi prea multe griji.

— Să nu-mi fac griji. repetă Molly lăsând jos telefonul. Uşor de spus!

Capitolul 9

Patrick se gândise să se ducă undeva să se îmbete, ca să uite tot. Însă, cum nu era obişnuit să-şi rezolve

problemele cu alcool, se mărginise să se frământe şi să mediteze îndelung la situaţia creată.

Chipul fericit al tinerei femei, de când plecase în zori de lângă ea, nu-i dădea pace. Imaginea obrajilor şiroind de lacrimi, a buzelor roşii de săruturi îl urmăreau, îl făceau să fie chinuit de remuşcări.

Nu, niciodată nu-şi va ierta că intrase la ea din cauza furiei.

De ce naiba o atinsese?

Şi mai mult încă, de ce nu-i spusese nimic? Dac-ar fi ştiut că era pentru prima oară, ar fi avut grijă să nu se apropie. Deci, ce interes avusese să-l mintă? Aveau totul ca să fie fericiţi, şi fără să înţeleagă bine cum, povestea lor se transformase în dramă chiar în ziua căsătoriei.

Nu vorbiseră niciodată despre ce avea să urmeze după nuntă dar, mai devreme sau mai târziu, ar fi ajuns să împartă acelaşi pat. Aşa ar fi făcut ca să conceapă nepoţeii la care tatăl lui ţinea atât de mult.

Lucrurile evoluaseră din ce în ce mai rău; Molly pretinsese că-l înşela cu alţii, scuipându-l în obraz cu duşmănie şi, treptat, renunţase la speranţa de a o mai avea vreodată. Şi numai el ştia cât o dorea! Tocmai îşi petrecuse noaptea cu ea, îndeplinind ceea ce visa de atâta timp, dar era prea târziu!

Acum, trebuia se stea deoparte, să aibă timp să-şi pună ordine în idei. Să-şi recapete judecata limpede, şi să încerce să priceapă ce se-ntâmpla în ranchul ăsta afurisit. pentru că nimeni, de acum încolo, nu-i va scoate din cap ideea că ceva se întâmpla la Winters Edge.

Din moment ce se-nşelase asupra lui Molly, de bună seamă că-i scăpaseră şi multe alte lucruri. Poate trebuia s-o creadă când spunea că cineva o împinsese în pivniţă. când repeta că cineva se înverşuna împotriva ei!

Deodată, avu presentimentul că un sumbru complot se pregătea în spatele lui, şi era hotărât să afle despre ce era vorba, chiar dacă asta avea să-l oblige să spioneze faptele şi gesturile fiecăruia. Trebuia să se asigure că n-o mai pândea nicio primejdie.

Şi când va reveni, poate vor reuşi, Molly şi cu el, să se înţeleagă în sfârşit şi să dea un suflu nou vieţii lor comune.

Când Molly se întoarse în bucătărie după discuţia la telefon cu doctoriţa Turner, îi privi cu alţi ochi pe cei care se aflau în cameră. Cine-i pusese arsenic în mâncare? Menajera? Nu, imposibil! Atunci, Toby? Nu putea să creadă. Era atât de blând, atât de amabil cu ea. Totuşi, părea destul de îngrijorat, nu era în apele lui. Aşezat la fereastră, se uita afară, întunecat la faţă. Şi unchiul Willy? Nu era în stare de aşa ceva. Singurul lucru care-l interesa pe omul ăsta era sticla lui de votcă. În rest, ca să nu se abată de la obiceiurile lui, era beat.

— Ei bine, Molly, murmură bătrânul fluierând admirativ, în dimineaţa asta eşti de-a dreptul încântătoare.

— În după-amiaza asta, îl corectă ea maşinal, privindu-i pe rând. Tocmai am aflat rezultatele analizelor de sânge. Cineva, aici, se pare că încearcă să mă otrăvească.

Menajera scăpă şervetul din mână şi, întorcându-se spre ea, ţipă înnebunită:

A

— Doamne! Cum se poate aşa ceva? îţi jur că nu-i vorba despre mine.

— N-am nicio îndoială, doamnă Morse, răspunse Molly cu un zâmbet liniştitor.

Unchiul Willy pălise.

— Doar ţi-am spus să n-ai încredere, spuse Toby, cu umerii încovoiaţi.

— Ah, căţelul drăguţ al amantei! comentă unchiul Willy, sarcastic, întorcându-se spre vizitator. Bineînţeles, ar spune orice ca să fie remarcat, nu-i aşa? Să n-ai încredere, să n-ai încredere, dar în cine? Aici, nimeni.

— Unde-i mătuşa Ermy? întrebă Molly, întrerupându-l.

— Ermy? repetă Willy. Habar n-am, draga mea. Ar trebui să fie pe aici pe undeva.

Molly se strădui să-şi păstreze calmul.

— Poliţiştii vor ajunge aici dintr-o clipă în alta. Vor vrea cu siguranţă să vă interogheze, astfel încât nimeni nu are voie să părăsească ranchul.

Se lăsă o linişte apăsătoare, în timp ce toţi o priviră îngroziţi.

Doamna Morse fu cea care rupse tăcerea.

— Deci, suntem suspecţi, nu-i aşa?

Unchiul Willy pufni cu dispreţ.

— Poliţia ar face mai bine să-l ancheteze pe Patrick şi să ne lase pe noi în pace!

— De ce pe Patrick? replică Molly, ieşindu-şi din fire. În treaba asta, sunteţi la fel de suspecţi ca el.

Unchiul Willy deschise gura să protesteze vehement, dar până la urmă se răzgândi.

— Cum crezi tu, spuse el în cele din urmă. Nu te supăra, vorbeam şi eu aşa.

Toby se repezi spre Molly şi o înhăţă de braţ. Agasată, îl respinse cu fermitate.

— Nu-i adevărat, nu-i aşa, Molly? Patrick n-ar fi. Dacă aşa stau lucrurile, jur pe ce-am mai scump pe lumea asta c-o să-l omor!

— Mi se pare că eşti prea îndrăzneţ! mârâi doamna Morse lăsând cratiţele, ca să vină să se aşeze în faţa lui Toby, cu mâinile în şolduri. Cum îndrăzneşti să-l acuzi pe cel mai bun prieten al tău? Patrick n-ar face rău nici unei muşte, şi cu siguranţă nici soţiei. Ea ştie foarte bine lucrul ăsta!

— Nu foloseşte la nimic să ne enervăm, declară Molly.

Menajera îşi strânse pumnii cu o furie abia stăpânită.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, Toby, aş crede că vrei să-l înjunghii pe la spate.

— Nu contează cum! interveni mătuşa Ermy, din pragul uşii. Ce-i cu povestea asta abracadabrantă?

O fulgeră pe Molly cu o privire neagră.

— Hotărât lucru, nu ştii ce să mai inventezi ca să te faci remarcată! Am impresia că ai început să suferi de paranoia!

Cine crezi că vrea să te otrăvească? Nu, să-ţi iasă din minte ideea asta idioată, şi sună la poliţie să le spui că te-ai înşelat.

— M-aş bucura să fie aşa, mătuşă Ermy. Din păcate, rezultatele analizelor sunt clare. La laborator s-au găsit urme de arsenic în sângele care mi-a fost recoltat.

— Arsenic? Baliverne! replică Ermy cu ostilitate. Nimeni de aici nu vrea să te omoare, toţi te iubim.

Se săturase de atâta ipocrizie! Molly simţi că-i sare muştarul.

— Bineînţeles, spuse ea amărâtă. Evident, n-ai încredere în mine. Dacă vrei să ştii ce cred, aici se petrec nişte lucruri ciudate, dar până la urmă o să se facă lumină. Mai devreme sau mai târziu, o să-mi revină memoria. Şi mai vorbim atunci.

Cuvintele acestea rămaseră suspendate deasupra capetelor tuturor ca o sabie a lui Damocles, şi preţ de o clipă, Molly se întrebă îngrozită dacă aceste cuvinte furioase n-aveau să-i grăbească sfârşitul. Din fericire, poliţia apăru o jumătate de oră mai târziu.

Molly se refugiase în camera ei, şi când auzi pietrişul de pe alee scârţâind sub roţile unei maşini, alergă la fereastră, cu speranţa să fie Patrick. Fu dezamăgită să-l vadă pe locotenentul Ryker coborând din maşina de teren. Ea se grăbi să coboare, şi deschise uşa chiar în momentul în care apăsa pe sonerie.

— Păreţi în cea mai bună formă, doamnă Winters, spuse nou-venitul zâmbind înainte de a intra în vestibul şi de a o privi din cap până-n picioare.

O privi cu o detaşare atât de profesională, încât femeia nu se simţi deloc în apele ei.

— E drept, mă simt mai bine, spuse, politicoasă. De ce-ai venit dumneata? Nu credeam să te mai văd pe aici.

— Problema asta e domeniul meu de activitate. Totuşi, sergentul Stroup a venit cu mine.

Molly se întoarse ca să-l vadă pe sus-numitul. Numai el mai lipsea!

— Soţul e acasă, doamnă Winters? întrebă Ryker. Aş

vrea să vorbesc ceva cu dumnealui.

— Cred că aţi venit degeaba. A plecat dimineaţă, foarte devreme, şi nu cred să se întoarcă până mâine.

— Puteţi cel puţin să-mi spuneţi unde l-aş putea găsi?

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate ştie să vă spună doamna Morse. Vreţi să vorbiţi cu ea?

— Fiecare lucru la timpul lui, doamnă Winters. Fiecare lucru la timpul lui, repetă poliţistul pe un ton ameninţător. Îmi închipui că aveţi un loc unde putem sta de vorbă liniştiţi. Promit să nu stau prea mult.

Perspectiva acestei" conversaţii" nu-i convenea deloc, dar nu putea găsi niciun pretext să se sustragă acestui interogatoriu, astfel încât îl conduse în biroul lui Patrick.

Fiecare răspuns al ei fu despicat ca firu-n patru, ca şi cum ar fi fost pe banca acuzaţilor. Locotenentul Ryker nu credea un cuvânt din această pretinsă otrăvire, dar diagnosticul doctoriţei Turner nu putea fi pus la îndoială. Totuşi, se străduise să relateze evenimentele cât putea de calm şi de raţional, nelăsând să transpară sentimentele ei. Ofiţerul nu reuşise s-o îmblânzească, deşi aşa avusese de gând la început.

— De acord, asta e tot deocamdată, doamnă Winters. Dar, dacă n-ar fi prea mult, v-aş sugera să rămâneţi la ranch în următoarele zile.

— Unde-aţi vrea să plec?

— N-am idee.

— Stroup, du-te şi cheamă-l pe William Winters, te rog. N-o s-o mai plictisim mult timp pe doamna Winters.

Puteţi să plecaţi, doamnă, adăugă ofiţerul adresându-se lui Molly. Fusese deja destul! îşi spuse tânăra femeie ieşind din cameră, furioasă. Locotenentul Ryker n-o scutise de sarcasmele lui, şi simţea că fierbe. Singura ei consolare era că Willy şi Ermy aveau să suporte acelaşi tratament. Numai dacă locotenentul. nu se va arăta mai amabil cu ei.

Îl revăzu pe acesta din urmă părăsind într-un târziu clădirea, cu braţele pline de fiole cu probe.

— Plecăm, doamnă Winters, spuse el privind-o cu

răceală.

— Văd. Ce-s alea? întrebă femeia privind sticlele pe care le ţinea în braţe.

— Eşantioane. Am făcut nişte recoltări din bucătărie, ca să descoperim cum v-a fost administrată otrava. Din câte am înţeles, astea sunt alimentele din care aţi consumat de ieri până azi. O să avem rezultatele repede.

— Şi până atunci?

— Până atunci, aş fi cât se poate de vigilent în locul dumneavoastră. Cât se poate de vigilent.

Molly se închise în salon, şi-şi turnă un pahar cu whisky. Niciodată nu simţise nevoia unui asemenea întăritor. Sigur, nu avea dreptul, dar nimeni nu era acolo s-o surprindă. Ceilalţi discutau cu aprindere în bucătărie, şi n-avea niciun chef să participe la palavrele lor. Unul dintre ei încercase s-o elimine, de trei ori. Era prea mult!

Cina din seara aceea fu un adevărat coşmar. Toby nu mai pleca, în vreme ce Molly nu aştepta decât un singur lucru: să se retragă în cameră şi să se încuie de două ori.

Mai devreme, în bucătărie, ţinuse să participe la pregătirea mâncării.

Nu pentru că o suspecta pe doamna Morse. Doar că nu voia să-şi mai asume niciun risc.

Aparent, locotenentul Ryker n-o menajase pe mătuşa Ermy, pentru că aceasta bombăni toată seara. Gândindu-se la toţi suspecţii posibili, Molly ar fi preferat ca ea să fie vinovata!

Totuşi, era imposibil! Femeia asta avea un alibi de beton, de vreme ce nu fusese acolo prima dată când

A w. A în A» WA

se încercase otrăvirea sau când fusese împinsă în pivniţă.

Molly îşi stăpâni un zâmbet de uşurare când Toby se gândi în sfârşit să plece. Politicoasă, îl conduse până la uşa de la intrare. Acolo, se opriră. Înainte de a-i lăsa timp să reacţioneze, o luă în braţe şi-i făcu o sumedenie de declaraţii nesăbuite, ajungând până la a-i propune să petreacă noaptea cu el.

Îl respinse violent.

— Te rog! făcu ea ridicând capul.

— Te rog, repetă bărbatul pe un ton sardonic. Înainte, erai mai amabilă. Repetai mereu că sunt singurul tău prieten. Adu-ţi aminte când plănuiam să plecăm împreună, undeva departe. Voiam atât de mult să-ţi dau o mână de ajutor. În locul tău, n-aş mai rămâne singură aici, nici măcar o noapte.

— Şi de ce, mă rog? îl suspectezi pe Patrick, nu-i

A

aşa? în cazul ăsta, nu risc nimic, câtă vreme rămân cu mătuşa Ermy şi cu Willy.

— Nu se ştie niciodată, replică el pe un ton lugubru, prinzând-o de braţ.

— Ascultă-mă Toby. Mi-eşti prieten, şi te apreciez mult, dar sunt prea obosită pentru a face pe ghicitoarea. De ce nu te-ntorci acasă la tine?

— Te iubesc, murmură el insistent. Mi-ai promis.

— Toby, nu-mi aduc aminte, protestă, disperată. Ce importanţă mai are ce-am spus şi ce-am făcut? Ce a fost a fost.

O privi îndelung, fără să spună un cuvânt. Chipul lui arăta cât de mult suferea. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, după ce trântise uşa în urma lui.

Molly se rezemă de uşă şi oftă uşurată, înainte de a se apropia de fereastră, şi a da discret la o parte perdeaua. Toby stătea lângă maşină şi se uita la casă cu o expresie bizară.

Cum ea îşi punea întrebări în legătură cu această schimbare bruscă de expresie, el urcă imediat în maşină.

Trebuie să i se fi părut, îşi spuse tânăra femeie părăsindu-şi postul de observaţie.

Dar nu fu în stare să uite sentimentul de teamă pe care i-l inspirase.

* * *

Scorpia asta trebuie să moară repede! Dar nu astă-seară. Cu toate că o merita din plin. Era mai bine să aştepte până mâine; calea va fi liberă.

Va muri în cele mai groaznice suferinţe! Va striga după ajutor, dar nimeni n-o va salva. Va cere iertarea care-i va fi refuzată, şi-şi va da sfârşitul de una singură. Va fi găsită inertă, cu ochii scoşi din orbite şi limba atârnând.

Avea să ispăşească.

Şi în cele din urmă, va accepta cu uşurare condamnarea la moarte.

A doua zi, Molly se trezi dis-de-dimineaţă, după o noapte liniştită, fără nicio urmă de durere la stomac.

Era clar, trase concluzia, pragmatic; cel sau cea care încercase s-o otrăvească îşi schimbase planurile sau poate, în momentul de faţă, părăsise ranchul.

Casa veche de piatră era cufundată în linişte când traversă culoarele în vârful picioarelor, îmbrăcată cu halatul lung de mătase albastră, ca să ajungă la bucătărie.

În lipsa doamnei Morse, care avea zi liberă, trebuia să se ocupe cu pregătirea mâncării, ceea ce reducea la minimum riscul otrăvirii.

În timp ce brioşele se rumeneau în cuptor, Molly profită de primele raze de soare, aşezată la barul din bucătărie, când intră soţul ei.

Se părea că nu se aştepta s-o găsească trezită atât de devreme, pentru că se opri brusc şi o privi, nevenindu-i să creadă.

— Bună dimineaţa, Patrick. Nu ştiam că te-ai întors.

— Abia am sosit.

Glasul lui răguşit o făcu să se cutremure.

El veni la bar să-şi toarne o cafea, şi apropierea o făcu imediat să se simtă stânjenită.

— Am luat o hotărâre, declară el rupând tăcerea. Accept să te las să pleci. Poţi să stai unde vrei, aşteptând pronunţarea divorţului. De ce să nu-ţi iei o mică vacanţă?

Ţi-ar face cât se poate de bine.

Îl privi o clipă, nevenindu-i să creadă. Pe urmă, fără să mai stea pe gânduri, luă ceaşca goală şi i-o aruncă drept în faţă.

Proiectilul, deviat din traiectoria lui de un reflex al destinatarului, ajunse pe jos, unde se sparse.

Evenimentul acesta îl făcu pe Patrick să-şi iasă din fire; ochii lui aruncau fulgere, încât Molly îşi spuse că era mai bine să bată în retragere. Însă de-abia făcu un pas că o prinse de încheietura mâinii.

O prinse atât de hotărât, încât se sperie.

— M-am săturat până peste cap de tine, Molly! vociferă cu glas cutremurător.

Cu un gest cât se poate de dur, o sili să se aplece.

— Apleacă-te şi adună cioburile! ordonă el.

Se gândi o clipă să protesteze, dar temându-se de represalii, îşi călcă pe inimă şi se conformă. Când se ridică, Patrick îi dădu drumul şi ea făcu un pas spre ieşire, gata să dispară, dacă situaţia degenera.

— Îţi place, nu-i aşa, să te iei de o sărmană femeie lipsită de apărare? spuse cu acreală.

— N-a venit încă ziua în care să fii o sărmană femeie lipsită de apărare, slavă Domnului! Dar n-are rost să mai discutăm. Din punctul meu de vedere, totul e clar. O să-i cer prietenului tău Toby să te ducă la aeroport chiar în după-amiaza asta.

— N-o să plec.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Spun, pur şi simplu, că rămân, răspunse cât se poate de calm, cu o falsă bravură. De altfel mă îndoiesc că sunt autorizată să plec de aici. Au apărut nişte lucruri noi, în timp ce tu îţi făceai de lucru cu doamna Carming.

Cum el nu credea necesar s-o contrazică, tânăra femeie îşi simţi inima strângându-se.

— Ce lucruri noi? întrebă el, bănuitor.

— Nimic important, fii liniştit! răspunse ea pe un ton sarcastic. S-a încercat să fiu otrăvită, dar asta nu cred că te deranjează deloc.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Deodată, nu se mai prefăcea. Pălise. Înainte ca ea să-i răspundă, sună telefonul, răsunând în casa tăcută.

— Probabil e pentru tine, spuse Molly. Poliţia încearcă să te găsească încă de ieri dimineaţă. Am impresia că te bănuiesc că ai încercat să mă omori.

De fapt, nu ştia nimic. de genul ăsta, dar voia să-l vadă cum reacţiona. Credea c-o să-l vadă spumegând de furie, însă nu fu deloc aşa: imperturbabil, ieşi din cameră şi se duse în biroul lui, închizând uşa cu grijă.

O clipă, simţi tentaţia să se ducă să asculte la uşă sau să se ducă la celălalt telefon, dar se răzgândi. În primul rând, pentru că ar fi fost necinstit, şi apoi, pentru că se temea să nu fie surprinsă în flagrant delict.

Atunci, cu teamă în suflet, se duse în camera ei şi se întinse în pat să citească ceva. După o oră, neputând să se concentreze asupra nici unui rând, închise cartea cu un gest furios.

Făcu repede un duş şi se schimbă înainte de a coborî, hotărâtă de data asta să ocupe terenul fără să se lase intimidată.

Ermy şi Willy dormeau în continuare îi auzi sforăind când trecu prin faţa camerelor respective. Uşa de la birou era în continuare închisă; trecu pe lângă ea şi se duse în bucătărie să-şi mai ia o cafea şi să termine cuvintele încrucişate din ziar. De acum, era hotărâtă să nu-şi mai bată capul cu un bărbat pe care nu spera să-l mai cucerească.

Trecu o jumătate. pe urmă o oră, înainte ca soţul ei să binevoiască să-şi părăsească sanctuarul, şi să vină la ea. Se sili să rămână cu ochii pironiţi în ziar când el intră în cameră.

— Molly, începu pe un ton mieros, aş vrea să stăm de vorbă.

Tânăra femeie îşi muşcă buzele. Cuvintele astea nu erau liniştitoare şi încă o dată, se simţi tentată s-o ia la fugă şi să-l lase baltă. Dar fuga nu era o soluţie.

— De acord, răspunse, la capătul puterilor.

El se aşeză, ca şi cum, dintr-odată, nu-şi mai găsea cuvintele.

— Locotenentul Ryker a fost la telefon. Ai avut dreptate, acum nu se mai pune problema să pleci.

— Doar ţi-am spus, dar tu nu mă crezi niciodată.

— Ancheta a avansat, Molly. Au aflat identitatea

bărbatului care se găsea lângă tine la accident.

Ea făcu ochii mari.

— Credeam că se ştia cine era omul ăsta. Un mic escroc, George Andrews, nu-i aşa?

— Era doar un pseudonim. Nu-mi vine să cred că a durat atâta timp ca să afle adevăratul lui nume, dar după Ryker, escrocul ăsta neînsemnat a fost un maestru în arta de a încurca iţele. În realitate, îl chema Gregory Anderson.

Se aştepta s-o vadă reacţionând imediat, însă degeaba căuta. numele ăsta nu-i spunea absolut nimic.

— Şi trebuie să-l cunosc?

— Molly. Gregory Anderson era tatăl tău.

Tânăra femeie fu cât pe ce să se sufoce de surprindere.

— Tatăl meu? Dar nu mi-ai spus că murise?

— A murit acum. şi asta nu pare să te bulverseze!

— Iarăşi ar fi trebuit să-mi aduc aminte! Dar n-am memorie. Ar fi trebuit să ştiu că era încă în viaţă. Altfel de ce-ar fi fost în maşină cu mine? Dar nu-mi aduc aminte nimic despre asta.

Cum tăcea şi o privea sceptic, ea simţi că-i sare muştarul.

— De câte ori trebuie să-ţi repet, Patrick? Nu-mi amintesc nimic, nu-mi aduc aminte de nimic!

Îşi strânse pumnii, încercând să-şi liniştească palpitaţiile şi să-şi recapete sângele rece. Se întoarse cu spatele la el, neputând să-i mai suporte privirea suspicioasă.

— De acord, acceptă el după câteva clipe de tăcere. Acum, sunt dispus să te cred.

Tânăra femeie se întoarse din nou cu faţa la el, privindu-l cutezătoare.

— S-a lămurit şi problema cu banii găsiţi în maşină.

Banii sunt ai tăi. De fapt, ai golit cea mai mare parte a conturilor.

Hotărât lucru, Molly nu mai înţelegea nimic!

— Dar de ce? De ce aveam nevoie de atâţia bani?

— Din păcate, tu eşti singura care poţi să răspunzi la

întrebarea asta. Când o să vrei.

— Du-te naibii!

— De acord. O să răspunzi la întrebarea asta când vei putea.

— Ştii la ce mă fac să mă gândesc banii ăştia? îi trecu prin minte, după o clipă de reflecţie. La bani destinaţi pentru plata unui şantaj.

— Cine-ar avea interes să te şantajeze? Doar n-ai nimic de ascuns sau mă înşel?

Glasul lui devenise cinic. Molly îşi stăpâni un oftat agasat. Vru să protesteze dar se răzgândi, pentru că la urma urmei, n-ar fi crezut-o. De fapt, nu credea decât ce-i convenea.

El se ridică, dominând-o cu înălţimea, şi tânăra femeie se trezi dornică să se lipească de trupul lui.

— Locotenentul Ryker o să mai sune.

Apropo, şi-a dat seama cum ţi-a fost administrată otrava.

— A durat ceva. Ei, cum?

— S-au găsit urme de arsenic în sucul de struguri. Dintre toţi ai casei, numai tu beai aşa ceva. Am să arunc imediat sticla. N-aş vrea să se-ntâmple vreun accident.

— Păcat că n-ai băut niciodată. mârâi ea ca să se descarce, în timp ce el se îndrepta spre ieşire.

Când bărbatul se răsuci pe călcâie, i se făcu frică să n-o fi auzit şi-şi vârî repede nasul în ziar.

— Apropo de aseară. Începu el după ce-şi drese glasul.

— Da? răspunse, liniştită să constate că n-o auzise.

— Date fiind relaţiile dintre noi, ar fi fost mai bine să nu fi ajuns în camera ta. Sincer, îmi pare rău. Poţi să fii sigură că nu se va mai întâmpla, Molly.

Ieşi înainte ca ea să aibă timp să spună ceva. Pătrăţelele careurilor de cuvinte încrucişate i se înceţoşară înaintea ochilor umeziţi de lacrimi, şi vârful creionului se rupse din cauză că-l apăsase prea tare.

— Aşa crezi? mârâi, supărată pe ea însăşi. Ei bine, mai vedem noi.

Când Ermy şi prietenul ei Willy binevoiră să coboare, cu puţin înainte de ora unu, Molly se ocupa cu pregătirea mesei şi se făcu cănu-i aude până îi cerură să le dea ceva pentru micul dejun.

— E ora mesei de prânz, le răspunse pe un ton neutru, şi nu sunt obişnuită să gătesc. Îmi pare rău, dar va trebui să vă resemnaţi.

Îşi trecu peste ureche o şuviţă rebelă.

— Te rog, draga mea, şopti mătuşa Ermy cu o voce mieroasă, lasă-mă să am eu grijă de cuptor. Am pierde mai puţin timp. Şi, în primul rând, vom fi siguri de masa de prânz. Haide, fii înţelegătoare.

— N-am fost deja destul de înţelegătoare? răspunse ea, cu răceală. Îmi pare rău, dar va trebui să vă obişnuiţi; am de gând să pregătesc toate mesele când doamna Morse are zi liberă.

Le zâmbi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, înainte de a-şi vedea de treabă. Urmă o tăcere prelungită şi mătuşa Ermy plecă în grabă din bucătărie.

Molly avu nevoie de mai bine de o oră ca să termine tot ce trebuia făcut, dar puţin îi păsa. Când fu aproape gata, se duse să-l caute pe Patrick care, după spusele mai multor oameni pe care-i întrebase, dispăruse în spatele grajdului.

Se ducea să dea ocol clădirii, când o zări pe Lisa Carming îmbrăcată cu un costum elegant de culoare lila, care stătea de vorbă cu stăpânul casei. Ascunzându-se în spatele unei căpiţe de fân, ciuli urechea să asculte ce-şi spun.

— Unde-ai fost ieri, Patrick? Te-am aşteptat atâta timp. Credeam că trebuia să ne întâlnim.

Patrick rămase nepăsător.

— Aveam nevoie să mă gândesc, Lisa, răspunse pe un ton care nu admitea replică. Singur.

— La ce, dacă-mi dai voie? Credeam că ne-am gândit deja suficient la situaţia noastră.

— Tu ai luat nişte hotărâri. Eu nu mi-am spus punctul de vedere.

Lisa se îndepărtă imediat, ca şi cum s-ar fi fript şi, din locul în care se găsea, Molly o văzu strâmbându-se de furie.

— Nu prea-mi place să râzi de mine, Pat. Şi tu exact asta faci. Până să se întoarcă la ranch scorpia ta de soţie, erai primul care mă chemai.

Cum el nu deschidea gura, Lisa mai făcu un pas şi, spre necazul lui Molly, se lipi strâns de el.

— Haide, Pat. Ştii bine că n-o iubeşti. N-aveţi nimic în comun. E o puştoaică, dragul meu, foarte răsfăţată, pe deasupra. De ce nu grăbeşti lucrurile pentru actele de divorţ? Trebuie să pui capăt acestei mascarade. O să avem atunci tot timpul să ne gândim la noi. Nu crezi că meritǎm asta?

O împinse brutal.

— Te-aş ruga să mă mai laşi în pace…

— N-ai dreptul să-mi faci asta.

Nu poţi să faci pe amantul pasionat pe de o parte, şi pe de altă parte pe soţul model cu nevasta. Trebuie să ştiu dacă am un loc în viaţa ta. Divorţezi sau nu?

Molly îşi ţinu răsuflarea, în timp ce în ea se trezea o speranţă neaşteptată.

— Da, am să divorţez, răspunse până la urmă.

Ea crezu atunci că i se frânge inima.

— Dar asta n-are nicio legătură cu tine, Lisa. Ştii că am petrecut foarte bine împreună, dar acum s-a terminat. Ştii la fel de bine ca mine că a fost o greşeală.

Lisa se postă în faţa lui, cu o expresie profund îndurerată.

— Aşa, ajung la a doua mea întrebare! Chiar dacă, implicit, mi-ai răspuns deja. Te vei hotărî să mă ceri în căsătorie?

Urmă o pauză prelungită, şi Molly simţi în clipa aceea că-i părea rău pentru Lisa.

— Nu, nu merit o femeie ca tine, ştii bine, murmură cel întrebat, pe un ton surprinzător de amabil.

Lisa pufni într-un râs nervos.

— Mă simt flatată, Pat. Adevărul e că nicio clipă nu

te-ai gândit să te însori cu mine. Şi cred că, dac-ai fi sincer, ai recunoaşte că nici n-ai de gând să divorţezi. Pentru că-ţi place să faci pe domnul cu prostuţa asta, chiar dacă are cu zece ani mai puţin decât tine, şi te-a înşelat cu toţi bărbaţii din oraş.

— N-are niciun amestec! Tu şi cu mine.

— Nu este vorba doar despre noi doi! N-a fost nimic serios între noi, chiar înainte să te însori cu ea, şi nu va fi niciodată nimic.

— Ai perfectă dreptate în privinţa asta. Nu va fi niciodată nimic între noi.

Îl privi fără să spună un cuvânt, înainte de a-i trage o palmă.

— Păcat, dragul meu. Ar fi putut să fie minunat.

Spunând acestea, se răsuci pă călcâie şi plecă spre maşina ei, parcată în curte, în vreme ce Patrick se duse în casă.

Temându-se să nu fie descoperită, Molly se ascunse mai bine în spatele căpiţei. Inutil, pentru că frământat de atâtea gânduri, Patrick nici n-ar fi văzut-o! Părea zăpăcit şi se întrebă dacă nu cumva ea era cauza îngrijorării. Degeaba se gândea, nu reuşea să înţeleagă cum lucrurile putuseră să se degradeze atât de mult între ei, şi ochii i se umeziră. Se simţea în acelaşi timp frustrată că nu-şi aducea aminte, şi măcinată de vinovăţie.

Îi trebuiră câteva minute ca să-şi vină în fire. Nu putea totuşi să rămână pironită acolo toată ziua, cu toate că discuţia la care asistase trebuie să-l fi scos din fire. Nu ştia ce să mai creadă. Dacă nu voia să se însoare cu Lisa Carming, atunci poate exista o speranţă sa.

Nu, nu voia să-şi facă speranţe deşarte!

Molly intră în bucătărie puţin după el.

— În sfârşit, te-am găsit! spuse pe un ton detaşat. Masa e gata. Vom mânca în sufragerie.

Îi arătă masa, încă plină cu ustensile de bucătărie şi cărţi de bucate. Pe buzele lui apăru un zâmbet.

— Ai gătit?!

— Da. Şi ar trebui să fie bun de mâncat, dacă nu s-a

ars în timp ce te-am căutat.

Se duse în grabă la cuptor şi aruncă o privire îngrijorată înăuntru. Plăcinta cu carne se rumenise cât trebuia; răsuflă uşurată.

— Am fost în grajd, spuse el scrutând-o curios, şi puţin bănuitor.

— Adevărat? întrebă, cu un aer nevinovat. Ar fi trebuit să mă gândesc! în sfârşit. Îi chemi şi pe ceilalţi?

Capitolul 10

— De ce ţi-ai pus rochia asta? întrebă Patrick furios, rupând tăcerea grea care apăsa încăperea.

Molly coborî privirea spre rochia albă, una dintre vestigiile vechii ei garderobe.

— Am făcut ceva rău? Chiar tu mi-ai spus că obişnuiam să mă îmbrac cu grijă pentru cină. Rochia e frumoasă totuşi, nu? Unchiul Willy bombăni ceva în colţul lui, în timp ce Patrick continua să tune şi să fulgere.

— Poate… interveni mătuşa Ermy, dar e vorba de rochia de la nunta ta.

„De bună seamă, am mai făcut o gafă!” îşi spuse Molly. Dar de unde-ar fi putut să ştie? Pentru ea, asta era cea mai elegantă toaletă pe care o avea.

— Mi-ar plăcea dacă te-ai duce să te schimbi, mârâi Patrick, în timp ce în privirea lui o licărire de suferinţă dovedea cel puţin că nu-i era absolut indiferentă.

— Da, draga mea. Ceva negru ar fi mult mai potrivit date fiind împrejurările, comentă mătuşa Ermy cu sarcasm.

— Poftim? Ce împrejurări? se nelinişti Molly, inocentă.

— Îţi amintesc, în cazul în care ai uitat deja, că abia ţi s-a spus de moartea tatălui tău, replică bătrâna, ofensată.

Când mă gândesc că nu mai auzisem de el de ani de zile! Din cauza lui, dragul nostru Jared te-a primit aici. Ce om generos.

— Nu-i aşa? replică Molly cu un zâmbet ironic la adresa lui Ermy.

Dar bătrâna nu înţelese aluzia.

— Sunt sigură că Jared ar fi vrut să se acorde mai multă atenţie morţii tatălui tău. În definitiv, era un văr de-al lui, cu toate că destul de îndepărtat. Puţină smerenie n-ar strica. Du-te şi schimbă-te.

Molly zâmbi. Mătuşa Ermy putea s-o ameninţe cât voia, nu se va intimida. De altfel, nici Patrick n-o mai speria! Cine era el să dea ordine tuturor? Destul!

— Ei bine, eu cred că tata nu s-ar supăra pe mine, reîncepu ea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi acum, dacă aţi terminat de băut, de ce nu treceţi la masă? Aduc imediat mâncarea.

— Nu vrei să iei un apetitiv cu noi, draga mea? îi propuse unchiul Willy cu un glas surprinzător de clar pentru cineva într-un stadiu avansat de ebrietate. Un pic de suc de struguri, poate? Ai muncit din greu toată ziua, meriţi o mică recompensă.

Patrick întâlni privirea lui Molly şi o ţinu prizonieră o clipă, înainte de a declara:

— Molly nu mai bea decât Coca-Cola de acum, unchiule Willy. Şi încă „light”.

A trecut la regim.

„Ce bădăran!” îşi spuse Molly, făcând un efort să nu-i tragă o palmă. Se mărgini să-l fulgere cu privirea, surprinsă să-l vadă răspunzându-i cu o privire aproape tandră. Şi, deodată, avea din nou şaisprezece ani şi inima îi bătea nebuneşte pentru bărbatul care-şi bătea acum joc de ea. Scena asta fu ca o lovitură de pumnal în piept.

Aranja farfuriile în maşina de spălat, după o masă care se desfăşurase într-o ambianţă mai degrabă lugubră, când Patrick apăru în pragul uşii. Mătuşa Ermy şi unchiul Willy plecaseră, cu burta plină, fără să se ofere să-i dea o mână de ajutor.

Fără un cuvânt, nou-venitul se apropie, o prinse de umeri ca s-o îndepărteze de chiuvetă şi s-o silească să-l privească. Avea s-o sărute? Nu avu timp să-şi pună întrebarea, pentru că-i dăduse drumul.

— Continuă să umpli maşina de spălat, în timp ce eu termin de aranjat, propuse el, amabil.

Împreună, făcură o curăţenie de zile mari. Când toate sclipeau ca şi cum ar fi fost noi, se priviră în sfârşit.

Deodată, erau unul aproape de celălalt. Întâlnind privirea soţului, Molly avu un şoc. Ceea ce văzu, dincolo de ostilitatea şi suferinţa din ea, era dragostea unui bărbat, un bărbat de care se îndrăgostise acum şapte ani, la întoarcerea dintr-un lung exil. Măcar dac-ar fi întins degetele s-o mângâie, spera ea ţinându-şi răsuflarea.

Dar Patrick rupse farmecul clipei.

— Trebuie să te las, spuse el întorcându-i spatele. Am de făcut nişte socoteli.

Molly îşi simţi ochii umezindu-se. Nu fusese niciodată respinsă cu atâta cruzime. Respinsă şi abandonată. Cum putea să nu ştie ce era între ei?

— Ei bine, mă duc să mă culc. Sunt obosită.

— Bună idee, făcu el pe un ton absent. Se prevede o furtună zdravănă la noapte. Ai face mai bine să iei un somnifer, ca să poţi dormi liniştită.

— De ce?

— De ce? Pentru că furtuna şi tunetele te-au speriat totdeauna. Promite-mi c-o să iei un somnifer. Altfel n-aş fi liniştit.

Îl privi atent, tulburată de atâta insistenţă.

— Mulţumesc, dar nu-mi place să iau medicamente, răspunse ea calm. Şi mai ales, cele recomandate de ceilalţi. Totul o să fie bine. N-am niciun motiv să mă tem.

Bărbatul şovăi o clipă, şi se simţi tentată să se lipească de el. Aştepta un semn care s-o invite să facă aşa ceva, dar nu se întâmplă nimic.

— Atunci, noapte bună, spuse el după câteva clipe de tăcere.

— Noapte bună, răspunse ea fără să se mişte.

Dar rămaseră amândoi pe loc, nemişcaţi, privindu-se în ochi. îl simţea arzând de dorinţă, dar interzicându-şi să se apropie, s-o ia în braţe. Poate-i era frică…

În sfârşit, fără să scoată o vorbă, el se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Molly nu reuşea să adoarmă. La un moment dat, se

hotărî să ia un somnifer, aşa cum o sfătuise Patrick, dar se răzgândi în ultima clipă. Noaptea asta trebuia să rămână trează, pentru că presimţea că Patrick va veni la ea. Aşa că rămase întinsă în pat, cu ochii în tavan, atentă la toate zgomotele care se auzeau în casă.

Mătuşa Ermi fu prima care urcă să se culce, uşor de recunoscut după zgomotul tocurilor pe parchetul de pe culoar. Molly o auzi făcând o pauză în dreptul uşii ei, apoi chemând-o cu glas ezitant:

— Molly?

— Da?

— Eşti sigură că nu vrei un somnifer?

Fir-ar să fie, începu să-şi iasă din pepeni tânăra femeie. De ce voiau toţi s-o vadă dormind? Nu răspunse.

— Furtuna poate să fie violentă, insistă mătuşa Ermy.

— Ei şi? Nu-i nicio problemă.

Bătrâna oftă din greu, înainte de a-şi continua drumul. Nu mult după aceea, fu rândul unchiului

Willy să urce. El nu-şi mai dădu osteneală pentru ea, şi se duse direct în cameră, cu paşi şovăitori.

Molly rămase încolăcită în mijlocul patului, ascultând vântul care bătea cu violenţă în fereastră şi care, în grădină, agita furios crengile copacilor.

Auzi atunci paşii lui Patrick pe culoar, cu un mers hotărât. La uşa ei, se opri. Tânăra femeie îşi ţinu răsuflarea, aşteptând continuarea. Dar atunci când începuse să spere, bărbatul de pe culoar. Îşi continuă drumul. Copleşită, îşi cufundă faţa în pernă, dând frâu liber lacrimilor.

Somnul îi învinse în cele din urmă lacrimile.

Un fulger, care lumină toată camera, o trezi brusc. Deodată, se ridică în capul oaselor şi-şi încrucişă braţele pe piept, ca şi cum ar fi vrut să se apere.

„Fii liniştită!” îşi repetă de câteva ori singură, fără să reuşească s-o facă.

Brusc, cerul se dezlănţui, zguduind pereţii vechi ai casei, şi scoase un ţipăt de groază. Fără să mai stea pe gânduri, îşi puse pe umeri o cuvertură şi alergă în camera

lui Patrick.

Deschise uşa şi, în vârful picioarelor, se apropie de patul soţului. Cum el se ridică, se aruncă în braţele lui şi începu să plângă din toată inima.

— Cineva a încercat să mă omoare, spuse ea în sfârşit după ce se mai liniştise puţin. Un bărbat a venit în camera mea. A vrut să mă sufoce cu o pernă.

Patrick o împinse în vreme ce se ţinea cu disperare de gâtul lui, şi aprinse veioza de pe noptieră. O clipă, o privi atent.

— Vorbeşti prostii, Molly. Ai avut un coşmar, de bună seamă.

— Nu, jur că nu! urlă, cuprinsă de isterie. Cineva a intrat în cameră şi s-a aruncat peste mine. A vrut să mă omoare! Vino să vezi! A răsturnat un scaun când a fugit.

— De ce-a fugit? Să nu-mi spui că l-ai speriat.

Ridică ochii spre el, neştiind ce să mai spună ca s-o creadă.

— Nu ştiu.

— Ce naiba, Molly, găseşte altceva! Povestea asta e abracadabrantă.

Profund jignită, vru să dea înapoi, dar el o prinse de umeri, ca şi cum i-ar fi părut rău pentru ce spusese.

— Dacă ţi-e frică de furtună, Molly, e de-ajuns să spui.

— Nu mi-e.

Vru să nege. Un nou fulger destrămă întunericul, şi tresări, agăţându-se din nou de el.

O mângâie cu un gest tandru.

— Trebuie să fi visat, spuse el, de data asta pe un ton mai amabil. Mereu ţi-a fost frică de furtună.

— Doamne! De ce nu mă crezi?

Oftă, şi cu o surprinzătoare bunăvoinţă, o lipi de el, şi se lungiră în pat, după ce stinse lumina.

— Încearcă să dormi, Molly, îi şopti, înainte de a trage cuvertura peste ei.

Atunci descoperi ea că Patrick dormea în pielea goală. Atingerea pielii lui o făcu să simtă un fior, până ce

un nou fulger o făcu să-şi piardă controlul. Se arcui spre el, găsind la pieptul lui încurajarea pe care o căuta de atâta timp.

În clipa următoare, o prinse de mijloc şi o sărută pasional.

Şi ca şi cum, deodată, toată tensiunea dintre ei dispăruse, se redescoperiră. Patrick o acoperi cu o mulţime de săruturi pe pielea delicată, umplând-o de dorinţă. Când o pătrunse, îi scăpă un oftat, şi ea se agăţă de el ca înecatul de un pai, cerând şi mai mult. În ochi îi apărură lacrimi de fericire. Nu voia ca aceste clipe magice să se termine, ca visul să se destrame. Când ajunseră la momentul culminant, îşi strânse şi mai tare degetele pe ceafa soţului, scuturată de o pasiune neegalată.

Când în sfârşit, epuizaţi, copleşiţi, se despărţiră, ea îi întinse mâna, pe care el o strânse tare, ca şi cum s-ar fi temut să n-o vadă dispărând.

Adormi în braţele lui, lipită de el.

Când Molly se trezi a doua zi dimineaţă, Patrick plecase deja din pat. Mai zăbovi câteva minute, savurând plăcerea de a sta ghemuită sub pătură, când afară era frig.

Era pe cale să adoarmă, când uşa se deschise şi apăru bărbatul ei, îmbrăcat doar cu nişte pantaloni, cu picioarele goale. Tocmai făcuse duş şi pe piele îi mai scânteiau picături de apă. Se uită la ea şi pe faţă i se întipări o expresie de neîncredere.

Era mai mult decât putea suporta. împinsă de instinct, se dădu jos din pat şi alergă spre el. îl cuprinse cu braţele după gât şi-şi arcui trupul gol spre el.

— Nu mă privi aşa, Patrick, îi spuse cu glas rugător, cu ochii umeziţi de lacrimi. N-are importanţă ce-am făcut, gata, a trecut. Nu mai pot să schimb nimic, dar.

Făcu o pauză.

— Mai pot să te iubesc, Patrick, reluă ea văzând că tace. Măcar dacă ai putea să accepţi şi să încerci să ai încredere în mine. Măcar un pic.

— Molly, nu te mai strădui să mă convingi! E prea târziu.

Tânăra femeie nu îndrăzni să clipească, rănită de asprimea cuvintelor lui, însă deja o strângea în braţe şi o mângâia pe umeri cu vârfurile degetelor.

— Imposibil, Molly, suntem prea diferiţi unul de celălalt, fără să mai pun la socoteală că sunt mult mai bătrân decât tine.

— Ce vrei să spui? Zece ani e aşa mult? protestă ea. Caută o altă scuză. El continua s-o mângâie.

— Şi dacă nu pot să-ţi propun nimic altceva? întrebă el cu glas aspru.

Molly nu se mai mişca, ţinându-şi respiraţia. Nu trebuia s-o dea la o parte, avea atâta nevoie să se simtă lipită de el. În ciuda oricărei aşteptări, se aplecă şi o sărută cu blândeţe pe frunte, urmară pometii, până ajunse la nivelul buzelor. Crezu c-avea s-o sărute, dar nu se întâmplă nimic. Când el se dădu înapoi, rămase parcă paralizată de farmecul lui. Nu putu să reacţioneze nici când, după ce şi-a luat o cămaşă din dulap, s-a îmbrăcat în grabă şi a ieşit din cameră.

De multe ori, în timpul nopţilor pe care le împărţiseră, o sărutase. Mai bine ca oricine, ştia să aprindă dorinţa în ea, să-i trezească simţurile.

Dar niciodată n-o sărutase cu dragoste, ca astăzi.

Molly întârzie cât putu de mult momentul când să coboare la parter, petrecându-şi mult timp în baie, înainte de a-şi aranja lucrurile în cameră. Într-adevăr, nu voia ca ceva sau cineva s-o deranjeze chiar în momentul în care începea să simtă o nouă speranţă. Speranţa de a-şi îmbuna soţul şi de a-i câştiga inima.

A

În dimineaţa asta, nu se simţea în stare să suporte privirile inchizitoare ale mătuşii Ermy şi ale unchiului Willy.

Aşa că se schimbă de vreo zece ori, ca să aleagă până la urmă nişte pantaloni decoloraţi şi o bluză confortabilă, în care se simţea în largul ei. Se machie şi se demachie, se pieptănă, apoi renunţă la coafură ca să-şi lase în cele din urmă părul să-i cadă liber pe spate.

Îşi pregăti şi un zâmbet pe care-l afişă atunci când, câteva minute mai târziu, intră pe uşa bucătăriei.

Ceea ce văzu înăuntru, o făcu să se întunece la faţă. Scena era deprimantă. Willy, pentru prima dată se trezise devreme, şi dormita într-un colţ, mai palid ca de obicei.

Doamna Morse era cu mâinile în vasele murdare, murmurând ceva în barbă în timp ce farfuriile şi cratiţele se loveau furios una de alta. Zgomotul trebuia să-l incomodeze pe unchiul Willy, pentru că se strâmba tot timpul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă nou-venita pe un ton jovial.

Aveţi nişte mutre de înmormântare. Totuşi, e o zi frumoasă, soarele străluceşte. Ce?

Tăcu în momentul în care mătuşa Ermy apăru în pragul uşii, pufnind zgomotos, cu ochii roşii de parcă ar fi plâns.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Molly, deodată alarmată, adresându-se bătrânei.

Aceasta o privi cu amărăciune. În ochii ei plini de lacrimi era şi o sclipire de ură.

— Tocmai tu pui o asemenea întrebare! Puţin îţi pasă de ce poate să se-ntâmple, nu te gândeşti decât să te zbengui cu bărbatul ăla în timp ce. În timp ce.

Spre marea ei surprindere, Molly o văzu izbucnind în plâns. Se întoarse spre unchiul Willy şi, în faţa expresiei lui dezaprobatoare, simţi că se înroşeşte în obraji.

— Despre ce este vorba? întrebă, încruntându-se.

— Mătuşa Ermy vorbeşte despre purtarea ta din noaptea asta. Ai lăsat uşa de la camera ta larg deschisă, draga mea, explică unchiul Willy. N-a fost greu de bănuit unde te aflai. Fără să mai punem la socoteală faptul că patul bărbatului tău scârţâie.

Simţind că se înroşeşte şi mai tare, Molly ripostă pe un ton provocator:

— Ei şi? Mi-am petrecut noaptea cu soţul meu, nu văd în asta nimic şocant sau imoral.

Şi ca să facă ceva, îşi luă o cană cu cafea înainte de a

continua:

— Nu din cauza asta ai plâns, mătuşă Ermy, nu-i aşa?

Aceasta lăsă capul în jos.

— În timpul nopţii, dragă Molly, reluă Willy pe un ton sec, în timp ce-ţi dăruiai farmecele soţului tău, Toby Pentick a fost omorât. Cineva i-a tăiat gâtul.

— Cuum?!

Se prăbuşi pe un scaun, îngrozită.

— Imposibil, spuse cu un glas neutru.

— Ei bine, totuşi chiar aşa s-a întâmplat, declară doamna Morse ieşind din mutismul ei. Poliţia a venit acum vreo jumătate de oră şi l-a luat pe Patrick. Ca să-l interogheze, au spus.

Pufni cu dispreţ.

— Se pare că lângă mort au găsit ceva care-i aparţinea. O probă care l-ar incrimina. Şi acum, Dumnezeu ştie ce-o să se-ntâmple cu el.

O clipă, Molly nu fu în stare să se mişte sau să spună ceva. Era ca şi cum o mantie de plumb ar fi strivit-o deodată, ca şi cum un trăsnet ar fi lovit-o.

Când putu din nou să se mişte, se ridică şi traversă

A w… w A Al începerea ca s-o ia de umeri pe menajera, încercând să alunge valul de disperare ce se trezea în ea.

— Totul o să fie bine, doamnă Morse, murmură tânăra femeie, mai mult ca să se liniştească pe ea însăşi decât pe femeie. Nu-i decât o greşeală penibilă, o să vezi. Patrick a fost cu mine astă-noapte, nu se poate să-l fi omorât pe Toby. De altfel, de ce-ar fi făcut aşa ceva?

— Din gelozie, draga mea, interveni Willy, înverşunat. Nu trebuie să cauţi prea departe. Toată lumea ştie.

— Şi ai avut grijă să afle şi poliţia, nu-i aşa? interveni menajera întorcându-se spre el, fulgerându-l cu privirea. Beţivule, totdeauna eşti gata să înjunghii pe cineva pe la spate…

— Haide, haide, doamnă Morse, nu mi-am făcut decât datoria, protestă mieros Willy.

Se ridică brusc.

— Astăzi, nu pari în cea mai bună formă, doamnă Morse, continuă bătrânul, binevoitor.

Povestea asta te-a cam dat peste cap; de ce nu-ţi iei ziua liberă?

— Dac-aş vrea s-o fac, nu dumitale ţi-aş cere permisiunea!

Menajera îşi îndreptă atenţia asupra lui Molly şi, pe un ton îmblânzit, adăugă:

— De fapt, mă gândeam să-l rog pe Ben să mă ducă acasă după masa de prânz. Povestea asta m-a bulversat, nici măcar nu mai ştiu unde sunt. Poţi să te descurci fără mine?

— Bineînţeles. Poţi să pleci când vrei, am să te sun îndată ce va veni Patrick.

— Nu se ştie cât o să ai de aşteptat, comentă Willy, cu un rictus răutăcios.

Molly făcu un efort să nu-i tragă o palmă. îl fulgeră cu privirea.

— Willy şi cu mine aveam de gând să plecăm în după-amiaza asta, spuse Ermy cu glasul ei mieros. O mică vizită la prietenii noştri, Sturbridges, ne-ar face să ne gândim la altceva. Ar trebui să ne întoarcem în câteva zile.

Numai dacă, bineînţeles, nu ţi-e frică să rămâi singură? spuse pe un ton ironic.

— N-am să fiu singură, replică Molly cu răceală. Soţul meu va fi aici.

— Nu fi convinsă că o să se rezolve aşa uşor. Ai putea să vii cu noi, dacă ai vrea.

— Nu, mulţumesc, am să mă descurc, nu vă faceţi griji pentru mine, răspunse Molly, nedespărţindu-se de calmul ei.

De ce nu plecaţi imediat? O să rămân cu plăcere singură acasă.

— Nerecunoscătoare mică, mormăi Ermy, răutăcioasă, înainte de a se răsuci pe călcâie. Trebuie să plec din acest loc deprimant şi sănu-i mai văd pe cei care locuiesc aici.

Făcu o pauză, apoi se întoarse spre nepoata ei.

— Când te-ai hotărât să împarţi patul cu soţul tău?

Molly o privi, buimăcită. Avea mult tupeu, dacă era atât de indiscretă. În orice caz, astăzi, limba asta de viperă, n-o mai intimida.

— Nu-i treaba ta!

— Nu eşti decât o mică intrigantă, spuse mătuşa Ermy cu îndrăzneală. Şi când mă gândesc că mi-am risipit cei mai frumoşi ani sfătuindu-te, încercând să te învăţ ce înseamnă viaţa…

— Poţi să fii mândră de tine! împreună cu Lisa, ai reuşit ce ţi-ai propus, răspunse Molly cu ironie, aruncând o privire pe fereastră.

Se anunţa o zi caldă, şi peluza uscată îşi recăpăta culoarea. Nu era o zi făcută să mori, şi cu atât mai puţin să ajungi la închisoare. Se întoarse spre companionii ei.

— Orice-ar fi, am luat o hotărâre. Vreau să plecaţi de aici.

Duceţi-vă unde vreţi, dar nu vreau să vă mai văd. E valabil pentru amândoi.

— Ascultă, târfuliţo! mârâi mătuşa Ermy tăbărând pe ea s-o prindă de încheietura mâinii.

Furibundă, Molly o împinse brutal, şi Ermy se împiedică şi căzu pe spate, înjurând. Willy se grăbi să-i dea o mână de ajutor şi, împreună, ieşiră din bucătărie, făcând-o pe Molly în fel şi chip. Abia când ajunseră la scară, Ermy se potoli şi vocile lor nu se mai auziră.

— Nici nu îndrăznesc să-mi închipui cum or să se răzbune, declară doamna Morse, gânditoare. În locul tău, aş fi cu ochii pe ei până pleacă. Ar fi în stare să ia argintăria, dacă nu eşti atentă.

— Nu-ţi face griji. Sunt cu ochii pe ei. N-am deloc încredere. Mătuşa Ermy e o prefăcută, şi unchiul Willy nu e mai breaz ca ea.

Spunând aceste lucruri, oftă, îngrijorată.

— În sfârşit, de ce nu te duci acasă acum, doamnă Morse? Ne descurcăm şi fără dumneata la masa de prânz. N-are niciun rost să stai ca să-i serveşti pe ăştia doi. O să dau un telefon la postul de poliţie, şi pe urmă o să mă duc

să fac o plimbare. După câteva minute petrecute cu nerecunoscătorii ăştia, simt nevoia să iau un pic de aer.

Menajera fu de acord.

— Ştiu ce simţi. Eşti sigură că n-o să-ţi fie urât să rămâi singură?

— Nici pomeneală, minţi Molly cu vitejie.

Şi ca să se liniştească, îşi spuse că în curând n-avea să mai fie nimeni la ranch ca să-i vrea răul.

De câteva ore, Molly încerca să se calmeze, încălecând-o pe bătrâna Foutain, iapa cea mai blândă din grajd.

Poliţia refuzase să-i dea vreo informaţie referitoare la Toby şi Patrick.

Tinerei femei îi scăpă un oftat. Hotărât lucru, totul era cât se putea de complicat! Şi ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, cei doi bătrâni mizerabili îl trimiseseră pe Patrick la poliţie.

Deodată, îi veni în minte o idee: să ajungă la casa veche de cărămidă, ca să aştepte liniştită întoarcerea lui Patrick.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că cerea prea mult, pentru că, dacă găsea casa liniştită, după ce dusese iapa la grajd, în schimb, un al şaselea simţ o avertiză imediat de un pericol.

Cu inima palpitând, închise uşa în urma ei.

— E cineva aici? strigă ea.

Din bucătărie îi răspunse lătratul lui Beastie. Se duse să-l dezlege, apoi încet, străbătu toată casa, trecând în revistă fiecare cameră. Când ajunse în pod, avu satisfacţia să constate că se înşelase, că nu era nimeni. Casa părea absolut pustie. Totuşi, nu putea să alunge teama pe care o simţea, nici presentimentul acela înfricoşător.

N-avusese timp să se gândească la moartea lui Toby. Chestia asta părea atât de ireală. Parcă-l revedea zâmbindu-i, învăluind-o cu o privire tandră şi afectuoasă. Ar fi trebuit să-l plângă, însă gândurile îi reveneau mereu la Patrick.

Se întoarse la parter, refuzând să cedeze panicii, şi

zăvorî sistematic toate uşile şi ferestrele, fluierând, aparent dezinvoltă în timp ce se deplasa prin casă. De ce se închidea aşa? Nu voia să răspundă la întrebarea asta. Era suficient de nervoasă şi aşa.

Se duse în bucătărie şi-şi pregăti o cafea. Era cinci şi jumătate. Luă ziarul de pe masă, mai luă şi câteva fusecuri şi se duse în salon, unde dormea câinele.

Doamna Morse se gândise să pună lemne în şemineu, aşa că aprinse focul şi se aşeză undeva în apropiere. Cineva îl omorâse pe Toby Pentick, şi singura persoană care ar fi putut să comită o asemenea crimă se găsea în spatele gratiilor. Ucigaşul sau ucigaşa lui Toby era, de bună seamă, acela sau aceea care încercase să scape şi de ea. Şi uite că stătea aici, liniştită, singură în casă. Victima perfectă! Momentul prielnic. Gândul ăsta n-avea nimic liniştitor.

Lângă cadavru, se găsise un indiciu care-l incrimina pe Patrick, spusese doamna Morse. Se gândi imediat la batista pe care o ascunsese în noptieră. O batistă cu iniţialele lui Patrick şi nişte urme roşii, misterioase. Deodată, simţi că-i revenea memoria. Batista nu era un gaj de dragoste oferit de Patrick, cum ajunsese să creadă. O smulsese de la cel sau cea care-l atacase cu sălbăticie pe tatăl ei. şi se grăbise s-o ascundă în geantă ca să nu ajungă în mâinile poliţiştilor.

„Ceva incriminant” repeta mintea ei ca un ecou.

Fără să mai stea pe gânduri, alergă în pod şi se duse la mobilele uitate într-un colţ. Batista era tot acolo unde o ascunsese, într-unul din sertarele vechii noptiere.

O clipă, se uită la dârele roşii de pe pătratul de pânză albă, dar cele câteva amintiri care binevoiseră să apară din nou, rămâneau la fel de neclare şi de nesigure.

Descurajată, ajunse în salon şi se aşeză în faţa focului, cu batista în mână. Lângă ea, Beastie mârâi, trezind-o la realitate. Dacă Patrick era criminalul, de ce ascunsese poliţiştilor dovada?

Hotărâtă să nu se mai gândească la asta, puse mâna pe ziar.

Însă cititul nu reuşi să-i distrag atenţia, cafeaua nu avu efectul reconfortant scontat, focul nu reuşi s-o mai încălzească.

Învinsă de sarabanda acestor indicii care refuzau să-i dea cheia misterului, adormi, strângând batista în mână.

Capitolul 11

Nu după mult timp, somnul o făcu pe Molly să se cufunde într-un vis nefiresc.

De fapt, era vorba despre ziua căsătoriei sale. Era îmbrăcată cu o rochie albă cu linii simple, şi purta un voal cu fir de argint peste părul lung. Ochii ei migdalaţi, cu reflexe de smarald, erau umeziţi de lacrimi de furie în timp ce Ermy şi Lisa Carming o hărţuiau cu comentarii.

— Eşti absolut adorabilă, draga mea, spuse mieros Lisa, aranjându-i voalul pe umeri.

Sunt sigură că Pat o să fie plăcut surprins.

Molly îşi simţi inima strângându-se, dar nu lăsă să se vadă nimic. În definitiv, n-aveau nicio importanţă motivele pentru care Patrick acceptase căsătoria asta, din moment ce se însura cu ea, şi nu cu această Lisa Carming, care voia să divorţeze de bătrânul ei soţ.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zâmbeşte, Molly! ordonă mătuşa Ermy, exasperată. Parcă laşi impresia că o să asişti la nişte funeralii. E ca şi cum n-am şti că eşti îndrăgostită de el. Mă întreb doar cum ai reuşit să-l convingi să se însoare cu tine.

— Şi eu îmi puneam aceeaşi întrebare, murmură Lisa mângâind buchetul miresei făcut din magnifice orhidee galbene, pe care-l cumpărase mătuşa Ermy.

Insistaseră de asemenea să aleagă rochia de mireasă, dar în această privinţă nu putuseră s-o convingă. După o zi întreagă petrecută căutând singură prin magazine, îşi luase această rochie simplă şi romantică. Această mică victorie îi readuse puţin încrederea în sine însăşi, în timp ce-şi privea chipul palid în oglinda din camera ei.

— Sper că nu te gândeşti totuşi că e îndrăgostit de tine, nu-i aşa? îi şopti Lisa la ureche.

În faţa expresiei ei bulversate, aceasta din urmă *r* a a

purni în râs.

— Of, biata de tine, l-ai crezut! Ţi-a spus-o el?

— Nu, susură cea întrebată.

Şi totuşi, cu naivitate, îl crezuse, îşi închipuise că, sub aspectul lui rece, ţinea la ea. Era pur şi simplu o chestiune de timp, până să-şi dea seama. Altfel, de ce-ar fi cerut-o în căsătorie? Totuşi, banii nu erau chiar atât de importanţi. Ea i-ar fi dat oricum, şi el ştia acest lucru.

— Nu, bineînţeles, întări Lisa cu un zâmbet triumfător. Pentru că pe mine mă iubeşte. Doar ştii foarte bine! Ce vrei, nu poţi opri oamenii să vorbească. Şi ştii ceva? Noaptea trecută m-a implorat să fug cu el, ca să se pună capăt acestei oribile mascarade. Sunt chiar cuvintele lui, „acestei oribile mascarade”.

— Patrick nu-i obligat să se căsătorească, bombăni Molly, cu inima năruită. De altfel, poate încă să renunţe.

— În vreme ce primii invitaţi au ajuns deja la biserică? Nu, Molly. Lui Pat nu-i plac asemenea poveşti. Dacă vrei, pot să-ţi dau câteva indicaţii despre ce-i place la o femeie. La urma urmei, o să devii soţia lui. Câteva mici secrete ca să-i oferi deplină satisfacţie sexuală ar trebui să te ajute în situaţia asta disperată!

O privi cu un zâmbet sardonic.

— Ei da, îl cunosc, continuă Lisa. Acum n-o să mai facă pasul înapoi. Are prea mare nevoie de banii tăi. Ranchul înseamnă atât pentru el. Mai mult ca orice femeie din lume!

Glasul Lisei nu-i ascundea amărăciunea, şi, curios lucru, înţelegând că această femeie suferea şi ea pentru că fusese sacrificată în folosul familiei, Molly simţi o răbufnire de plăcere.

Cât despre mătuşa Ermy, ea nici nu deschisese gura, asistând la scena care se desfăşura, pe deplin satisfăcută. Ca de obicei, era la mare ţinută şi excesiv de fardată. Purta un taior albastru deschis şi un turban asortat. Pe pieptul generos îşi pusese o gardenie, al cărei parfum era ameţitor. Lui Molly îi era greaţă.

— Înainte de noaptea nunţii, draga mea, e mai bine

să te previn, continuă Lisa, cu buzele de un roşu aprins, crispate într-un zâmbet răutăcios, sunt unele obiceiuri. cum să spun? Nişte aberaţii sexuale, care ar putea speria o tânără dacă nu e prevenită.

— Destul! ţipă Molly care nu mai putea suporta. Acum, plec!

Smulse buchetul din mâinile Lisei şi porni repede spre uşă.

— Mă mărit peste mai puţin de o oră, adăugă, cu o plăcere răutăcioasă. O viitoare mireasă nu trebuie să întârzie.

— Dar încă n-a venit limuzina! protestă mătuşa Ermy.

— Prefer să merg cu maşina mea pe care s-o conduc singură, le răspunse cu un calm olimpian. Vă las vouă limuzina şi şoferul!

— Şi ce-o să creadă Pat de capriciul ăsta? întrebă Lisa, cu răutate. Ştii doar că nu-i plac schimbările de ultima clipă.

— Pat. Să se ducă naibii!

Căsătoria se derulă ca într-o ceaţă. Lisa Carming stătea lângă ea, cu ochii sclipind de ură cu grijă ascunsă, cu un zâmbet pe buze care amintea de plăcerea pe care o avea să asiste la această sumbră mascaradă.

Cât despre mătuşa Ermy, plângea şi o mângâia pe frunte.

— Molly, eşti o mireasă atât de frumoasă! încearcă să zâmbeşti, draga mea.

Un oftat urmă somaţiei, şi bătrâna doamnă izbucni în hohote. Dar mătuşii Ermy îi plăcea să se dea în spectacol.

Molly fu cât se poate de bucuroasă. Petrecerea era splendidă, mirii dansau, flirtau, râdeau şi sărutau pe toată lumea. În afară de soţul ei. Ochii albaştri ai lui Patrick n-o scăpau, arătând furia pe care o trăia şi care nu făcu decât să crească pe măsura trecerii timpului. Până să vină momentul întoarcerii acasă. Atunci, o înhăţă de braţ şi o trase fără blândeţe după el.

Ea strigă câteva cuvinte obscene şi se zbătu ca o nebună. Ca prin miracol, reuşi să scape şi, ştergând

puţina, se întoarse la ranch cu maşina ei, lăsându-i în urmă pe Patrick, care o ameninţa, şi pe Lisa, care trebuia să-şi frece mâinile.

Noaptea care urmă i se păru interminabilă. Rămase aşezată în mijlocul patului, îmbrăcată cu rochia de mireasă, şi-l aşteptă. O rochie care o făcea să se îmbolnăvească. Încercă să-şi amintească toate lucrurile cumplite pe care le strigase. Se gândi la felul cum avea să-şi ceară scuze pentru că-l făcuse de ruşine în faţa atâtor oameni. Şi-l închipuia întins în pat lângă ea, încercând să vorbească deschis despre ceea ce simţeau. Lucru pe care ar fi trebuit să-l facă înainte de căsătorie, dacă nu i-ar fi fost aşa de frică de el.

Orele trecură, dar el nu veni. Atunci, mireasa părăsită căută cuvintele pe care avea să i le spună. îl va cere explicaţii, îl va întreba unde stătuse şi de ce o abandonase aşa. Pe urmă se vor ierta unul pe celălalt, şi vor face dragoste pe patul elegant şi confortabil pe care-l alesese Lisa pentru ei, şi totul se va pune la punct.

Când se făcu ziuă, Patrick nu dăduse niciun semn de viaţă, şi se înfurie şi mai tare, din pricina durerii de a fi atât de brutal respinsă şi de umilirea de a fi abandonată în noaptea nunţii, noapte în care i-ar fi arătat că se păstrase pentru el, pentru că ar fi fost primul bărbat din viaţa ei.

Din noaptea aceea, îşi încuiase uşa camerei cu cheia. Un amănunt care lui nu-i scăpă. Căldura şi prietenia care existase altă dată între ei lăsase loc unei uri neînduplecate şi ireversibile. Însă ura nu era oare aproape de dragoste?

Până în noaptea în care, deodată, considerase că situaţia devenise insuportabilă. Devenise o străină sub propriul acoperiş. Patrick îi dădea impresia că-l stânjenea, ceilalţi o considerau o egoistă mică, descreierată. Toţi, în afară de unul, care era prietenul ei.

Coşmarul deveni şi mai amplu; pericolul, acum, se contura. Molly se agita pe locul ei, încercând să se trezească. Nu-i plăcea întorsătura pe care o luau lucrurile. Nu voia să-şi mai aducă aminte, să retrăiască ce se întâmpise după aceea, însă visul, în ciuda eforturilor ei,

continuă.

Acest prieten fusese singurul în care putuse să aibă încredere. Dar stătea în umbră, chiar şi glasul lui parcă venea de departe, sfătuind-o să-l părăsească pe Patrick, să fugă împreună cu tatăl ei, luând toţi banii, şi să se ducă să trăiască acolo unde nimeni n-ar fi căutat-o.

Încercă să distingă chipul celui care-i vorbea prin ceaţa întunecată. Dar în zadar.

A

În noaptea în care Lisa o anunţase că Patrick avea să divorţeze, Molly îl regăsise pe acest aşa-numit prieten în grajd. Acolo, împietrită de spaimă, îl văzuse lovindu-l pe Ben, lăsându-l într-o baltă de sânge, pe urmă dând foc rezervei de fân.

— Ce faci? Mi-ai spus c-o să mă ajuţi să plec de-aici!

— O să pleci de aici, dragă Molly.

O să pleci pentru totdeauna, în incendiul ăsta.

O trăsese după el în timp ce urla din toate puterile, se zbătea scoasă din fire, o trăsese până în mijlocul acestui infern de flăcări.

Înainte s-o poată imobiliza şi s-o arunce în foc, se auziseră ţipete în curte, pe urmă sirena maşinii de pompieri. Atunci, o înjurase ca un birjar şi slăbise strânsoarea. Adunându-şi toate puterile care-i mai rămăseseră, se ridicase şi fugise. Alergase orbeşte, ca o isterică, prin pădurea pe care nimeni n-o cunoştea mai bine ca ea, până la casa părăsită. Acolo, aruncase câteva haine într-un sac, luase toţi banii pe care-i scosese de la bancă, pe urmă urcase în maşină şi condusese în toiul nopţii. Când ajunsese la hotarul cu statul New York, trăsese la un mic hotel, unde dormise neîntrerupt optsprezece ore.

Tocmai intrase în cameră. Dacă deschidea ochii, umbrele s-ar fi împrăştiat şi l-ar fi văzut clar pe bărbatul care încercase s-o omoare. În schimb, se gândi temătoare, dacă rămânea cu ochii închişi, poate-ar fi dispărut, lăsând-o în pace. Totuşi, căpătând un pic de curaj, întredeschise ochii şi aruncă o privire la batista pe care o ţinea în mână.

Batista asta pătată cu vopsea roşie de păr. Apoi. ridică privirea.

— Bună seara, unchiule Willy.

— Nu pari surprinsă să mă vezi, spuse el în timp ce Molly se frământa pe scaun, hotărâtă să nu lase să se vadă teama pe care i-o inspira.

Acum îşi amintea totul, din păcate.

— Oh, Molly!

Nou-venitul traversă camera şi se apropie de ea. Acum îşi amintea de cruzimea pe care o avea pe chip în seara incendiului, această cruzime pe care refuzase s-o recunoască în timpul miraculoasei amnezii.

— Ţi-am spus totdeauna că nu eşti o actriţă bună. Îţi aduci aminte, nu-i aşa?

— Mda.

Încuviinţarea aceasta fu mai degrabă o bâlbâială, după care îşi drese glasul.

Beastie mârâi la picioarele ei şi-şi arătă colţii. îl prinse de zgardă.

— N-o să-ţi fie de niciun ajutor, draga mea, spuse Willy pe un ton dulceag. E drogat. N-aş fi vrut să-mi pună beţe-n roate, astă-seară. Ştii bine că ţin la el.

— Care este fabulosul tău plan?

Voia să fie calmă, dar nu prea reuşea. În plus, se simţea obosită. Nu mai ţinea socoteala încercărilor prin care trecuse în ultimele zile, sau mai bine zis în ultimele săptămâni. Important era să câştige timp şi să găsească o modalitate de a fugi.

— Sunt sigur, Molly, că ai o idee, nu?

Se aşeză în faţa ei şi-şi încrucişă picioarele cu nonşalanţă, ca şi cum ar fi stat prieteneşte la taifas.

— Nu? insistă el. Ei bine, o să-ţi spun, Molly. O să te omor. Ai putea să mă întrebi de ce? Ar fi o hotărâre întemeiată. Vezi tu, nu-ţi mai suport mutriţa de fată drăguţă! Jared ar fi trebuit să se abţină în ziua în care te-a adus aici. Eşti o adevărată sursă de necazuri, cum să spun, ca o pietricică în pantof. Dar s-a terminat cu toate astea, în curând n-o să mai fi o povară pentru nimeni!

— Înţeleg că nu mă placi, dar de ce vrei chiar să mă omori? Un râs diabolic îl scutură pe cel întrebat, făcând-o pe Molly să se cutremure.

— Pentru cel mai vechi motiv din lume, draga mea. Banii. Şi ai o grămadă. Vreau banii ăştia. Eşti mulţumită de explicaţie?

Ea observă că, pentru prima oară, Willy era sobru, ceea ce, paradoxal, nu prevestea nimic bun.

— Iartă-mă, dar nu înţeleg. Dacă mor, banii vor ajunge la Patrick, replică ea ferm. N-o să capeţi nimic din moştenire.

Degeaba îşi repeta Molly că avea un avantaj faţă de acest bătrân de şaizeci de ani, nu putea să uite că-i fusese superior în noaptea în care dăduse foc grajdului, şi fusese cât pe ce s-o omoare în maşină.

— E drept. Numai că altfel ar sta lucrurile dacă Patrick ar fi învinuit de crimă, şi o să am grijă ca oamenii aşa să creadă. Atunci, casa o să fie a mea, şi soţul tău va fi obligat să-mi lase bani ca s-o întreţin. După ce-am scăpat de tatăl tău, nu-mi mai rămânea decât un singur obstacol: tu. Pe urmă, ranchul şi averea aveau să fie ale mele.

— Tu l-ai omorât pe tata?

El schiţă un zâmbet răutăcios.

— De fapt, nu. Am aranjat cu Toby să facă el chestia asta în locul meu, dar am fost acolo şi am văzut totul. Totul s-a desfăşurat aşa cum am prevăzut. Totuşi, poliţia n-a găsit batista lui Patrick pe care Toby, conform indicaţiilor mele, trebuia s-o lase lângă cadavru. Trebuia să ştiu că nu puteam avea deplină încredere în el. În panica de atunci, trebuie s-o fi lăsat să cadă în maşină. Dacă n-ar fi fost aşa, ar fi existat o dovadă copleşitoare împotriva soţului tău.

Încet-încet se făcea lumină în mintea lui Molly.

— Batista asta. spuse ea cu voce neutră. Era murdară.

Erau urme de vopsea pe ea. Urme de vopsea de acelaşi roşu ca părul tău, Willy!

Flutură în aer bucata pătrată de pânză, şi-şi văzu interlocutorul pălind.

— Doamne, ce imprudent am fost! E un miracol că poliţia n-a dat peste ea. Molly, îţi mulţumesc că ai căutat să-ţi salvezi soţul. Amănuntul ăsta m-ar fi pierdut. Până la urmă, totul e bine când se termină cu bine, nu?

— Cum m-aţi găsit, tu şi cu Toby? Fugisem de la ranch…

— Uiţi de tatăl tău.

— Tata? Ce amestec are el în povestea asta? De ce l-a strâns de gât Toby?

— A trebuit. Mă auzise sfătuindu-te să pleci de la ranch, luând cu tine toate economiile. A ghicit ce se punea la cale. În căutare de bani, se întorsese aici de câteva săptămâni, sperând să-i scoată de la tine, ca să-şi achite datoriile de joc; şi-a spus de bună seamă că ar putea să mă şantajeze şi să ceară jumătate din sumă.

De aici i s-a tras! în orice caz, nu se punea problema să te moştenească pe tine!

Făcu o pauză, privind fix focul cu o expresie devenită brusc gânditoare.

— Am crezut că lovitura în cap o să te omoare. Ar fi trebuit să bănuiesc că era mai bine să mă debarasez de tine. Închipuie-ţi ce furios am fost când poliţia a sunat aici să spună că încă trăieşti. Fără să mai pun la socoteală batista! Am crezut atunci că soarta se îndârjeşte împotriva mea, am fost furios la culme. Totul începuse atât de bine. Tatăl tău venea de nicăieri, şi a fost luat drept amantul tău. Asta făcea fuga ta cu atât mai credibilă şi garanta ideea crimei soţului înnebunit de gelozie. Nu, era implacabil! A trebuit să strici tu totul, prostuţo.

Clătină trist din cap.

— Am crezut c-o să ne denunţi, pe Toby şi pe mine la poliţie, dar zilele treceau şi nimeni nu venea să ne aresteze. Mă gândeam deja să-mi iau tălpăşiţa cu prima ocazie. Şansa era din nou de partea noastră. Tu aveai amnezie, sau mă rog, aşa pretindeai. Atunci, mi-am spus că nu era totul pierdut.

— Bravo, şopti ea, ameţită.

— În curând o să te simţi foarte obosită, draga mea.

Nu-ţi face griji, e normal acest lucru. Mai devreme, ţi-am pus nişte sedativ în bere.

Auzind asta, se simţi atât de uşurată, încât trebui să facă eforturi ca să nu se trădeze, pentru că nu se atinsese de bere. Se răzgândise în ultima clipă şi o vărsase în chiuvetă. Instinctul, probabil.

Cum clipea din ochi, încercând să adopte expresia unei persoane drogate, Willy se umflă în pene.

— Nu-mi fac griji pentru tine, draga mea. N-am vrut niciodată să te fac să suferi, chiar dacă mi-ai pus beţe-n roate. De fapt, sunt om şi mă preocupă binele celorlalţi.

— Chiar aşa? lansă ea, ironic.

— Nu mai vorbi aşa, pentru că pot să mă supăr pe tine.

— Ce mai contează? întrebă tânăra cu glas molatic, ca şi cum somniferul ar fi început să-şi facă efectul. O să mor. oricum.

— Da, o să mori, şi nimeni n-o să mă bănuiască. M-am gândit la toate. Am deja un alibi care stă în picioare, datorită dragei mele Ermy. Acum suntem în vizită la nişte prieteni vechi, familia Sturbridges. Ermy şi gazdele noastre sunt la teatru, astă-seară. Am pretextat că am băut prea mult ca să mai ies din casă. Eram acolo când au plecat, şi o să fiu din nou acolo când se vor întoarce. În timpul ăsta, familia Winters va deplânge dispariţia unui alt membru. De altfel, ce motiv aş fi avut să te omor? Niciunul. Nu la fel stau lucrurile cu dragul tău.

Chipul livid i se lumină când se ridică să-şi toarne un pahar de whisky. Acum, mâinile parcă-i tremurau mai tare. Nu era prima oară când îl vedea tremurând! Nu era alcoolicul inveterat cum îi plăcea să lase să se creadă? Sau atitudinea asta făcea parte din planul lui machiavelic?

— Şi dacă din întâmplare. nu-l vor acuza pe Patrick? Atunci, ce se va întâmpla?

Willy ridică din umeri, ca şi cum această eventualitate nu l-ar fi sâcâit deloc.

— Nu-i o problemă. îl cunosc pe Patrick, n-o să se mai însoare niciodată. Şi asta pentru că te iubeşte ca un nebun,

draga mea. O ştim cu toţii, numai tu eşti atât de naivă încât să nu-l crezi. Sinuciderea ta i-ar provoca un şoc din care nu-şi va mai reveni. Va continua să ne întreţină, pe mine şi pe Ermy, pentru că e destul de prost şi de generos s-o facă şi, peste câţiva ani, va muri dintr-o căzătură de pe cal, dacă nu moare într-un accident de maşină. Or să-l lase frânele. Să ştii că nu sunt grăbit, Molly. În asta stă puterea mea.

Îşi bău paharul dându-l peste cap înainte de a continua:

— Mă consider un mare criminal, şi sunt mândru de asta. Un om obişnuit n-ar fi putut să planifice omorurile cum am făcut eu. E un talent care din păcate nu le este dat tuturor.

— Scuză-mă. Dar nu înţeleg ce avea de câştigat Toby.

Începu să se gândească febril. Se gândea la un mod de a scăpa de bolnavul ăsta. Pentru că unchiul Willy era un adevărat psihopat! Era mult mai periculos decât crezuse la început. Îşi aduse aminte că lăsase cheile în contact, în camionetă. Da, asta era soluţia! Sigur, alerga mai repede decât Willy, mai ales dacă-l lua prin surprindere. El era mai puţin vigilent, crezând-o că era din ce în ce mai copleşită de efectul sedativului.

— Ce interes a avut să omoare? Şi de ce l-ai suprimat, după aceea?

— Toby? E simplu; devenise stânjenitor. În mai multe rânduri, a încercat să te omoare şi, de fiecare dată, a ratat. Fie c-a fost în grajd, apoi în pădure cu Bess, simpatica ta iapă.

Nu, nu se mai putea aşa ceva! Lumea avea să înceapă să-şi pună întrebări.

O învălui într-o privire aproape compătimitoare.

— Lecţia asta trebuie reţinută. N-ar fi trebuit niciodată să mă bazez pe el. Toby nu era un tip prea echilibrat. Era îndrăgostit de tine, şi când te-ai măritat cu Patrick, a crezut că înnebuneşte. Noaptea trecută, a intrat în camera ta şi a încercat să te strângă de gât. În ultima clipă, a renunţat. Mai târziu, a vrut să revină cu un

revolver, ca să termine o dată pentru totdeauna.

L-am împiedicat să facă asta; nu mai ştia ce face şi mă temeam să nu dezvăluie totul poliţiei.

Bărbatul oftă zgomotos.

— În sfârşit, regretele n-au niciun rost. Toby nu mai e pe lumea asta, şi în curând îţi va veni şi ţie rândul. N-ai suportat să-ţi vezi soţul târât în închisoare! Ai înghiţit o cutie cu somnifere. Sunt genial, fără îndoială!

Întorcându-i spatele, se duse din nou spre bar. Era momentul potrivit! Dintr-odată, Molly fu în picioare şi porni în fugă spre ieşire. După câteva clipe, trântea uşa după ea, şi se avânta în aerul răcoros al nopţii. În spate, răsunau paşii sacadaţi ai unchiului Willy. Nu trebuia s-o prindă!

„Repede, Molly, repede!” se îndemna alergând spre garaj.

Abia-şi mai trăgea sufletul dar, pentru nimic în lume, n-ar fi încetinit. În cele din urmă, ajunse la vechea camionetă. Noaptea devenise deodată foarte liniştită; probabil că unchiul Willys o luase în altă direcţie.

Cu un oftat de uşurare, sări pe banchetă şi vru să învârtă cheia.

Dar nu simţi nimic între degete. Cheile dispăruseră din bord. Căzuseră? Aplecându-se, le căută pe podea pipăind, apoi în torpedo, dar nici vorbă. În acest timp, o cuprindea o teamă perfidă. Când se ridică, învinsă, întâlni privirea rece şi criminală a lui Willy.

Ca o proastă, rămase pe loc, prea speriată ca să se gândească să închidă portiera pe dinăuntru. Într-o clipă, bărbatul o trase afară din maşină, cu un gest istovit şi amuzat în acelaşi timp.

— Molly. Te-am prevenit totuşi, sunt cel mai tare, spuse cu glas mieros, slăbind strânsoarea. Ai crezut că poţi să mă păcăleşti, Molly. Dar ai uitat că unchiul Willy are mai multe trucuri la îndemână. Am avut prezenţa de spirit să iau cheile din bordul maşinii înainte de a veni la tine. Nu poţi să-mi mai scapi. Nimeni nu poate să-l învingă pe unchiul Willy!

Fără fasoane, o trase afară din garaj şi o duse apoi în casă. Mai precis, în bucătărie.

— Meriţi o pedeapsă, draga mea. Ai vrut să-l păcăleşti pe bătrânul tău prieten Willy, şi asta nu e bine. Nu e bine deloc.

Glasul bătrânului ajunsese la isterie.

— Era cât pe ce să-mi pierd demnitatea din cauza ta. Şi când te gândeşti că aveam de gând să te menajez, să te scap de suferinţe. Gata, s-a terminat cu gentileţea! O să plăteşti scump!

În ochii lui Willy apărură sclipiri barbare.

Speriată, întoarse capul şi i se păru că vede pe fereastră un spot luminos, atât de rapid, încât îşi spuse că doar îşi închipuise şi-şi reproşă naivitatea de a spera într-un ajutor. Era singură şi nu se putea baza decât pe ea însăşi, dacă voia să trăiască. Dar, pentru moment, şansele de a scăpa de acest monstru erau minime.

— Ce vrei să faci? întrebă cât se poate de liniştită când intrau în salon.

Cu un râs nervos, o împinse într-un fotoliu.

— O să fii găsită mâine în grajd, spânzurată! Şi, n-o să fii găsită imediat, pentru că am lăsat în camera ta, pe comodă, o scrisoare semnată cu numele tău care o să amestece cărţile şi-i va orienta pe căutători pe piste false.

Se aşeză la rândul lui şi îşi luă paharul de pe masă.

— Voiam să fiu un domn şi să te sugrum dintr-odată, ca să nu suferi decât o clipă. Ei bine, nu! Voi face să dureze plăcerea, o să te omor încet, şi am să te spânzur după aia. Vreau să-ţi văd ochii dându-se peste cap, să te aud rugându-mă, pe urmă horcăind.

Cuprinsă de panică, Molly îşi roti privirea în jur. Spera să găsească un mijloc să se apere, şi observă un vătrai rezemat lângă şemineu.

Dacă întindea mâna după el, Willy ar fi văzut-o de bună seamă, şi, în furia lui, cu siguranţă i-ar fi grăbit sfârşitul.

Îl văzu deodată aruncând o privire la ceasul de la mână, ca un om de afaceri deodată grăbit.

— Am impresia că s-a făcut târziu, draga mea. Discuţia a fost foarte plăcută, dar timpul mă presează. Piesa de teatru se va termina curând, şi Sturbridgesii se vor întoarce acasă.

Cu aceste cuvinte, se ridică, şi încet, foarte încet, se apropie de ea. îl privi pe furiş, concentrată asupra vătraiului aflat la doar câţiva centimeri în plus faţă de cât i-ar fi trebuit. Se gândi la Patrick, apoi la sărmanul Toby, la tatăl ei, de care nu-şi mai aducea aminte cum fusese odinioară. Se dusese la el ca să caute ajutor, să aibă un loc unde să se ascundă de soţul care o ura atât. În loc de asta, nu şovăise să-şi trădeze fiica pentru nişte bani. În fond, el fusese cel pedepsit. Lăcomia îl pierduse! Willy mai făcu un pas spre ea, umezindu-şi buzele. Degetele începuseră din nou să tremure…

Şi deodată, un zgomot de glasuri se auzi din vestibul. Willy se răsuci pe călcâie, întorcându-i brusc spatele. Molly profită de asta. Luă repede vătraiul şi-i trase o lovitură în cap agresorului, care căzu jos cu un bubuit înfundat.

Atunci când, cu inima palpitând, ridică privirea, întâlni ochii albaştri ai soţului. Era acolo, venise s-o salveze. Locotenentul Rykard şi oamenii lui îl însoţeau.

— Cum pot să te salvez dacă te descurci singură? spuse Patrick cu un zâmbet care-i dezminţea tonul dojenitor.

Tânăra femeie ridică din umeri şi-i zâmbi, înainte de a trece peste trupul unchiului Willy şi a se arunca în braţele. dragului ei soţ.

Epilog

Molly dormi toată noaptea în braţele soţului, strâns lipită de el. Când deschise ochii, Patrick, cu un braţ petrecut după umerii ei, o contempla cu o privire arzătoare.

— Sunt prea bătrân pentru tine, nu sunt decât un idiot obscur.

— Nu vorbi prostii, răspunse ea privindu-l cu un zâmbet satisfăcut. Eşti perfect.

— N-ar fi trebuit să mă însor cu tine.

Am abuzat de tinereţea şi de naivitatea ta. Ştiam că ai fi fost în stare să faci orice pentru mine…

— Aş face şi astăzi orice.

Glasul lui Patrick deveni tăios:

— Poate, dar n-aveam dreptul să te manipulez. Am procedat ca un bătrân egoist.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce e drept şi ce nu.

— Ce ţi-ar trebui, ar fi cineva de vârsta ta.

— Ce să fac cu el? Pe tine te vreau şi doar pe tine.

— O să-ţi pară rău.

Însă pe chipul soţului, apărea deja o sclipire de speranţă.

Se grăbi să-l facă să renunţe la proteste punând stăpânire pe buzele lui cu un sărut exigent. Deodată, Patrick nu mai găsea argumente. Fără să mai încerce să lupte, o trase lângă el.

Dar mai târziu, după ce pecetluiră dragostea care-i unea, după ce se simţiră cât se poate de bine şi-şi recăpătară suflul, lui Patrick îi reveniră îndoielile.

— Ştii, n-am să te oblig să rămâi, murmură el, abia auzit.

Ea făcu ochii mari, aparent surprinsă de asemenea vorbe.

— Ştiu, dar nu poţi să mă obligi să plec. De ce insişti atât? Nu mă iubeşti deloc, Patrick?

Îl lăsă să găsească singur răspunsul. Jurase să nu mai rostească niciodată aceste cuvinte, dar cum ar fi putut să ignore această întrebare venită din adâncul sufletului?

— Ba da, te iubesc.

Tânăra femeie zâmbi triumfătoare, în vreme ce ochii i se umezeau.

— Din fericire, ştiam, dar altfel n-ai fi avut ocazia să mi-o spui.

Mai târziu, când Molly deschise ochii, Patrick plecase. Nu-l simţise. Lăsase uşa întredeschisă şi o auzea pe doamna Morse fredonând, în bucătăria de jos. Menajera părea cât se poate de bine dispusă. Într-adevăr, nu de multe ori cânta în timpul serviciului…

Molly îşi înăbuşi un căscat şi se întinse ca o pisică. Soarele inunda camera cu o lumină plăcută, ca şi cum, deodată, iarna se hotăra să dispară. Era plăcut să fie trezită la viaţă de o asemenea zi frumoasă de aprilie. În fine, poate nu la fel stăteau lucrurile pentru sărmanul Willy!

Cât timp avea să mai stea în celula de la închisoarea comitatului? Asta dacă juraţii nu-l condamnau la scaunul electric.

Cu un gând îngăduitor pentru acest bolnav mintal, se dădu jos din pat şi se duse să facă un duş.

Se pregăti în grabă, nerăbdătoare să-l vadă din nou pe Patrick, şi să fie sigură că dragostea lor împărtăşită supravieţuise acestei grele încercări.

— Cum te simţi într-o zi atât de frumoasă? exclamă doamna Morse întâmpinând-o cu un zâmbet deschis.

Menajera aşeză brioşele şi cafeaua pe masă, înainte de a se aşeza în faţa lui Molly.

— Haide, fă-mi plăcerea şi mănâncă, Molly! Patrick mi-a vorbit despre spaima de astă-noapte. Trebuie să-ţi recuperezi forţele după o încercare ca cea prin care ai trecut!

Femeia clătină din cap cu o expresie gânditoare.

— Willy a mărturisit, când şi-a dat seama că nu mai folosea la nimic să nege. L-au închis şi, dacă vrei să ştii ce cred, va sta acolo mulţi ani. Cât despre mătuşa Ermy, parcă a dispărut de pe faţa pământului. Mă tem că n-o să fie prinsă niciodată. Şi când te gândeşti că lucrau mână-n mână, amândoi!

Molly ridică din umeri.

— Ce s-a întâmplat, copila mea?

— Puţin îmi pasă dacă o găsesc sau nu pe mătuşa Ermy. Poate să facă ce vrea, numai să nu se gândească să mai apară pe-aici. Nu-i mare lucru de capul ei în povestea asta, pentru că unchiul Willy a manipulat-o, la fel cum a făcut şi cu sărmanul Toby.

Doamna Morse pufni dispreţuitor.

— Probabil. Cu toate astea, n-am putut s-o sufăr

niciodată! Dar ai dreptate, câtă vreme n-o să se arate pe aici, nu mă interesează. Când mă gândesc la toţi anii petrecuţi alături de alcoolicul ăsta bătrân fără să bănuiesc ce-i poate pielea.

Îşi ridică ochii în tavan.

— Să nu ne mai gândim la asta. Haide, mănâncă! Trebuie să-ţi recapeţi puterile, eşti slabă ca o aşchie.

— Unde e Patrick?

— Ultima oară când l-am văzut, era prin curte. O să te ducă în oraş, să dai o declaraţie la poliţie.

Se opri văzând-o pe Molly repezindu-se afară.

Soarele îşi arunca razele pe cerul limpede al acestei prime zile cu timp frumos, şi Molly clipi din ochi în momentul în care ieşi din casă, orbită pentru câteva clipe. O adiere uşoară îi ciufuli părul. Cu o mână nerăbdătoare, şi-l aranjă la loc înainte de a-l căuta cu privirea pe Patrick, temându-se ca nu cumva să fi revenit la expresia lui taciturnă.

Şi deodată îl văzu, aplecat sub adăpătoare, cu un cleşte în mână, concentrat asupra trebii pe care o făcea. Se apropie de el.

— Bună! spuse cu un glas care se voia vesel, nevrând să ia în seamă palpitaţiile inimii, să se gândească la nodul din gât, de frică să nu cedeze panicii şi să strice totul.

El se ridică imediat, cu o privire luminată de fericire, şi-i întinse mâinile.

Alergă să se refugieze acolo, şi buzele li se întâlniră ca şi cum era lucrul cel mai firesc care se putea întâmpla. Când el se îndepărtă puţin să-şi recapete suflul, o învălui cu un zâmbet promiţător ca acest soare.

— Bună, draga mea. Ştii că te iubesc?

Da, nu se înşelase! Ca prin minune, iarna plecase.

Sfârşit